

Gabe Dearborne

Jávától keletre

(Kee Kana-Loo)

Regény

*Copyright © by
Gabe Dearborne
Israel, 2002*

A barátság és összetartás nevében,
amely legyőzi a határokat,
a szeretet nevében,
amely nem ismer távolságot,
a jóindulat nevében,
amely segíteni akar,
íródott e könyv.

Köszönettel tartozom kedves barátaimnak
a NOL[®] Chat-rovatán,
akik segítettek az anyagot összegyűjteni,
és mellettem álltak, amikor kétségeim voltak,
vajon megírhatom-e Kee Kana-Loo regényét.

Köszönet mindazoknak, akik bebizonyították,
hogy a mai, rohanó világban is,
a számítógépek dzsungelében is,
létezik igazi emberi érzelem.

Hálával tartozom Nektek.

A szerző.

Előszó

Erről a történetről teljesen véletlenül szereztem tudomást. Olvasmányaimban gyakran találkoztam hasonló témákkal, de általában azt hittem, csak az író - vagy az írónő - fantáziájának a szüleményei. Gondolok itt elsősorban Danielle Steel szívfacsaró regényeire. A főhős vagy főhősnő többnyire embertelen kálvárián megy keresztül. Az olvasó pedig nemegyszer felteszi önmagának a kérdést: én vajon kibírtam volna mindezt? Választ nagyon nehéz találni. Mert senki sem élheti bele teljesen magát egy olyan szituációba, amilyennel még sosem szembesült.

Computerem segítségével Internet-kapcsolatot teremtek sok emberrel a nagyvilágban. E-mailek röppennek oda s vissza, chat-csatornák kínálják a portékát: érdekesebbnél érdekesebb egyéniségeket ismerhetek meg. Van egy állandó kedves helyem: a NOL[®]¹. Rövid idő alatt sok jóbarátot szereztem, és alkalmam volt tapasztalni, hogy bizony a mai rohanó világban is akadnak, akik odafigyelnek mások gondjára-bajára. Egy-két baráti jó szó néha többet ér akármilyen másnál.

Bolyongásaim során e kedves társaim között, akik természetesen nem a saját nevükön szerepelnek, érdekes névre lettem figyelmes: Kee Kana-Loo. Egzotikus csengése azonnal felkeltette kíváncsiságomat, annál is inkább, mivel ifjúkoromból halványan emlékeztem erre a névre. Évtizedekkel ezelőtt láttam egy régi Kirk Douglas-filmet. A címe: **Jávától keletre**². A tizenkilencedik század nagy katasztrófáját, a Krakatoa tűzhányó kitörését elevenítette fel. Ebben a filmben volt egy kedves dal, amelynek visszatérő motívuma volt a Kee Kana-Loo név.

Mondanom sem kell, hogy általában a név nem sokat árul el viselőjéről, legkevésbé a nemét. Az is bevett szokás, hogy nemigen kérdezősködünk, pedig mindegyikünk oldalát furdalja a kíváncsiság, vajon kiféle-miféle lehet a beszélgető partner. De hallgatólagosan elfogadtuk, hogy hagyjuk az illetőt kitárulkozni, ha akar. Sürgetésnek, kényszernek nincs helye.

Kee meglepően nyílt volt. Elárulta, hogy Indonéziában él, egy Akuramba nevű kis szigeten, valahol Jáva és Bali között. Ápolónő, két gyermeke van, akiket egyedül nevel. Ekkor kissé eltértem a szokástól, és faggatni kezdtem Kee-t: hogyan került oly messze, és miért van egyedül. Miért nem tér haza? És ő, nagyon egyszerűen és közvetlenül, elmesélte a történetét. Repülő-szerencsétlenségben vesztette el a férjét és a fél lábát. Hosszú hajóútra nem vállalkozik, repülőgépre az életben nem ül többé. Nem akarok ismerősökkel sem találkozni - mondta egy alkalommal - hogy aztán ujjal mutogassanak rám: „Nézd, a Brigi nem csak a fejét vesztette el”.

Ez a negyvenéves asszony minden tiszteletet megérdemel. Tragédiája ellenére vidám, a távolság és az ott eltöltött tizenöt év dacára is ízig-vérig magyar. Két gyermeke, a tizenhárom éves Yasmin, és a tizenegy éves Albert is beszél a nyelvet, amely ott bizonyára nagyon furcsán hangzik.

Én pedig vettem a bátorságot, hogy leírjam Kee Kana-Loo történetét. Remélem, tanulságul szolgál majd sokaknak, akik úgy érzik, elveszett a reményük, hogy zsákutcába jutott életüket helyrehozzák.

Gabe Dearborne

¹ Érthető okokból az eredeti nevet nem tüntettem fel.

² Remélem, nem sértek semmiféle szerzői jogot azzal, hogy Kee Kana-Loo regényéhez ezt a címet választottam.

2000 október 2, hétfő, NOL® Chat, Te+Én

Kee Kana-Loo-> 20:12:15

Helló mindenkinek! Jó reggelt!

Kedvenc ->20:14:02

Helló, Kee! Hogyhogy jóreggelt? Ezt nem értem. Tudtommal este van. Honnan írsz?

Kee Kana-Loo ->20:16:33

Kedvenc, nagyon messziről.

Kedvenc ->20:17:54

Jó-jó, azt megértem, hogy messziről, de még mindig nem tudom, honnan, ha egyszer reggelt emlegetsz. Megmondanád? Vagy titok?

Alone ->20:18:46

Sziasztok! Eh-he... ☺ Szia, Kedvenc! Mi újság nálad?

Szia, Kee! Téged még nem láttalak erre. Honnan írsz?

Kedvenc ->20:19:54

Szia, Alone. Sumákolysz?☺ Éppen ezt próbálom én is kideríteni. Egyelőre azonban még azt sem tudom, kivel állok szemben. Illetve ülök...☺

Kee Kana-Loo ->20:21:30

Nem titok. Indonéziából írok. És azt is elárulhatom, hogy nő vagyok. Biztos erre is kíváncsiak vagytok.

royal ->20:21:57

Szia, Öcsém. Mi újság nálad?

Csiperke ->20:22:30

Sziasztok!☺ Szia, Kedvenc! Szia, Alone! Royal, rég nem láttalak, mi van veled?

Kedvenc ->20:23:17

Bátyó, merre jártál? Három napja nem láttalak, mi van?

Alone ->20:24:29

Szevasz, Royal. Élsz még?

Kedvenc, meddig maradsz?

royal ->20:25:57

Lassú ez a szarver. Öcsém, dolgozom, csinálom a dollárokat. Írással hogy állsz?

Kee Kana-Loo ->20:27:45

Ne haragudjatok, új vagyok itt. Mi ez, családi találkozó? Ki kinek az öccse, bátyja? És ki ír? Elmondánatok?

Csiperke ->20:29:30

Kee, a Royal a Kedvenc bátyja, és a Kedvenc ír. Én meg magyar vagyok!☺

Kedvenc ->20:31:00

Alone, nem tudom, ameddig ez a hegyi öszvér le nem dob megint. De legközelebb felaprítom.

Alone ->20:32:23

Kee, itt mindenki magyar, csak Csiperke viccel☺

Kee Kana-Loo ->20:34:45

Kezdem érteni, azt hiszem. Jópofák vagytok.

royal ->20:36:00

Na, mentem, csak benéztem. Öcsém, levél megy. Sziasztok.

Kedvenc ->20:36:47 **Kee Kana-Loo**

Lehetek indiszkrét? Hogy kerültél éppen Indonéziába? És mit csinálsz ott?

Alone ->20:37:13

Csip, átmentem a Szabadidőbe. Jössz te is?

Csiperke ->20:39:30

Megyek. Szia, Kedvenc, légy jó!☺

Szia, Kee! Gyere máskor is!

Kee Kana-Loo ->20:40:45

Sziasztok! Még találkozunk.

Kee Kana-Loo ->20:42:00 **Kedvenc**

Elmondhatom éppen. Férjhez mentem egy indonéz orvoshoz, még 1985-ben. Én ápolónő vagyok.

Kedvenc ->20:43:11 **Kee Kana-Loo**

Ez szép. A korodat nem kérdezem, nem illik. Család van?

Kee Kana-Loo ->20:44:00 **Kedvenc**

Van. Két gyerek, Yasmin és Albert, 13, illetve 11 évesek. És a korom sem titok. Júniusban múltam 40.

Kedvenc ->20:45:26 **Kee Kana-Loo**

Én februárban leszek 46. Szép gyermekeid lehetnek. Férjed biztosan nagyon szereti őket.

Kee Kana-Loo ->20:47:18 **Kedvenc**

10 éve özvegy vagyok.

Kedvenc ->20:48:29 **Kee Kana-Loo**

Kee, sajnálom. Nem tudtam. Nem akartam tapintatlan lenni. Miért nem jössz haza? A gyerekek tudnak magyarul?

Kee Kana-Loo ->20:50:00 **Kedvenc**

Tudnak, megtanítottam őket. Nem ez a baj. Nyomorék vagyok.

Kedvenc ->20:51:19 **Kee Kana-Loo**

Húha. Erre nem tudom, mit mondhatnék. Sajnálom. Mi történt? Ne haragudj, hogy kérdezlek. Ha nem akarsz, ne válaszolj.

Kee Kana-Loo ->20:52:40 **Kedvenc**

Semmi baj. Még úgysem meséltem el senkinek. Megbízom benned. Repülő-szerencsétlenség. A férjem meghalt. Én túléltem, de elvesztettem a fél lábam. Most itt vagyok a két gyerekkel. Dolgozom, élek. Nehéz, de bírom.

Kedvenc ->20:54:10 **Kee Kana-Loo**

Jaj. Ne haragudj, de nem tudok mást mondani. Sok mindent hallottam már életemben, de ilyen sztorit még sohasem. Ha azt mondom, sajnálom, nem mondok vele semmit. Miért nem települsz haza?

Kee Kana-Loo ->20:56:49 **Kedvenc**

Nézd, én azóta nem ültem repülőgépre. Nem is fogok soha többé. Hosszú hajóútra nem vállalkozom. Félek.

Kedvenc ->20:59:12 **Kee Kana-Loo**

Hát, megértelek. Én nem tudom, hogyan dolgoznék fel ilyesmit magamban. Minden elismerésem a Tied.

Kee Kana-Loo ->21:02:09 **Kedvenc**

Még valami. Nem szeretnék ismerősökkel találkozni. Nem szeretném, ha ujjal mutogatnának rám: „Nézd, a Brigi nem csak a fejét vesztette el.”

Látod, elárultam a nevem is. Neked mi az igazi neved? Ha nem akarsz, ne áruld el, nem muszáj.

Kedvenc ->21:03:47 **Kee Kana-Loo**

Nem titok. Gabe. Gabe Dearborne.

Kee Kana-Loo ->21:05:09 **Kedvenc**

Furcsa. Angol neved van, és ilyen jól írsz magyarul. Ugye, ez álnév? Hol élsz egyáltalán? Ezt még nem kérdeztem.

Kedvenc ->21:07:27 **Kee Kana-Loo**

Izraelben élek. És eltaláltad, álnév. Írói álnév. A valódi nevem Gábor.

Kee Kana-Loo ->21:09:09 **Kedvenc**

Szia, Gábor. Mennem kell, bejött a főorvos, mindjárt kezdődik a hajnali vizit. Dolgom van. Mikor láthatlak megint?

Kedvenc ->21:11:20 **Kee Kana-Loo**

Esténként általában itt vagyok. Illetve, a Te szemszögedből, hajnalban. Holnap megfelel?

Kee Kana-Loo ->21:13:09 **Kedvenc**

Megfelel. Ugyanebben az időben, jó? Megyek, szia.

Kedvenc ->21:14:25 **Kee Kana-Loo**

Szia, Kee. Könnyű munkát.

*_*_*

Első fejezet

Nagyon meleg volt azon a júniusi délelőttön. A határban már ért a korai búza, és a parasztok már előre dörzsölgették tenyerüket a jó termés reményében. A tavalyi aszályos év után végre fellélegezhettek.

Judit nehezen kelt fel ma reggel. Hatalmas pocakja már minden tevékenységében akadályozta, szinte a légzés is nehezebbre esett. Szőke haja csapzottan tapadt a fejére. Melege volt, a nyitott ablakon keresztül alig hatolt be a szobába egy kis friss levegő. „Bárcsak túl volnék már rajta” - fohászkodott. Szerette volna végre maga mögött tudni a hosszú terhességet, és meglátni a kisbábát, aki miatt annyit szenvedett.

Körülményesen kikászálódott az ágyból, és kibotorkált a fürdőszobába. Belepillantott a tükörbe, karikás szemek bámultak vissza rá.

„Kriptaszőkevény” - mosolygott kínjában. „Legyen már meg ez a kis görcs, aztán három hónap múlva, mehetek vissza a tökfejek közé.”

Siklósi Judit tanítónőként került Battonyára Egerből. A helyi általános iskolában próbálta belesulykolni az egyszeregyet és az ábécét a keményfejű kis alföldi parasztyerekekbe, akik bizony nem kevés fejfájást okoztak neki. Férje, Soós András, a szegedi MÁV-Járműjavítóban dolgozott, mint művezető. Többnyire csak hétvégeken találkoztak, és a harmincéves asszonynak az a halvány sejtése volt, hogy a férfinak van valakije Szegeden, mert bár tehetne volna, nemigen jött haza hétközben. Különösen most, Judit terhességének utolsó két hónapjában, amióta nem éltek házasesetlet.

András nem volt rossz ember, nem is ivott túlzottan, de az utóbbi időben elhidegült az asszonytól. Nem veszekedtek, a férfi soha nem emelt kezét a feleségére, ami pedig elterjedt szokás volt erre felé. Jó szakemberként tartották számon, felettesei gyakran kérték ki a véleményét egy-egy kényesebb műszaki kérdésben, és András mindig megfelelt az elvárásoknak. Megválasztották szakszervezeti bizalminak, de a pártba nem volt hajlandó belépni, többszöri unszólásra sem. Nem tudta elfelejteni a jelenlegi hatalomnak a meghurcoltatást, amiben négy évvel ezelőtt része volt. A forradalom örvénye őt is magával sodorta, és tehetetlen, szenvedő alanyként kínlódta végig Magyarországot kievickélését a harcok szakadékaiból.

Az októberi események őt is mélyen befolyásolták, noha békés természetű ember volt. Elege volt már Rákosiék handabandájából, a kommunizmusból, a tervgazdálkodás idiotikus rendszeréből. Amikor megalakult a Nagy Imre-kormány, az egyik legutolsó termelési értekezleten azt találta mondani, hogy talán most végre megfelelő kezekbe kerül a gyeplő. Radics Kálmán, a Járműjavító akkori igazgatója nem állta meg szó nélkül:

- Mi van, Soós elvtárs? Mi nem tetszik magának? Maga mindennel elégedetlen, soha egyetlen jó szava nincs.

- Mivel volnék elégedett, Radics elvtárs? - vont a vállát András. - Azzal-e, hogy alig tudom eltartani beteg édesanyámat? Pedig nem félek a melótól, maga is tudja. És januárban szeretnék nőszülni. Mire hozzam haza az asszonyt? Csóróságra? Az van neki is elég Egerben.

Radics nem folytatta a vitát, de nem is felejtette el Soósnak a mondottakat. November másodikán már tudnivaló volt, hogy a forradalom elbukott, és csak idő kérdése, hogy a szovjet csapatok mikor vonulnak be Budapestre. Az igazgató nem volt bosszúálló természet, de nem akarta megtorolatlanul hagyni azt, ami szerinte bűn volt.

Negyedikén aztán minden összeomlott, és Battonya lakossága szorongva láthatta a Románia felől érkező csapatokat, amint elvonulnak északnyugat felé. András szájában megkeseredett a nyál. Ennyi volt csupán a demokrácia? Nem egész két hét? Mi lesz most? Nem volt gyáva ember, de nem szívesen látta volna, hogy az ÁVH újra hatalomra kerül. Bár Kádár kereken kimondta a rádióban, hogy a régi rendszernek vége, és az újonnan megalakult „forradalmi munkás-paraszt kormány” ki akarja köszörülni a munkáshatalom becsületén esett csorbát. „Hiszi a miskolci pék” - morgott magában. Nem bízott már senkiben sem, és furcsa módon, önmagában bízott a legkevésbé. Tartott tőle, hogy nagyon nehezen fog újra beilleszkedni a munkába, ha egyszer beindul, és azt is tudta, lobbanékony természete veszélybe sodorhatja.

Közben érkezni kezdtek a hírek a letartóztatásokról, a perekről. András nem sokat törődött velük. Amikor már beindult a munka, naponta felült a buszra, és bebumlizott Szegedre, a műhelybe. Végezte a dolgát rendesen, néha, hogyha a szükség úgy hozta, túlórázott. Műszak végén bement a sarki söntésbe, megivott egy fröccsöt, és ment újra a buszhoz. Édesanyja már nagyon beteg volt, a házi munkákat már nagyon nehezen tudta elvégezni, és Andrásra várt a jószág ellátása is. Bereczki doktor nem sok jóval biztatta. Soós Katalin azóta panaszkodott a szívére, amióta 1943 nyarán értesült róla, hogy férje, Soós Ignác törzsőrmester eltűnt a Don-kanyarban.

Szombaton, tizenhetedikén, korábban lépett ki. Régi katonatársa, Vincze Pali megkérte, hogy segítsen neki megszerelni a vízvezetékét, mert a régi csövek már nagyon elavultak, rendszeresen kilyukadtak, és közeledett a tél. Elment hát a Hold utcába, Vinczéékhez. Aránylag hamar végeztek, Pali mindent idejében előkészített, a csövek méretre vágva, megmenetelve, faggyús kenderkóccal megtekerve várták a beszerelést. Fél hatkor elbúcsúzott Palitól és Rozitól, és kibaktatott a buszpályaudvarra. Tizenöt perc múlva már a battonyai buszon zötykölődött hazafelé. Holtfáradtnak érezte magát, el is bóbiskolt a kényelmetlen ülésen, mit sem törődve azzal, hogy mögötte két ittas férfi hangosan veszekedni kezdett.

Kint már sötét volt. Mire este fél nyolckor Battonyára érkezett, már alig lézengett egy-két ember az utcákon. Sűrű eső kezdett esni, András mélyen a szemébe húzta a sapkáját, és megszaporázta a lépteit. Fázott, szeretett volna minél hamarabb hazaérni, meleg vízzel lemosdani, és nyugodtan aludni. Úgy érezte, nem is éhes, csak pihenni vágyott.

A sarkon megtorpant. Házuk előtt fekete autó állt. Nagyon is jól tudta, mit jelent az, ha ilyen késői órában fekete, állami rendszámú gépkocsi áll valamelyik kapu előtt. Lelkiismeretét tisztának érezte, hiszen a harcokban, gyűléseken nem vett részt, és az egész forradalom ideje alatt, amíg a munka szünetelt, csak a ház körüli dolgokkal foglalkozott. „Mi az ördögöt akarhatnak?” - tanakodott magában, és bizonytalan léptekkel indult meg a ház felé. Csendesen csukta be maga után a kaput, és hálát adott az előrelátásáért, hogy a múlt héten megolajozta az addig éktelenül nyikorgó zsanérokat. Lassan baktatott a téglával fedett úton a ház felé. A küszöbön megállt, a lehető leghalkabban leverte a cipőjére ragadt sárkoloncokat, amiket a kövezetlen járdán szedett fel, és a kilincsre tette a kezét. Benyitott a konyhába.

Anyja az asztalnál ült, és magába roskadva tördelte a kezét. A szeme könnyes volt és vörös. Vele szemben egy fiatal őrmester állt, vállán géppisztollyal, a másik széket egy harmincöt év körüli civil foglalta el, és nyitott aktatáskájában kotorászott. Amint András belépett, felkapta a fejét, és egyenesen nekiliszegette a kérdést:

- Maga Soós András?

- Az vagyok. - felelte a férfi idegesen. - Kik maguk, és mit akarnak?

- Állambiztonság - válaszolta a civil, és megmutatta az igazolványát. - Póka Imre főhadnagy vagyok. Ezennel őrizetbe veszem. Itt lesz szíves aláírni.

- Nem írok alá semmit! - felelte András dühösen. - Mi a vád ellenem? És hogy gondolja, hogy itthagynom a beteg anyámat? Hagyjanak engem békén, nem csináltam én semmit! Ez az egész cirkusz egyáltalán nem érdekelt, és most sem érdekel, vegye tudomásul! - Hangja idegesen remegett. - Miért kell mindig piszkálni a becsületes melóst?

- Nézze, Soós, ne tegye nehezebbé a helyzetét, ha nem muszáj. Én nem akarom magát bántani, semmi személyes bajom magával. Itt a letartóztatási parancs. Ha ellenszegül, Szabó őrmester erőszakot alkalmazhat. Ezt akarja? - Szelídebb hangon folytatta. - Gyerünk, Soós, ne legyen gyerek.

- Fiam, ne ellenkezz! - kérlelte az anyja. - Menj velük szépszerével, úgyis kiderül, hogy ártatlan vagy. Mondtam is a főhadnagy elvtársnak, hogy te semmilyen megmozdulásban nem vettél részt. - Reménykedve tekintett a tisztre. - Igaz, főhadnagy elvtárs?

- Igaz, Soós néni. Nekünk sincs ilyesmiről tudomásunk, de a nyomozást, felsőbb utasításra, mindenképpen le kell folytatnunk. Na, szedje össze a holmiját, és menjünk. Ha minden jól megy, holnaputánra, de legkésőbb szerdára itthon lehet. Mit veszít ezzel? Csak a vasárnapi focimeccset. Mi nem az ÁVH vagyunk.

András megvonta a vállát, nem volt sem kedve, sem ereje vitatkozni. Végül is, a főhadnagynak igaza lehet. Újra úgy érezte, hogy az igazság az ő oldalán áll. Táskába gyömöszölt egy-két apróságot, anyja pedig két szelet zsíros kenyeret készített neki. Nehéz szívvel ölelte meg a sovány öregasszonyt:

- Édesanyám, vigyázzon magára. Ha valami baj van, Katit és Juditot azonnal értesítse, és hívassa Bereczki doktort. Ne hanyagolja el magát, hallja? - Aztán Pókához fordult: - Mehetünk, kérem.

A sötét udvarban Szabó megragadta a karját, és fojtott hangon mondta:

- Gyerünk, báránykám. Csak okoskodjál, mert kitaposom a beledet.

Póka idegesen szólt rá a túlbuzgó őrmesterre:

- Férjen már a bőrébe, Szabó. Mit cseszegeti ezt az embert? Nem látja, hogy jön magától? Hagyja békén!

- Jelentem, főhadnagy elvtárs, viszket a tenyerem az ilyen reakcióktól. Megkenném egy kicsit.

- Ide figyeljen, Szabó - állt meg a kapuban a főhadnagy - ha a tenyere viszket, vakarja meg. Kenegetni pedig ne akarjon, mert mi tényleg nem vagyunk az ÁVH. Azt meg honnan veszi, hogy Soós reakciós? Tán látta a nyomozati iratokat? Vagy titokban elvégezte a jogot? Ha velem van, teljesítse a parancsot, és ne buzgólkodjon, mert jelentést teszek Márton alezredesnél, és maga úgy repül vissza Dabasra, hogy a lába sem éri a földet.

- De, főhadnagy elvtárs...

- Semmi de! - rivallt rá a tiszt. - Végrehajtani! És visszafelé én vezetek, nem szeretem, ha egy forrófejű fogja a volánt!

- Értettem! - vágta vigyázzba magát a megszeppent őrmester.

A Pobjeda zötyögve indult el. András, minden nyomorúsága ellenére sem tudta nem észrevenni, hogy a kuplung újért ordít. Az eső egyre hevesebben esett, az ablaktörlők alig győzték leseperni a vizet a szélvédőről. Szabó mellette ült a hátsó ülésen. Kényelmesen elterpeszkedett, elővett egy csomag Kossuthot és rágyújtott, aztán odanyújtotta a csomagot Andrásnak is:

- Nesze, bagózz, ha akarsz.
- Köszönöm, nem dohányzom - hárította el a férfi.
- Mi van, komám, büdös neked a zsarubagó? - emelte fel a hangját az őrmester.

Póka hangosan szólt hátra:

- Szabó, parancsot kapott, ha jól emlékszem. Elfelejtette? Ha nem nyughat, kiteszem itt helyben, aztán felőlem kutyagolhat Szegedig. Márton alezredes pedig el lesz ragadtatva. - Ki nem állhatta a protekciósokat, de ugyanakkor tudta, hogy felettese is utálja őket. A tiszt-helyettes nem éppen tiszta úton került Szegedre.

Szabó nem felelt, de szikrázó szemmel nézett Andrásra. Tekintetéből szinte áradt a gyűlölet.

Negyed kilenckor érkeztek meg a Csillag-börtönhöz. A hatalmas vaskapu lomhán és vész-jóslóan nyílt ki előttük, és Andrást elnyelte az igazságszolgáltatás gépezete. Csak egy év és nyolc hónap múlva lépett ki ismét szabad emberként az utcára.

*_*_*

Judit körülnézett a konyhában. Nem sok tennivalója akadt, tegnap megfőzött a hétvégére. Azt a kevés mosogatnivalót későbbre akarta hagyni, és idegesen az órára pillantott. Fél tizenegy volt. Az asszonynak úgy tűnt, ólomszárnyakon jár az idő. Amióta terhes volt, szinte sosem lelte a helyét, pedig általában erősen uralkodott az érzelmein.

Odalépett a kredenchez, és bekapcsolta a rádiót. Éppen magyar nótákat közvetített a Kossuth-adó, Dóri József énekelté érzelmesen Judit kedvenc nótáját: „Gyöngyvirágos kiskertemben”. Judit elérzékenyült, egy könnycsepp szökött a szemébe. Eszébe jutott, hogy amikor Andrást megismerte, azon az aratóbálon, akkor is ugyanezt a nótát sugározta a rádió. Mennyire tetszett neki a magas, feketehajú, kékszemű férfi! „Istenem, hiszen csak öt éve ennek” - motyogta maga elé, és megtörölgette a szemét. Aztán arra emlékezett, hogy az ötvenhét januárjára tervezett esküvő elmaradt. Soós néni írt neki, amikor a vőlegénye december közepén sem került haza. *„Kislányom - írta az öregasszony - nekem már nincs sok hátra, érzem. Andrásról pedig semmi egyebet nem tudok, mint hogy a szegedi Csillag-börtönben van. Jön a téli szüniidő, neked is szabadságod lesz. Kérlek, gyere el hozzám, mert már nem viselem el a magányt. Ne törődj a világ szájával, lányom, januárban úgyis összeházasodtatok volna. Én érzem, hogy már nem fogom többé látni a fiamat, hát legalább a menyemet szeretném látni. Várlak.”*

Huszonkettedikén reggel felült a vonatra, és Szegedre utazott. Az állomás előtti téren kis fenyőfát vett egy alkalmi árustól, és azzal együtt ült fel a battonyai buszra. Szerette leendő anyósát. Az öregasszony nem úgy viselkedett, mint általában a fiús anyák: nem látott riválist a szép, szőke lányban, akivel majd meg kell osztoznia egyetlen fia szeretetén. Lánya, Katalin, aki két évvel volt idősebb Andrásnál, Makón volt ápolónő, és tavaly szeptemberben ment férjhez. Férje, Pataki Zoltán, Pestről került Makóra, és történelmet tanított a gimnáziumban.

Az idén korán köszöntött be a tél. Csípős hideg volt, havazott, és az elhanyagolt alföldi utakat hamar betakarta a hófúvás. Judit busza alig tudott átevíckélni az egyre magasodó torlaszokon, és végül majdnem kétórás késéssel érkezett meg Battonyára.

Judit leszállt, és a fenyőfát szorongatva elindult Andrásék háza felé. Az utcasarkon befordulva elállt a lélegzete: mentőkocsi állt a ház előtt. Futni kezdett, és a kapuban szinte beleütközött Katalinba.

- Mi történt? - kérdezte kifulladásra. - Kati, mondd már!

- Szívroham - szipákolta a fiatalasszony. - Már az este nem volt jól, hajnalban telefonált Bereczki doktor, hogy jöjjünk ide. Jaj, Jutka, mi lesz velünk? És Andrásról semmi hír, még mindig!

A sofőr és a felcser éppen kihozták az öregasszonyt. Gyorsan betolták a hordágyat a Skodába, Kati pedig visszament a házba. Judit követte. A konyhában Bereczkit és Zoltánt találták.

- Gábor - mondta Pataki - én bemegyek az anyósommal Szegedre. Kati és Jutka maradjanak itt. Te pedig menj végre pihenni, mert hajnal óta itt ugrálsz. Köszönöm.

- Sose köszönd, sajnálom, hogy nem tehettem többet - vont a vállát az orvos. - Soós néninek már régen a kórházban lett volna a helye, de tudod, milyen makacs. Katika, mindent megtettünk, amit emberileg lehetett - fordult az asszony felé.

- Tudom, Gábor, és köszönöm.

Bereczki becsomagolta a műszereit, és elkészönt. Zoltánnal együtt mentek ki a házból, majd a mentő indulása hallatszott. A két nő egymásra nézett. Judit nemigen tudta, mitévő legyen.

- Azt hiszem, el kéne mennem - suttogta tétován. Nem tartotta ildomosnak itt maradni, amikor az öregasszony, aki meghívta, ennyire beteg.

- Maradj, ne menj! - kérte Kati. - Én is itt maradok, szeretném rendbe tenni a házat. Segíthetnél. Én is alig találom meg önmagamot most. Gondolod, hogy volna idegem egyedül maradni ebben a házban? - Szinte esdeklőn nézett Juditra.

Tettek-vettek a kis lakásban, este pedig elüldögéltek a konyhában, és ki-ki a maga gondolataiba mélyedt. Csak ritkán szólaltak meg, és akkor is igyekeztek közömbös témákról beszélni, pedig Judit is, Kati is tudták, hogy szinte elkerülhetetlen a rosszra gondolni. Soós néni talán a végső küzdelmét vívja az életért, András pedig... Ki tudja, él-e még.

Három nap múlva, Karácsony első napján, Soós néni meghalt a szegedi klinikán.

Kakas kukorékolt a baromfiudvarban. Judit feleszmélt emlékeiből, és újra az órára pillantott: majdnem dél volt már. Nem volt éhes, csak szomjas. Megivott egy pohár vizet, de szomja nem csillapodott. Tölteni akart magának még, de hirtelen olyan éles fájdalom hasított belé, hogy kiejtette a poharat a kezéből. Csörömpölve tört össze a padlón. Ösztönösen utánanyúlt, és nem bírta felegyenesedni többet.

- Jaj! - kiáltotta kínjában. - Még ez hiányzott! - Megpróbált betámolyogni a szobába, de a küszöbön térdre rogyott. Forró nedvességet érzett lefolyni a combján, és meglepetve nézte az egyre terjedő tócsát a padlón. Tudta, hogy elfolyt a magzatvize, és most már nincs visszaút.

Keservesen nyögve tápázkodott fel, és odament a konyhaablakhoz, ami a szomszéd udvarra nézett. Kapás Margit éppen a csirkéket etette.

- Margitka! - szólt Judit alig hallhatóan. - Margit! - kiáltotta másodszorra hangosabban.

- Mi a baj? - fordult felé az asszony, de amikor meglátta Judit kivörösödött arcát az ablakban, rögtön tudta. Lecsapta a kukoricadarával telt kosarat a földre, és bekiáltott a házba:

- Bálint, szaladj az orvosért, gyorsan! Juditka vajúdik!

Két perccel később bent volt a konyhában. Sebtében leültette Juditot a legközelebbi székre, aztán teletöltötte a nagy fazekat vízzel, és begyújtott a sparherthe. Észrevette az üvegcserepeket a padlón, villámgyorsan összeseperte. Aztán odament a fiatalasszonyhoz, és megsimogatta verejtékben úszó homlokát:

- Nyugalom - mondta, - Bereczki doktor azonnal itt lesz. Te buta lány, miért nem hallgattál rá? Már tegnapelőtt be kellett volna menned a kórházba! Te is olyan makacs vagy, mint szegény Soós néni volt, Isten nyugtassa.

- Ne veszekedj már velem! - nyöszörögte Judit. - Andrást vártam, vasárnap azt mondta, ma hazajön. Azt hittem, kibírom addig...

- Azt hitted, azt hitted - dohogott Margit. - Ilyen esetben nem hinni kell, hanem azt tenni, amit az orvos mond. Kereken megmondta neked, hogy nyolcadika után semmi keresnivalód itthon! Így is egy héttel túl vagy az időn, akkora a hasad, mint egy nagydob. Óriási fiad lesz.

Judit nem tudott felelni, fájdalomhullám lüktetett végig rajta. Margit szánakozva nézte, de tudta, hogy amíg az orvos meg nem érkezik, nemigen tud segíteni rajta.

Csapódott a kapu, sietős léptek hallatszottak a kavicsos ösvényen. Bereczki lépett be kifulladásra a konyhába.

- El kéne fenekelvelek, te szamár - lihegte. - Mit mondtam neked a múlt héten? Csak hősödj!
- Megtörölte izzadt homlokát, és mesterkélt szigorral nézett a nőre.

Judit felnyögött:

- Igazad van, csak segíts! Rettentően fáj! Jaaaaj! - sikoltotta.

Az orvos Margitra nézett:

- Be kell vinnünk a szobába, le kell fektetni. Jöjjön, fogja meg. Nem lesz könnyű.

Nagy keservesen lefektették a fiatalasszonyt az ágyra, aztán az orvos kiment a fürdőszobába, hogy bemosakodjon. Hevesen dörzsölte a kezét, és közben a szobából kiszűrődő hangokat figyelte. Judit nyögött és sikoltozott felváltva, Margit pedig nyugtatgatni próbálta:

- Jól van, mindjárt túl leszel rajta, csak még egy kicsit bírd ki.

Mire Bereczki visszatért a szobába, megindultak a tolófájdalmak. A fiatalasszony arca eltorzult a kintől, teste verejtékben úszott. Margit kiment a konyhába, és behozta a fazekat a forró vízzel. Töltött belőle egy lavórba, aztán lepedőket és törülközőket készített elő.

Az orvos csodálkozva nézte a vajúdnő. Hosszú praxisa alatt ritkán látott ekkora kint, és az sem volt mindennapi eset, hogy egy első szülés ennyire gyorsan zajlódjék le. A táguulás már akkora volt, hogy láthatóvá vált a baba feje. Tanácstalannak érezte magát, és szemrehányást tett magának azért, hogy nem hívta ki a mentőket, minden eshetőségre. Ha császármetszésre kerülne a sor, itthon, de még a rendelőben sem tudja ellátni Juditot.

Sűrűsödtek a tolófájdások. Judit hangja teljesen berekedt, arca eltorzult, sípolva szedte a levegőt. Bereczki megfogta a csecsemő fejét, és húzni kezdte:

- Most tolj egy erőset! - biztatta az asszonyt. - A feje már kint van! Ne hagyd abba, nyomj!

Judit torkából szinte állati üvöltés tört elő, aztán elernyed a teste. A lepedő csupa vér volt, és az orvos villámgyorsan elvágta, majd elkötötte a köldökszinórt, aztán felhangzott a baba sírása. Mialatt Margit a kislányt mosdatta és törülgette, az orvos ellátta a fiatal anyát. Rámosolygott:

- Na, te hős! - mondta nevetve. - Te aztán jól megtréfáltál minket. Szép kislányod született.

A nő halványan visszamosolygott Bereczkire, az orvos pedig hálásan nézett rá, mert úgy érezte, ez az erős kis teremtés nem hagyta cserben. Végül is az élet győzött, az élni akarás, a remény.

1960 június tizedikén, délután három óra tizenöt perckor megszületett Soós Brigitta. Egészséges, dundi, szőszke kislány volt, és Judit úgy érezte, megint van értelme az életének.

Második fejezet

Kellemesen sütött a szeptembervégi nap. Langyos vénasszonyok nyara uralkodott az Alföldön, ökörnyál úszott a levegőben, a gólyák, fecskék már útra keltek Afrika felé, és általában nyugodt, békés, kissé szomorkás hangulat érződött mindenütt.

Judit hazafelé ballagott az iskolából, és arra gondolt, hogy miután kiveszi a kis Brigit a bölcsődéből, jó volna egyet járni a határban. Imádta az őszi napfényt. Voltaképpen azóta, hogy elvált Andrástól, érezte egyre élesebben, hogy az ősz az ő igazi eleme. Szeretettel gondolt a hároméves kislányra, aki annyi örömet szerzett neki. Csak ez az egy öröme maradt, miután a férje elhagyta.

Sosem tudott megbocsátani a férfinak. Azért sem, mert amikor a gyerek született, hagyta egyedül kínlódni, és még csak haza sem jött, ahogyan ígérte. És azért sem, hogy fél évvel később bejelentette: el akar válni. Judit beismerte önmagának, hogy a sejtése igaz lett, Andrásnak tényleg volt valakije Szegeden. Nem csodálkozott ezen, de nem is tért napirendre fölötte. Amikor megbizonyosodott róla, hogy András félrelép, már tudta, hogy a házasságának vége, és nem is akarta megmenteni. De ez már csak halvány vigasz volt számára. Félig-meddig önmagát vádolta. Úgy gondolta, ő maga tett - vagy nem tett - valamit azért, hogy a férfi erre a döntésre jutott. Lemondott róla, és arról is, hogy Brigi ép családban nőjön fel. Tudta, lesz annyi ereje, hogy mindkét szülőt helyettesítse a gyermek életében, de azt nem tudta, meddig lesz képes erre. Viszont semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy új kapcsolatba kezdjen, legalábbis nem itt, az Alföld kellős közepén.

Pedig a kezdet kezdetén nagyon szerették egymást. Amikor András 1958 júliusában kiszabadult, szinte nem is csodálkozott azon, hogy menyasszonyát Battonyán találja. Még ötvenhét februárjában értesült anyja haláláról a börtönben, de azt nem tudta, hogy Judit is ott volt az öregasszony mellett az utolsó napokban. Tehetetlen düh fojtogatta, de nem tört ki. Elhatározta, hogy végigcsinálja, amit csak kell, pedig akkor még nem is tudta, mennyi ideig tartják fogva. Honnan is tudhatta volna, ha még azzal sem volt teljesen tisztában, hogy miért börtönözték be?

Időközben a Járműjavítónál is változások történtek. Radicsot leváltották és áthelyezték Nyíregyházára, de András ezt csak akkor tudta meg, amikor újra munkába állt. Fellélegzett, mert semmi kedve nem volt találkozni a volt igazgatóval. Sejtette, hogy Radics jelentette fel, és miatta került börtönbe. De már nem akarta, hogy a múlt kísértse, és úgy döntött, csak a munkájának és a családjának él.

Amikor hazajött, első dolga volt bemenni a tanácsra, és előjegyezni a házasságkötést. Természetesnek tartotta, hogy csak Judit kell neki, senki más. Hálás volt a lánynak azért, hogy megvárta. Szerelmes éjszakáikon a jövőjüket tervezgették. András tovább akart tanulni, le akarta tenni az érettségit, és arról álmodozott, hogy utána esti egyetemre iratkozik. Mérnöknek készült, és Judit mindenben támogatta.

- El tudnék helyezkedni valamelyik szegedi nagyvállalatnál - tűnődött András, és elnyomta a cigarettát. A börtönben rászokott a dohányzásra. - Be is költözhetnénk Szegedre, mit szólsz, Angyalom?

- Jó volna - sóhajtott Judit. - Nem azért, mert nem szeretek itt, de mégis jobb volna a városban. Neked is, nekem is több volna a lehetőség. Nem kéne ingáznod, többet pihenhetnél. Ide lassan már úgysem köt semmi sem.

Később, amikor ötvenkilenc őszén teherbe esett, már azt színezgették, hogy a gyerekek miatt is jobb volna Szegeden lakni. Mert nem akartak egynél megállni. András kettőt szeretett volna, Judit viszont azzal biztatta nevetve, hogy legalább négyet szül neki.

- Egy egész kis óvodát - kacsintott férjére. - Aztán majd, ha nyugdíjas leszel, egy kisebb hadseregnyi unokát fogsz a térdeden táncoltatni.

- Hol van az még! - nevetett András. - Addig élni is kell ám. Csodállak, Angyalom, hogy olyan távolra gondolsz.

És most itt maradt egyedül, a kis szösze Brigittával. Se férje, se reménye nem maradt. Mindenben önmagára volt utalva. András tulajdonképpen rendesen viselkedett, lemondott a házról a javára, és rendszeresen küldte a tartásdíjat, de ezzel le is tudta a kötelességeit. A kislányt csak évente háromszor-négyszer látta, szinte nem is volt rá kíváncsi. Mintha egy idegené lett volna. Judit arra gyanakodott, hogy volt férje talán inkább kisfiút szeretett volna első gyereként, és csalódottságának úgy adott kifejezést, hogy hátat fordított neki és Briginek. Aztán rájött, hogy ennek semmi értelme, hiszen a férfi már akkor felégette maga mögött a hidakat, amikor Szegeden összeállt azzal a nővel. Judit sohasem találkozott vele, de hallott róla.

A posta előtt eszébe jutott, hogy írnia kellene édesanyjának. Legalább fél éve nem járt otthon Egerben, és a kapcsolat anyjával meglehetősen feszült volt. Siklósiné annak idején rossz néven vette tőle, hogy se szó, se beszéd Battonyára költözött, leendő anyósához. Neheztelt a lányára, mert nem tartotta be az általánosan elfogadott szokásokat, hanem fellázadt ellenük, és volt bátorsága a maga útját járni. Még az sem engesztelte ki, amikor a veje érte ment az esküvő előtt, hogy ne kelljen egyedül utaznia. De a legjobban akkor haragudott meg Juditra, amikor a kislány megszületett, és András szekerének a rúdja már nyilvánvalóan kifelé állt.

- Minek kellett neked gyereket szülnöd? - vonta kérdőre a lányát. - Vak voltál, mint mindig. Az a lókötő ott fog hagyni, és akkor mihez kezdesz?

Juditnak sohasem volt ereje vitatkozni az anyjával. Az idős asszonynak kőbe véselt elvei voltak a világ folyásáról, meg arról is, hogyan kell viselkednie egy eladósorban lévő lánynak, különösen akkor, ha szép is. Judit pedig ragyogóan szép nővé cseperedett. Inkább hallgatásba burkolózott, és némán tette, amit helyesnek tartott. Maga is csonka családban nevelkedett, édesapja az oroszországi hadjáratban tűnt el, és testvére nem volt. Tudta, nemigen számíthat külső támogatásra, de legalább önmagával békében akart élni.

Judit bement a postára, és borítékot, levélpapírt vásárolt, azzal, hogy otthon kényelmesen megírja a levelet, aztán másnap feladja. Erzsike, a szeplős, vöröshajú tisztviselő lány, tőle szokásos vidámsággal kérdezte:

- Aztán hová lesz az a levél, Jutka? Talán valami legényember van a láthatáron?

- Ugyan már, Zsike, kinek kellenék én a gyerekekkel együtt? - nevetett vissza a fiatalasszony. - Öreg vagyok én már ahhoz, hogy belémszeressenek.

- Nahát, igazán, vén banya vagy! - csúfalkodott a lány. - Harminchárom éves banya, ráadásul csúf is vagy, mint az éjszaka! Ide hallgass, miért nem kezdesz valamit az életeddél? Azt hiszed, nem tudom, hogy Péternek tetszel?

Judit is tudta ezt, és kedvelte is Majláthot. Péter a kultúrház majdnem teljhatalmú ura és parancsolója volt, mellesleg szemüveges, enyhén kopaszodó, negyvenéves agglegény, és valóságos polihisztor. Tanárember volt, matematika-fizika szakos, de szinte sohasem tanított iskolában. Járatos volt az irodalomban, szépen hegedült, verseket írt és szavalt, ügyesen

rajzolt, festegetett. Emellett szinte minden rendezvényt Judittal beszélt meg, tetszett neki az asszony csendes természete és éleslátása. Debrecenből került ide, és büszkén vallotta, hogy ő ama híres kollégistáknak a kései utóda. De soha nem alakult ki közöttük semmilyen szorosabb kapcsolat. Judit nem érezte ennek a hiányát, Péter pedig sokkal tartózkodóbb volt, semhogy kezdeményezzen.

- Lehet, hogy tetszem Péternek - mosolygott a lányra, - de ez még nem elég az üdvösséghez. Nem hiszek én már a lángoló szerelemben, Zsike. Na szia, holnap hozom a levelet, és rád bízom, mert Anyám amúgy is haragszik.

- Szia, Jutka.

Kilépett az utcára, és megszorította a lépteit. Brigitta már biztosan nagyon várja. Az a pillanat, amikor belépett a bölcsődébe, és a kislány a nyakába ugrott, mindig boldogság volt számára. A gyerek nagyon ragaszkodott anyjához, és néha úgy ölelte, hogy a lélegzete is elakadt.

- Mamikám! - csivitelte most is, és már repült is Judithoz. - Jó kislány voltam, mindent megettem! - újságolta egy szuszra. - És aludtam is, és Vera nénit sem bosszantottam ma! Megkérdezheted!

A kövérkés óvónő megsimogatta Brigi szőszke fejét, és szeretettel mondta:

- Igaz, ma jó kislány voltál. Mindig ilyennek kéne lenned. - Aztán Juditra emelte a szemét, és halkabban mondta: - Nincs semmi baj a kislánnyal, csak néha szeleburdi. De tele van étellel.

Elköszöntek az óvónőtől, és egymás kezét fogva sétáltak hazafelé. Judit elgondolkodva ballagott, a kislány pedig vidáman szökdelt mellette, és megállás nélkül fecserészett, ahogyan szokta. A déli napsütésben Brigi haja aranyként csillogott. Az asszony büszkén nézte a szép gyermeket, és boldogság áradt szét benne. Hiszen ez az ő gyermeke, és senki sem veheti el tőle!

Visszaemlékezett az első fél évre, miután András elköltözött tőle. Ó, mennyire haragudott akkor a férjára! Úgy érezte, képes volna megfojtani is. Még a kislány első születésnapjára sem jött el, pedig azt is megígérte. Csak egy rövid levelet küldött, és benne kétszáz forintot, ajándéokra. Judit majdnem összetépte a bankjegyeket mérgében. A levelet el sem olvasta, csak összegyűrte, és bedobta a tűzhelybe. Ki akarta törölni az agyából a volt férjét, és aznap elhatározta, hogy többet nem is beszél vele. Ha el is jön, hogy megnézze a lányát, köszönésen kívül semmit sem mond vagy kérdez. Szerencséjének tartotta, hogy András olyan ritkán látogatja meg őket, de azt is tudta, nagyon nehéz lesz Brigittát apa nélkül felnevelnie.

Később aztán lecsillapodott, és a legközelebbi látogatáskor mégis elbeszélgetett Andrással. A férfi elmesélte, hogy Marika terhes, januárra várják a kisbabát. Judit gratulált neki. Volt férje megkérdezte, nincs-e szüksége valamire, de ő kitérő választ adott:

- Nézd, András - mondta tűnődve, és a terítő rojtjait morzsolgatta tétován - nekünk mindenünk megvan. Nem hiányzik semmi. - „És senki”, tette hozzá gondolatban. - Nektek is kell a pénz, nem vagytok milliomosok. Én eléggé jól keresek, és te is tudod, hogy nincsenek nagy igényeim. Arra nem futja, hogy nyaralni menjek a Balatonra, de mindig meg tudom adni Briginek azt, amire szüksége van. Te gondoldj a saját családjadra, a mostanira. Fizeted a tartásdíjat, ennél többet én soha nem követeltem tőled. És nem is fogok.

- Jó, csak arra gondoltam... - vetette közbe a férfi, de Judit félbeszakította:

- Ami a gondolkozást illeti, akkor gondolkoztál volna, amikor úgy döntöttél, nem kellünk neked. Most már késő bánat. Mit akarsz tulajdonképpen? Bánt a lelkiismereted?

- Igen - mondta kurtán András.

- Dicséretes dolog - felelte Judit keserűen. - Legalább még van lelkiismereted. De ne akarj ennél többet. A házat rám hagytad, pedig ezt sem kellett volna. Kiléptél az életemből, maradjon is ez ennyiben. Nem akarok adósod lenni semmiben - Egyetlen pillanatig úgy érezte, túl keményen beszélt, de aztán meggondolta magát. Így kellett tennie. - András, mi már nem tartozunk egymáshoz, és soha többé nem is fogunk.

Újabb fél évig nem látta ezután a férfit, de nem is érzett semmiféle hiányt emiatt. Csak nagyon ritkán, magányos, álmatlan éjszakákon jutott eszébe volt férje, de ilyenkor sem engedte meg magának a luxust, hogy sokáig emlékezzen rá, mert nem akarta, hogy a vágy, a férfi hiánya a hatalmába kerítse. Kati, akivel mindennek ellenére jó barátságban maradt, mesélte, hogy az öccsét üzemi baleset érte, három hónapig táppénzen volt. A bal kezéről két ujját vitte le a marógép. Jobbulást kívánt neki, de semmi többet nem üzent.

Hazaérkeztek. A kapuban Cirmi, a nőténymacska várta őket, és amint beléptek, dörgölőzni kezdett Brigihez. A kislány imádta az állatokat, különösen a macskákat. Órák hosszat képes volt eljátszani a jámbor cicával, simogatta, etette, altatta, vigyázott a kölykeire, amíg anyjuk egerészni volt, és szünet nélkül duruzsolt nekik. A macska hálás volt a szeretetért, és soha, még véletlenül sem karmolta volna meg Brigit. Inkább nyalogatta a kezét, néha még a haját is, Judit nem kis mulatságára.

- Kiegyensúlyozott természetre vall, hogy ennyire szereti az állatokat - jegyezte meg Bereczki doktor, amikor egyszer meglátogatta őket. - Hidd el, a macskákkal nem mindenki tud ám bánni. De ez a kis boszorkány az ujjá köré csavarta Cirmit. Csak arra ügyelj, hogy mindig mosson kezet, miután a macskával játszott. Viszont szerintem jót tesz a személyiségének, ha macskával foglalkozik.

Judit is tudta ezt, valahol olvasott a gyermekek és az állatok kapcsolatáról, és annak pszichológiai hatásairól. Ő maga is kedvelte az állatokat, gyerekkorában mindig volt kutyája, macskája, nyuszija, és néha csak ez segítette át az anyjával folytatott örökös harc nehézségein.

Megebédeltek, aztán lefektette a kislányt. Ő maga is lepihent egy félórara, de nem aludt, csak olvasott. Délutánonként nem akart aludni, mert rossz alvó volt, és féltette az éjszakai álmát. Egy-egy ébren átkínlódott éjszaka után nem találta a helyét az iskolában, és ingerült volt.

Később, amikor Brigitta mocorogni kezdett, letette a könyvet, és kiment a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. Levetkőzött, és megnézte magát a tükörben. Teste még mindig rugalmas volt, keblei hívogatóak. Eszébe jutott, mit mondott Erzsike a postán. „Tulajdonképpen miért is ne?” - tűnődött. Néha hiányzott neki a férfi. Túl fiatal volt még ahhoz, hogy lemondjon minden örömről. De nem akarta lekötni magát egy újabb házassággal, mert tartott tőle, hogy ez sem lesz sikeresebb, mint az első. Megégette magát egyszer, és félt. A kudarc, amelyért néha még mindig önmagát vádolta, mély sebet ejtett a lelkén, és nem akart még egyszer belekerülni ebbe az örvénybe, amiről tudta, hogy sohasem kerülhet ki győztesen belőle.

Felfrissülve tért vissza a szobába, és gyengéden ébresztgetni kezdte a gyereket.

- Kistündérke, nyisd ki szemed! Elmegyünk sétálni!

- Az jó lesz, Mamikám - felelte a kislány, de nem mozdult olyan fürgén, mint általában. A szeme pedig furcsán csillogott.

Judit a gyerek homlokára tette a kezét, és rögtön tudta, valami baj van. A kislány forró volt, a bőre égetett, a szemei pedig gyanúsán csillogtak. Megijedt, de leplezte az ijedelmét.

- Fáj valamid, Kistündér? - kérdezte aggodalmasan.

- Nem fáj semmi, Mamikám - felelte bágyadtan Brigitta.

Juditnak azonban nem tetszett a dolog. Hidegvizes borogatást tett a kislány homlokára, és jól betakarta. Aztán tétován körülnézett a szobában, mintha a körülötte lévő bútoroktól várna segítséget, tanácsot.

- Akkor nem megyünk sehova sem, hanem elhívjuk a doktor bácsit, jó?

A kislány nem válaszolt, hanem újra elszenderedett. Az asszony kisietett a szobából, és átment Kapásékhoz. Bálint éppen a motorját tisztította a fészer mellett, körülötte békésen kapirgáltak a tyúkok.

- Csókolom, Juditka, mi szél hozott át hozzánk? - üdvözölte felegyenesedve.

- Brigi lázas, szeretném megkérni Margitot, hogy vigyázzon rá egy félórát, amíg elmegyek az orvosért. Itthon van? - kérdezte Judit.

- Sajnos, nincs - vakarta a fejét Bálint. - A boltba ment. De tudod, mit? Menj csak vissza a kicsihez, én elmegyek Bereczkiért a motorral.

- Jaj, nagyon megköszönném! - hálálkodott a nő.

Bálint megtörölte a kezét, aztán begyűjtötte a Danuviát, és a kapuig tolt. Az utcán felpattant a nyeregbe, és elrobogott. A fiatalasszony visszasietett a házba, és leült az alvó kislány mellé. Időnként megnedvesítette a borogatást, és újra eligazította a gyerek homlokán. Brigitta aludt ugyan, de látszott rajta, hogy ez nem jótékony álom. Néha felnyögött, hánykolódott. A láza emelkedett, az egész teste tüzelt.

Judit nem tudta, mitévő legyen. Igyekezett nem kétségbe esni, higgadt maradni, de nemigen sikerült neki. A kislány, néhány apró náthán kívül, sosem volt igazán beteg, még a fogzást is könnyebben vészelte át, mint a legtöbb gyerek. És most itt feküdt lázasan, nyugtalanul. „Vajon Bálint ott találja Bereczkit?” - tépelődött magában. Mi lesz, ha elment a rendelőből?

Közeledő motorzajra eszmélt fel, és amint kinézett az ablakon, megkönnyebbülve látta, hogy az orvos érkezett meg. Kezet rázott Bálinttal, és bejött a kapun.

- Na, lássuk, mi a baj? Szervusz, Jutka. - mondta, amint belépett a szobába.

- Brigi hirtelen belázasodott - felelte Judit. - Nem tudom, mi lehet a baja, nem náthás, és nem is panaszkodott semmire, hogy fájna neki.

- Na, mindjárt többet fogunk tudni - nyugtatta meg Bereczki. - Ébreszd fel a kicsit.

Nem volt könnyű dolog életet verni a gyerekbe, nagyon nehezen tért magához. A lázmérő majdnem negyven fokot mutatott. Gábor alaposan megvizsgálta Brigittát, de semmi olyat nem tapasztalt, ami megindokolta volna a magas lázat. Aggódni kezdett, és ezt nem is titkolta Judit előtt:

- Nézd, Jutka, mondhatnám, hogy borogasd tovább, de ez nem segít rajta. És a láza csak emelkedik. Ameddig nem tudom a diagnózist, nem merek semmilyen gyógyszert felírni. Gyanakszom ugyan valamire, de erre jobb nem gondolni. - Egy pillanatra elhallgatott, és tűnődve nézte Juditot. - Megkapta a kicsi a Sabin-cseppeket?

- Te jó ég, Gábor, csak nem paralízisre gondolsz? - kapta a szája elé a kezét az asszony. - Persze, hogy megkapta! Adélka adta be!

Az orvos megvakarta a fejét, és zavartan nézett rá:

- Ide figyelj, ne ess pánikba. Bevitetem Brigittát a szegedi kórházba, ott alaposan kivizsgálják. Majd beszélek Tomanek doktorral, évfolyamtársam volt, remek gyermekorvos. Gyere, öltöztess fel a kicsit, én visszamegyek a rendelőbe, és telefonálok a mentőkért. Félóra múlva visszajövök.

Judit mindent úgy tett, ahogyan Bereczki tanácsolta, aztán csak ült, a gyerekekkel az ölében, ringatta, és az órát leste. A félóra letelt, és sehol senki. Könnyezni kezdett. „Istenem, mi történik most?” - szipákolta, és olyan tehetetlennek érezte magát, mint talán még soha. Gondolatai vadul száguldoztak a fejében, hol reménykedett, hol pedig elvesztette a bizalmát. Tudta, hogy ha a kislánynak komoly baja lesz, azt ő nemigen fogja túlélni. Senkije sem volt a világon, csak Brigi.

Végül, úgy ötven perc múlva, megérkezett a mentő. Makóról kellett jönnie, ott volt a legközelebbi mentőállomás. Bereczki is velük jött.

- Készen vagytok? - kérdezte, amint belépett a házba. - Én is veletek megyek.

- Köszönöm, Gábor - mondta Judit, és a gyerekekkel a karján kilépett a házból.

Brigitta három hétig vergődött élet és halál között Szegeden. Agyhártyagyulladás volt. Tomanek doktor tényleg minden tőle telhetőt elkövetett, hogy csillapítsa a lázát, és ugyanakkor arra is gondja volt, hogy Juditot nyugtatgassa, ébren tartsa benne a reményt. Talán ez volt a legnehezebb, hiszen a gyerek többnyire önkívületben volt, és a gyógyszeres kezelésen kívül nem sokat tehetett érte. Volt egy nagyon nehéz éjszakájuk, amikor Brigi majdnem eltávozott a kezük közül. Ez volt a betegség csúcspontja, és hajnal felé elkezdett csökkenni a láz, hetek óta először. Mindnyájukat nagyon megviselte ez a krízis, de végül az antibiotikumok győztek, és a kór visszakozni kényszerült.

Csak a negyedik hét végén engedték haza, és még sokáig lábadozott. Lefogyott, elgyengült, és ingerlékenyvé vált. A mindig eleven kislány szinte csak önmaga árnyéka volt, és Juditnak a szíve szakad meg, amikor ránézett, de ugyanakkor ujjongott is, hogy visszakapta egyetlen gyermekét. Szabadságot vett ki, hogy ápolhassa Brigittát, de végül vissza kellett mennie tanítani, mert a helyettese szülési szabadságra ment. Margit vállalta el a gyerek ápolását, anyja reggelente átvitte a kislányt hozzá, és csak késő délután hozta haza.

Karácsony előtt egy héttel vihette ismét a bölcsődébe, és csak ekkor tudta végképp elhinni, hogy az élet győzött.

Harmadik fejezet

1970 május 16-ának éjszakáján zörgettek Juditék ablakán. Az asszony nehezen tért magához bódult álmából. Tegnap késő estig ráholt a házban, és amit csak mozdítani lehetett, Zoltánnal együtt felhordták a padlásra. A Maros riasztóan megáradt, a rádió rosszabbnál rosszabb híreket sugárzott a romániai árvizekről. Pálinkás József tanácselnök másfél napig Aradon tartózkodott, tanulmányozta az ottani előkészületeket, és szomorúan kellett bevallania magának, hogy városának nem sok esélye van az elszabadult elemekkel vívott harcban.

A gátak, amelyeket az 1932-es árvíz szinte teljesen elmosott, és azóta is csak toldozták-foldozták őket, nem sok védelmet nyújthattak a nekivadult folyó ellen. Makó életveszélyben volt. A lakosok gépiesen végezték a dolgukat, mindenki úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben volna, de valahol ott lógott a levegőben az ítélet.

Judit és Brigitta hatvankilenc nyarán költözött Makóra. Battonyai házukat eladták, és sikerült egy jó állapotban lévő, háromszobás, kertes házat venniük a Petőfi utcában, egy saroknyira Patakiéktól. Volt sógora nagyon sokat segített mindenben, Kati pedig igazi pótmamaként szerette Brigittát. A kislány szinte az egész napját nagynénjééknél töltötte, ott étkezett, néha ott is aludt. A nála másfél évvel kisebb Virág nagyon ragaszkodott unokatestvéréhez.

Patakiéknak nem lett több gyereke, Virág is császármetszéssel jött a világra, és Kati, aki örökölte édesanyja gyenge szívét, nem szülhetett többet. Örömmel látta, hogy a két cseperedő kislány milyen jó barátságban van egymással. Sütött-főzött rájuk, pátyolgatta a két kis fruskát. Minden gondjukkal-bajukkal hozzá szaladtak, mint megszeppent kiscsirkék a kotlóshoz.

- Tulajdonképpen másfél lányom van - mondogatta tréfásan Juditnak. - De néha, amikor kirúgnak a hámból, és a szokottnál is többet vihognak, úgy érzem, harmincan vannak.

- Na, majd én megmosom a lányom fejét - felelte Judit nevetve.

- Ne tedd, Judit - felelte Kati. - Semmi baj Brigivel. Igazán aranyos gyermek, csak szeleburdi. Még büszke lesz rá, meglásd.

Persze, sohasem dorgálta meg, már csak azért sem, mert általában a két lány elnevette a dolgot, és nem tudott igazán haragudni egyikükre sem.

Egymás egyenes ellentéte volt a két unokatestvér. Brigitta nyúlánk volt, és aranyszőke, nagy kék szemekkel. A legmagasabb volt az osztályban. Szeretett kerékpározni, nagyokat úszni a Marosban, kirándulni a közeli akácerdőbe, fára mászni, mint egy fiú. A térde, a könyöke állandóan le volt horzsolva. Virág alacsony volt és dundi, fekete szemű és fekete hajú. De a világért sem maradt volna el unokanővére mellől, minden örülségben benne volt, sőt gyakran ő volt egy-egy hajmeresztő kalandjuknak az értelmi szerzője. Nem egyszer esett meg, hogy valamelyik gazda, akinek a kertjébe bemerészkedtek, kiabálva kergette a két lányt az utcán, ők meg csak kacagtak az egészen, mert soha nem dézsmálták meg a másét, csak csínyből ugráltak át a kerítések. Kis vadócok voltak, bár Brigi észrevette, hogy egy-két nagyobb fiú tekintete néha elidőzik rajta. De egyelőre nem tudta hova tenni ezt a jelenséget.

Judit kinyitotta az ablakot, és kinézett az éjszakába. Hűvös volt, az eső nemrég állt el. A gyér utcai világításban alig ismerte fel az esőkabátba burkolózott Patakit.

- Mi van? - kérdezte álmoságtól rekedt hangon.

- Ébreszd fel a lányodat, kapjatok magatokra valamit, és gyertek át hozzánk, de gyorsan! - lihegte Zoltán. - Aradnál most tetőzött az árhullám, másfél méterrel magasabb a gátaknál, és csak a homokzsákok tartják a Marost. Azt mondják, hajnalra ideér. A mi házunk magasabban fekszik a tiednél. Igyekeztek!

Judit nem szólt egy szót sem, csak becsukta az ablakot, és bement Brigi szobájába. Felgyújtotta a villanyt, és megrázta az alvó kislány vállát.

- Ébresztő! - kiáltotta hangosan. - Csipkedd magad, nincs időnk!

- Jól van, Mami, csak ne kiabálj! - motyogta a lány, és a másik oldalára fordult.

- Kifelé az ágyból, Brigi! - rázta meg Judit. - Jön az árvíz! Át kell mennünk Zoli bátyádékhoz, amilyen gyorsan csak lehet! Siess!

Mint akit megcsípett a darázs, úgy ugrott ki a lány az ágyból. Fürgén magára kapta a ruháját, és az ajtónál termett. Kirohant a másik szobába.

- Jaj! - kiáltotta rémülten, és kerekre nyílt szemmel nézett Juditra.

- Ne jajgass, te csacsi - nyugtatta meg az anyja. - A víz még nincs itt, a kertek alatt, de igyekeznünk kell.

Brigi megnyugodott egy kissé. Segített Juditnak összecsomagolni a legszükségesebbeket, aztán kiléptek a házból. Judit bezárta az ajtót, és arra gondolt, vajon lesz-e hova hazajönniük, ha levonult az árhullám. Vagy talán romokat, pusztulást találnak itt néhány nap múlva?

Patakiéknál mindenki ébren várakozott. Kati a konyhában szorgoskodott, szendvicseket készített, Virág pedig képeskönyvet lapozott az asztal mellett. Hangosan szólt a rádió, a Kossuth adó, a helyzetre való tekintettel, nem szakította meg az adását éjfélkor, hanem folyamatosan közvetítette a gyér híreket. Közben zenét sugárzott. A hangulat nyomasztó volt. Kint újra eleredt az eső.

Zoltán csuromvizesen bukott be az ajtón hajnali fél négykor. Még az esőkabátot sem vetette le, csak a csuklyát tolta hátra, és kimerülten zötytyent az egyik székre. Reszkető ujjakkal kotort elő egy gyűrött cigarettát, és rágyújtott.

- Nagylakot most öntötte el a Maros, Pécska víz alatt áll - lihegte. A tanácsnál felállított különleges parancsnokságon volt eddig. - De Arad megúsza, legalábbis egyelőre. Ha nem jön egy újabb árhullám, talán nem lesz nagyobb baj.

A nők nem feleltek. Mindezt tíz perccel korábban mondta be a rádió. Az utcán honvéd egységek járőröztek, hangszórókból szólították fel az alacsonyabb részek lakosságát, hogy hagyják el a házaikat, és meneküljenek a város magasabban fekvő pontjaira. Ilyen pont nem sok volt a kis mezővárosban.

Pataki felállt, a kredenchez lépett, nagy pohár pálinkát töltött magának, és egy hajtásra kiitta.

- Kati, Judit, maradjatok éberek. Nekem vissza kell mennem a parancsnokságra. Ha bármilyen veszély van, szedjétek ki a biztosítékokat, a zseblámpák kéznél vannak, és rohanjatok fel a padlásra. Akkora víz nem jöhet, hogy ott elérjen benneteket.

Kirohant az éjszakába. A két asszony némán nézett egymásra, és ugyanarra gondoltak: vajon mire virrad a nap reggel, és mikor látják viszont Zoltánt.

*_*_*

Egy héttel az árvíz levonulása után, Judit és Brigitta visszaköltözött a Petőfi utcai házba. Szerencsájuk volt, ezen a részen a víz csak húsz centire emelkedett, nem lépte túl a terméskő alapot, de a pince tele lett iszappal. Két napig szivattyúzták a tűzoltók a pincékben maradt iszapot és poshadt vizet, amit a dühöngő Maros hagyott maga után. A virágoskert, Judit kedvence, szintén prédául esett az elemeknek, és az asszony szomorúan nézte dédelgetett rózsatöveit, amelyeket az iszap megfojtott.

Az utca alsó végén viszont teljes volt a pusztulás. A többnyire vályogból épült házakat elmosta az áradás. Romok, megtört tetőgerincek, felfordított kukoricagörék tarkították a vastag, itt-ott már repedező iszapot. Állati tetemek oszladoztak szanaszét. A honvédség és a rendőrség különleges alakulatai lázasan dolgoztak az eltakarításon. Szegedről munkásőrcsapat is érkezett.

Judit ekkor találkozott ismét Andrással. A férfi fölött is eljárt az idő. Megritkult, megöszült a haja, és bajuszt növesztett.

- Szervusz, Jutka. - mondta András zavartan.

- Szervusz. Hogy vagy? - kérdezte az asszony. - Nálatok minden rendben?

- Igen, rendben vagyunk. Csak a Tiszán lassabban vonul le a hullám, mint a Maroson. De Szeged már nincs közvetlen veszélyben. Veletek mi van? Brigi?

- A nővéredéknél van.

Nem volt több mondanivalójuk egymás számára. Kilenc éve, hogy elváltak, és András az utóbbi időben egyáltalán nem látogatta meg őket. Még a nővérétől is elhidegült, mert Kati nem rejtette véka alá a véleményét róla. Brigi pedig szinte teljesen idegnek érezte az édesapját. Az évek során csak háromszor volt nála, Szegeden, és minden alkalommal szinte menekülve tért haza egy hét után, pedig Marika igazán kedvesen fogadta.

András még ácsorgott pár percig, aztán elköszönt. Judit csak nézett utána, amint kimegy a kapun, és nem tudta elhinni, hogy valaha annyira szerette ezt az idegent. Annyira, hogy még gyereket is szült neki. Pedig le sem tagadhatta, mert Brigi pontosan az apja nagy, kék szemeit örökölte.

Judit visszament a házba, és folytatta a padlásról lehozott holmik szortírozását. Ami túl gyűrött volt, azt a vasalóval simította, a többi berakta a szekrényekbe. Közben azon tűnődött, mihez fog kezdeni ezen a hétvégén. Brigi bejelentette, hogy Virágéknál marad szombatvasánapra. Arra gondolt, lemenne Battonyára, a temetőbe, és meglátogatná Majláth Pétert is. Rég nem találkozott a férfival, és hiányoztak neki azok a jóízű beszélgetések, amiket azelőtt folytattak. Amúgy is üresnek, sivárnak érezte az életét.

Csapódott a kapu. Judit kinézett az udvarra, és elmosolyodott. Brigi szökdécselt a kavicsos ösvényen a ház felé.

- Itt vagyok, Mamikám! - rikkantotta, amint belépett a szobába. - Hazajöttem, de mindjárt rohanok is. Bulizunk estére!

- Te szeles, te! - nevette el magát az anyja. - Hát sosem nő be a fejed lágya?

A kislány puszt nyomott az arcára.

- Talán, egyszer benő! - mondta Brigi. - Egyelőre nem sürgős! Mamikám, akkor elengedsz a bulira? Átmegyünk Csabiékhoz, ott leszünk este nyolcig, aztán visszajövünk Virágékhoz, ott alszom. Elengedsz?

- Nem túl korai még neked a bulizás? Én a te korodban bizony otthon csücsültem! De elmehepsz, csak vigyázz magadra.

- Köszí, Mamikám, vigyázok! - kacagta el magát Brigi, és berohant a szobájába, hogy átöltözzön.

Judit a fél hármassal busszal utazott le Battonyára pénteken. Úgy tervezte, estig marad, vagy ha túl késő lesz hazajönnie, akkor Erzsikénél alszik. Másnap nem kellett bemennie az iskolába, a tanítás még nem indult be. Az árvíz okozta kényszer-vakáció még legalább egy hétig fog tartani.

Amint a buszról leszállt, egyenesen a kultúrház felé indult. Remélte, hogy ott találja Pétert, vagy valaki mást. Legalább be akart szólni, aztán kimenni a temetőbe, anyósa sírjához. Rég nem járt itt. Amint az utcán ballagott, megütötte a rég elmúlt évek hangulata. Azé az idő, amikor a kis Brigivel még itt élt, és részese volt a nagyközség életének, lüktetésének.

A délutáni óra ellenére, alig látott valakit az utcán. Kihalt volt minden. Judit igyekezett nem elkeseredni, de volt egy olyan előérzete, hogy a mai napja nem úgy fog sikerülni, ahogyan tervezte. Vágyott a találkozásra Péterrel, de félt is tőle. Annak idején Erzsike figyelmeztette, hogy kezdjen már valamit az életével, de ő nem akart lépni. Azóta százszor is átgondolta a dolgot, és rájött, hogy nincs mire várnia. Csakhogy azóta eltelt hét év, és normális emberi számítás szerint egyetlen férfi sem várt volna rá ennyi ideig, ha még olyan szerelmes is. Péter esetében pedig még ebben sem lehetett biztos, hiszen a férfi egyetlen szóval sem árulta el magát. Lehet, hogy Erzsike is, ő is tévedtek?

Benyitott az ajtón. „Nincs zárva” - állapította meg reménykedve, és elindult a hosszú folyosón az iroda felé. Onnan halk zene hallatszott ki, valószínűleg Péter hallgatta a rádiót. Az iroda ajtaja előtt megállt, kicsit megigazította a haját és a ruháját, és lenyomta a kilincset.

Az iroda üres volt, mint az imént az utca. A sarokban lemezjátszó forgott, innen jött a zene. Judit felismerte Beethoven Ötödik Szimfóniájának egyik tételét, Péter kedvencét. Csak állt a szoba közepén, és lassan hordozta körül a tekintetét. Minden olyan volt, mint régebben, mégis idegenszerűen hatott. A zene akkordjaira megbizsergett. „Milyen furcsa...” - gondolta. „A Sors-szimfónia... Vajon milyen üzenetet hordoz most?” Annak idején sokat beszélgettek Péterrel a zenéről, és különösen Beethoven alkotásairól, amiket mindketten nagyon szerettek.

Az asszony összerezsent, amikor a háta mögött megnyikordult az ajtó. Megfordult, és a férfival találta szemben magát.

- Szervusz... - mondta halkan, és nem tudta volna megmondani, hogy örül-e, vagy sem.

- Szervusz, Jutka! - örvendezett Péter. - Nahát, micsoda meglepetés! Mindenkire inkább számítottam, mint rád! Mi szél hozott erre, ahol a madár sem jár?

- Már régóta tervezem, hogy lejövök hozzád egy kis tereferére. Nem zavarok?

- Te sosem zavarasz - mondta a férfi. - Tudod jól, hogy mindig kedveltelek. Senkivel nem tudtam olyan jókat beszélgetni, mint veled. Mi újság Makón? Rendben vagytok, nem vitt el a víz? - fogta tréfára a dolgot. - De ülünk már le, mit ácsorgunk itt!

Judit lehuppant a kerevetre, és kényelmesen hátradőlt. Most újra érezte azt a kellemes bizsergést, amit régen érzett, amikor egy-egy rendezvényt tettek együtt sínre. Péter, szokása szerint, az asztal sarkára telepedett, és előkotorta a pipáját. Akkurátusan megtömte, rágyújtott, és közben vastag szemüvegén keresztül az asszony arcát fürkészte.

- Igen, rendben vagyunk. A házunk nem került víz alá, de az Alsósort elvitte a Maros. Szörnyű.

- Igen, hallottam - jegyezte meg Péter, és vastag füstfelhőt pöffentett a mennyezet felé. - Ekkora árvízre még az öregek sem emlékeznek.

Leszállt az asztal sarkáról, és az asszony mellé ült. Némán nézte egy pillanatig, aztán megszólalt:

- Khmm... Izé, nem tudom, hogyan kezdjem el. Judit, már régóta szeretném elmondani, de sosem mertem. - Zavartan pillantott a nőre, és szebbnek látta, mint eddig bármikor. - Tudod, hogy magányos vagyok. Te is az vagy. Mindig is tetszettél nekem. Egyikünk sem fiatalodik. Én ötven múltam, te, ha jól emlékszem, szeptemberben leszel negyven. Mi volna, ha... Szóval... - Szégyenlősen elhallgatott.

Judit nem tudta, mit felelhetne. Csak ült, nézte Pétert, és hirtelen megtelt a szeme könnyel. A férfi a vállára tette a kezét.

- Ne válaszolj most, ha nem akarsz. Nem akarlak kényszeríteni semmire. Csak nagyon rossz magányosan élni.

- Nem kényszer - felelte az asszony halkán. - Hogyan találtad ki, miért jöttem?

Bátortanul csókolták meg egymást, mint két kamasz. Péter magához vonta a nőt, és gyengéden simogatni kezdte a haját, az arcát. Félszegen mosolyogva mondta:

- Ami késik, nem múlik. Itt maradsz a hétvégére? Holnapután délután hazaviszlek, ha megfelel neked a Trabantom. - Elhallgatott, aztán szinte sűgva szólalt meg: - Szép vagy, Judit...

*_*_*

Brigi remekül érezte magát a bulin. A gyerekek vidáman zajongtak, vicceket meséltek, Csabi az öreg Tesláját zörgette, és táncoltak. Brigi főként Csabival táncolt, és feltűnt neki, hogy a fiú félénken nézi. Vargáék a másik szobában nézték a tévét, nem zavarta őket a srácok tombolása. Még örültek is, hogy a feszült napok után végre jobb a hangulat.

Negyed kilenckor Virág félrevonta Brigit:

- Figyelj, haza kéne mennünk, azt ígértük Anyuéknak, hogy csak nyolcig maradunk.

- Na és, mi lesz, ha késünk? - kérdezte Brigi hetykén. - Hiszen nem lakunk messze, öt perc alatt otthon vagyunk!

- Én kikapok, ha nem vagyok otthon időben - felelte Virág.

- Dehogy kapsz ki! - nyugtatta meg a lány. - Szeretnek téged Zoli bátyámék, jobban, mint gondolnád. De rajtam ne múljék, én nem akarom, hogy baj legyen. Mehetünk.

Szedelőzködni kezdtek, ami nem kerülte el a társaság figyelmét. Csabi leállította a magnót, és odajött hozzájuk:

- Mi baj van, lányok? Tán csak nem mentek el? Nem tetszett a buli?

- Tetszett, Csabi - mondta Brigi - de Virágnak hátrakötik a sarkát, ha nem megy időben haza. Már így is késésben vagyunk.

- Nem addig van az! - kiáltotta a fiú. - Elkísérünk benneteket.

A gyerekek zajongva tódultak ki a sötét utcára. Hamarosan párokba verődtek, és hangosan beszélgetve, nevetgélve haladtak a járdán a sarok felé. Csabi úgy intézte, hogy Brigi mellé kerülhessen. Virág három lépéssel előttük haladt Jolánnal, és éppen valamin nevettek.

A fiú félénken megfogta Brigi kezét, és rekedtes hangon suttozta:

- Kérlek, álljunk meg egy kicsit... Mondanék valamit neked...

A kislány csodálkozva nézett a mellette haladó fiúra:

- Téged meg mi lelt hirtelen? Az előbb még semmi baja sem volt a hangodnak.

Csabi elvörösödött, és hálát adott a sötétségnek, hogy ez most nem látszik meg rajta. Megköszönte a torkát, és igyekezett felnőtt hangon beszélni.

- Se-semmi kü-különös, csak... szóval... ho-hogy is mondjam... - zavarában dadogni kezdett - te-te-tetszel nekem. Csak...csak ezt akartam mondani. Haragszol?

Brigi elkacagta magát:

- Te buta, miért haragudnék? Te is tetszel nekem!

A fiú úgy érezte, azonnal felszáll, mint egy héliummal töltött lufi Május Elsején. Boldogan nézett a szőke kislányra, és a dadogásról is megfeledkezett.

- Tényleg!? Ennek örülök! Mondták már neked, hogy szép vagy?

Patakiék háza előtt megállt a csoport, és lázasan kezdtek tárgyalni, mintha eddig nem lett volna idejük mindent megbeszélni. Egy-egy halkabb szó után hangos kacagás harsant fel. Az egészséges gyerekhangok felverték az alvó utca csendjét.

Csabi és Brigi kézenfogva álltak kissé távolabb. Egyetlen szót sem szóltak, csak bámulták egymást, és egyikük sem tudta, mert honnan is tudhatta volna, hogy ennek az édes-bús érzésnek, ami a mellkasukban kúszik fel a torkuk felé, kamasz-szerelem a neve.

Péter óvatosan kelt fel az ágyból. Nem akarta felriasztani az asszonyt, aki összegömbölyödve feküdt az oldalán, és egyenletesen lélegezve aludt. Kibotorkált a konyhába, és elővette a szódásüveget a hűtőből. Megivott egy teli pohárral, aztán csak állt a nyitott hűtőszekrényből kiszűrődő halvány fényben, és a semmit bámulta.

Nem akarta elhinni, hogy a mai este és éjszaka élménye valóság. Merengve maga elé mosolygott. „Csípjen már belém valaki” - kuncogta magában. - „Ez nem lehet igaz.”

Leült, az asztalra könyökölt, és a tenyerébe támasztotta az állát. Évek óta szerelmes volt Juditba, de soha nem volt benne annyi mersz, hogy ezt be merte volna vallani a nőnek. És tessék, kiderül, hogy az asszony is tudta ezt, sőt ugyanúgy is érzett. Mindig vágyott a közelségére, és nagyon elszomorodott, amikor tavaly Juditék beköltöztek Makóra. Attól félt, végleg elveszíti még a reményét is annak, hogy valaha szerelmet vallhasson neki.

Most szerencsefiának érezte magát. Jól tudta, hogy az évek nem szálltak el nyomtalanul felette, sosem tartotta magát vonzónak. Minden futó kapcsolatában alárendelt szerepet játszott, ezért is maradt agglegény. Ha Juditra gondolt lopva, félelem töltötte el, annyira szépen látta a nőt. Remélni sem merte, hogy ez a ragyogó teremtség barátságánál többet érezzen iránta valaha is.

Nagyot sóhajtván állt fel az asztaltól, és visszaballagott a szobába. Halkan nyikkant az ágy, amint leült a szélére, és egyszerre egy könnyű, forró kéz simítását érezte a vállán.

- Miért nem alszol? - suttogta Judit. - Bánt valami?

- Semmi, csak szomjas voltam - felelte Péter, és hanyatt feküdt. A nő szorosan hozzábújt. - És elmélkedtem egy kicsit...

Az ablakon túl, alig észlelhetően, derengeni kezdett.

Negyedik fejezet

Ragyogóan sütött a májusvégi nap. Brigitta fehér blúzban és sötétkék szoknyában, aranylós hajában égszínkéék szalaggal, elfogódottan lépkedett a gimnázium épülete felé. Ma, 1978 május 29-én, elhagyja az iskola padjait, és érettnak nyilvánítják. Még egyszer végigmegy a tantermeken, a folyosókon, még egyszer beül a padjába, még egyszer beszélget az osztálytársaival, mielőtt szétszélednének a nagyvilágban, ki-ki a maga útját követve. Az osztályfőnök, Krestyán tanár úr, még egyszer, utoljára, felolvassa a névsort, még egyszer végigtekint az osztályon, amely most már nem is osztály, hanem egy ifjú lányokból és fiúkból álló, felnőtt társaság.

Brigi nagyon szerette az öreg Lajos bácsit, valósággal rajongott érte. Senki olyan kedvesen, olyan odaadóan nem tudott beszélni az osztályhoz. Ha Szigetvár ostromáról, a Rákóczi-féle szabadságharcról, vagy a negyvennyolcas forradalomról mesélt, az egész osztályon eluralkodott valami megfoghatatlan érzés. Mintha egy mesemondó ült volna közéjük. És Krestyán tanár úr valóban közéjük ült. Szinte sohasem tartózkodott a katedrán, hanem beült valamelyik padba, a diákok pedig szomjasan itták a szavait. Még az olyan vásott kölykök is, mint Kaszab Pista, akit már többször is kicsaptak féktelen viselkedése miatt, elnémultak, elfeledkeztek a rosszkodásról. Az idős tanár, hivatásának méltó művelője, képes volt a legszelídebb módon kordában tartani mindenkit.

Lajos bácsi hetvenéves volt, és özvegy. A felesége és egyetlen fia 1953-ban haltak meg a Hortobágyon, a kitelepítés alatt. Tuberkulózis végzett mindkettőjükkel. Krestyán pedig sohasem nősült újra. Magányos farkasként élte aszkétikus életét. 1956-ban sem csatlakozott semmilyen csoportosuláshoz. Egyszerűen békében kívánt élni, emlékezni és tanítani akart. Arra szerette volna oktatni a jövő nemzedéket, hogy mindenkinek kötelessége félretenni a kicsinyességét, az önzését, és a Haza oltárán kell feláldoznia magát, de legfőbbképpen a tudását.

Budapestre nem mehetett vissza, de nem is nagyon akart. Amikor a rendőrségen megkérdezték tőle, hol akar letelepedni, csupán pár pillanatig gondolkodott, aztán csendesen mondta:

- Makón. Ott szeretnék élni, a Maros mellett.

Ennek is megvolt a maga magyarázata, bár Krestyán Lajos sohasem kérkedett vele. Családja valaha Erdélyből került át Magyarországra, és a férfiban még ott élt az ősök által beléoltott szeretet az őshaza iránt.

Évekig nem taníthatott még, adminisztrátori munkákat végzett a közeli téveszknél, de szabadidejében diákokat korrepetált. Sohasem tudott teljesen elszakadni a pedagógusi hivatástól, még a kitelepítés ideje alatt is oktatott, persze titokban, mert ha ez a hatóságok tudomására jut, keményen megtorolták volna. Aztán 1960-ban rehabilitálták, visszakapta tanári oklevelét, és elhelyezkedett a Szilágyi Gergely általános iskolában. Felső tagozatos nebulókat oktatott a történelem szépségeire. 1969-ben pedig végre újra gimnáziumi tanár lehetett. Szívvel-lélekkel volt az, amit szerinte oly találóan neveztek a „nemzet napszámosának”.

Brigitta lába remegett, amint belépett a gimnázium kapuján. Az udvar tele volt diákokkal. Három párhuzamos osztály hagyja ma el az Alma Matert. Száz fiatal tehetség indul ma el világhódító, vagy egyszerűen önmegvalósító útjára. És ő részesnek érezte magát ebben a nagy indulásban.

A diáksereg a névadó József Attila mellszobra körül gyülekezett, az udvar hátsó részében. Néhányan a talapzat lépcsőjén ültek, és hevesen gesztikulálva vitatkoztak valamin. Bárányi Ferkó és Lázár Bence voltak a hangadók, mint mindig. Négy éven keresztül körülöttük alakultak ki a legérdekesebb beszélgetések, viták. Brigi kedvelte mindkét fiút, sőt Bence udvarolt is neki egy darabig.

- Na, végre itt vagy te is! - üdvözölte lelkesedve Csiszár Enikő. - Éppen hiányoltunk téged. Hol maradtál ilyen sokáig?

- Nehezen keltem fel ma reggel - felelte Brigitta mosolyogva. - Az este alig tudtam elaludni, Anyu még egy altatót is adott, pedig nem szoktam dilibogyókat szedni. De mit tegyek, nem minden nap ballag az ember lánya! Izgultam, pedig a felvételin kéne izgulnom, az az igazi próba.

- A felvételi! - kiáltott fel Enikő. - Igazad van! Eldöntöttem már, hogy hová akarsz menni?

Brigi elgondolkozott egy pillanatig, aztán csendesen felelt:

- Nem olyan jók az osztályzataim, hogy egyetemre menjek. Orvosira szerettem volna felvételizni, tudod. De megelégszem kevesebbel is. Szegedre megyek, az ápolónőképzőbe, oda biztosan felvesznek. Aztán, ha később lesz még bennem kitartás és akarat, lehet, hogy folytatom. De Anyunak is könnyebb lesz így. A tanítónői fizetésből nem nagyon lehet ugrálni.

Enikő kíváncsian fürkészte Brigi arcát. Jó barátnők voltak, de létezett közöttük egy hallgatólagos egyezmény: soha nem faggatták egymást olyan kérdésekről, amelyekről tudták, hogy az a másiknak kínos. A barna, hosszú hajú lány most mégis átlépte ezt a képzeletbeli küszöböt.

- És az apád? Ő nem járulhat hozzá a lánya tanulmányaihoz?

Brigi tűnődve válaszolt:

- Melyikről beszélsz? Az igaziról, vagy a mostohaapámról? - Megvonta a vállát. - Tudod, hogy egyikre sem lehet számítani. Édesapámat nem is láttam vagy három éve, csak annyit tudok róla, hogy másodszor is elvált, és iszik, mint a kefekötő. Nincs annak pénze másra, mint sörre, meg pálinkára. És tőle el sem fogadnám. Péter apu pedig rokkant-nyugdíjas. Szeretem, és ő is szeret engem, mintha a sajátja volnék, de őt semmi más nem érdekli, csak a könyvei meg a hanglemezei. És a bélyegszakkör. Inkább megpróbálok megállni a saját lábamon. Nem vagyok biztos benne, hogy sikerül, de nem látok ennél jobb megoldást.

- Te tudod - mondta Enikő. - Én nem szólhatok bele az életedbe. De szerintem kár lenne, ha elfecsérelnéd magadat. Tehetséges, jó tanuló vagy, az egyetemen volna a helyed.

*_*_*

Judit ideges volt. Ilyesmi ritkán fordult elő vele, általában türtőztette magát, nem engedett szabad utat az indulatainak. De ma nem tudott parancsolni magának. Örült Brigitta ballagásának, de ugyanakkor bánatos is volt. Ennyire elszállt az idő? Érettségizik a lánya, az egyetlen lánya! Most először érezte magát öregnek, pedig csak szeptemberben lesz negyvennyolc éves. Viszont az utolsó három év nagyon nehéz volt számára, az élet, amelytől egy ideje többet, jobbat remélt, megint alaposan megtaposta.

Az infarktus után Péter villámgyorsan megöregedett. Elvesztette szellemi frissességét, érdeklődését a világ dolgai iránt. A két hónapi kórházi kezelés után alig mozdult ki otthonról. Naphosszat a könyveit bújta, agyonkoptatott lemezeket hallgatott újra meg újra. Csak fél év múlva kezdett eljárogatni hazulról. Judit akkor örült, hogy férje végre kezdi összeszedni magát, de rövidesen azt kellett tapasztalnia, hogy csak újabb bogarat szerzett.

A bélyegszakkör lett a mindene. Hetenként háromszor oda járt, ilyenkor az asszony későig várta haza. Néha nem jött egyedül, egy-két barátja tartott vele, és sokszor késő éjszakáig ültek a konyhában. Előttük, az asztalon albumok, katalógusok tornyosultak, és képesek voltak órákig vitatkozni egyetlen bélyegen.

Judit nem bánta volna, hogy Péternek van elfoglaltsága, de azt rossznéven vette, hogy férje alig beszél vele. A kezdeti szenvedély, amit akkor kamaszos fellobbanásnak éreztek, szinte nyomtalanul eltűnt. Eleinte kéthetenként, aztán már csak havonta egyszer szeretkeztek, míg végül lassan az is elmaradt. Igaz, ő maga sem érezte már a hiányát.

Most idegesen vasalta a kosztüm kabátkáját. Meg is égette az ujját a vasalóval, és, ami ritka dolog volt nála, a foga között megeresztett egy néma káromkodást. Az órára pillantott. Mindjárt indulniuk kell, ha nem akarják lekésni a ballagás végét.

- Péter, hogy állsz? - szólt be hangosan a szobába. - Mindjárt készen vagyok, indulni kéne lassan!

A szobából nem érkezett válasz. Benyitott az ajtón. Péter, pipafüstbe burkolózva, a könyvszekrény előtt állt. Az ajtónyitásra megfordult.

- Nem tudom - mondta tétován - hogy milyen idézetet írjak Briginek. Olyan üresnek érzem a fejemet, mintha kisöpörték volna. - Tanácstalanul nézett a feleségére.

- Jaj, drágám, ennél nagyobb gondod sose legyen! - nyugtatta meg Judit. - Majd kiagyalsz valamit, tudom, mert okos ember vagy. De tényleg mennünk kell már.

Öt perc múlva a Wartburgban ültek. Tavalyelőtt januárban cserélték le a kocsit, és Judit, félretéve addigi félelmeit, megszerezte a jogosítványt. Igaz, csak harmadik nekifutásra sikerült a KRESZ-vizsgálója, de sikerült. Óvatosan, körültekintően vezetett. Szükség is volt erre, mert Pétert eltiltották a volántól. Az erős gyógyszerek, amiket állandóan szednie kellett, alkalmatlanná tették a vezetésre.

Megálltak a virágüzlet előtt. Judit szép csokor fehér rózsát rendelt még pénteken. Tudta, hogy a gyöngyvirágon kívül ez Brigi kedvence. Most izgatottan vette át a csokrot, és óvatosan fektette a hátsó ülésre.

- Azt hiszem, jobban reszketek, mint a lányom - kuncogta, miközben beült a kocsiba.

- Ez természetes - mosolygott a férje, - elvégre egyetlen gyermeked tulajdonképpen ma válik felnőtté. Nem furcsa?

- Furcsa? - kérdezett vissza nevetve a nő. - Rémitő! Péter, MOST öregedtem meg igazán!

Megérkeztek a gimnázium előtti térre. Rengeteg kocsit parkolt már itt, Judit alig talált helyet. Remegő térdekkal zárta le az autót. Péter belékarolt, és beléptek a gimnázium kapuján. Az udvar tele volt várakozó szülőkkel, rokonokkal, barátokkal, ismerősökkel, akik a ballagókat várták, hogy visszatérjenek az udvarba. Mindenki izgatottan tárgyalta a gyerekek továbbtanulási esélyeit. Apák feszítettek büszkén, anyák törölgették a megilletődöttség könnyeit.

Ide-oda köszöngetve haladtak az udvar árnyékos része felé. Pétert is, Juditot is sokan ismerték Makón. Az asszony azt remélte, hogy még lent találják a gyerekeket, mielőtt azok felmennek a tantermekbe, hogy részt vegyenek az utolsó osztályfőnöki órán, majd elkezdjék a ballagás meghatározó rítusát, de nem így történt. Megálltak a hatalmas gesztenyefa árnyékában, Judit belekarolt Péterbe, és csak némán szemlélődtek. Most nem volt kedve udvariaskodni, társalogni senkivel, inkább a maga gondolataiba mélyedt.

Ebben a pillanatban kezdte megérteni férje gyökeres megváltozását a betegség után. Áthatotta az a tudat, hogy határvonalhoz érkezett, és ennél a határvonalnál nem csak Briginek, az érettségizőnek, hanem neki is, az anyának, mérleget kell készítenie. Véget ért egy korszak, elkezdődik egy új, és senki sem képes megjósolni, mit hoz majd.

Aggodalmasan nézett Péterre. A férfi arca nyúzott volt, a szokottnál is komolyabban tekintet maga elé. Juditnak rossz előérzete támadt, de nem akart tudomást szerezni róla. Inkább a korai melegen tulajdonította férje rossz hangulatát, levertségét.

*_*_*

A tanteremben feszült, kínos csend honolt. A végzős diákok megilletődötten kuporogtak padjaikban, és mindenki a saját külön gondolataival volt elfoglalva. A táblára valaki egy hatalmas csokor rózsát festett színes krétával, alá pedig fehér, kicirkalmazott betűkkel felírta: „Új utadon, vén diák, ne lásd meg az árnyat.”

Détár Gabi törte meg a csendet.

- Gyerekek... Mi lenne, ha elénekelnénk a dalunkat?

Először bátortalanul énekeltek, aztán egyre hangosabban szólt Koncz Zsuzsa szép száma:

*„Indulj az útra, és indulj el újra,
és hirdesd, hogy nem lesz nehéz!
Indulj az útra, és indulj el újra,
Én várok rád, míg visszatérsz.*

*Régi dal, ma mindenki együtt dalol,
és senki sem tudja, mikor,
de egyszer majd találkozunk,
csak még nem tudjuk, hol...”*

Aztán újra csend telepedett az osztályra. Mindenki némán ült, a gondolataiba mélyedve.

Nyílt az ajtó, és belépett Krestyán tanár úr. Az osztály vigyázzba merevedett. A fehérhajú öregúr szeretettel nézett végig gyermekein:

- Üljetek csak le - mondta gyengéden. - Nem kell nekem a vigyázzállás. És, ha megengeditek, ma még egyszer közétek ülnék. Hiszen veletek együtt én is ballagok ma. Számomra is befejeződött az iskola. Negyven éve tanítok, és most úgy érzem, elég volt. Negyven év alatt ti voltatok a legerősebb osztályom. A csúcson akarom abbahagyni, mint az élsportolók. Ennél többet már nem lehet elérni ezen a pályán. Útravalóként csak annyit mondhatok nektek: legyetek becsületesek, minden körülmények között. Amit tudtok, nem magatoknak tudjátok. Adjátok tovább a tudást, vigyétek tovább a fáklyát. És még valamit. Ha bármiben segíthetek nektek, tudjátok, hol lakom. Az ajtóm mindig nyitva áll előttetek.

A tanár szavai szinte rezegtek az osztály lelkében. Brigi érezte, hogy Krestyán tanár úr valóban úgy gondolta, ahogyan mondta. Biztosra vette, hogy ha további élete során bármilyen gondja adódna, az öreg osztályfőnökre mindig számíthat.

Néhány percnyi csend után a tanár felolvasta a névsort, és mindenki halkán mondta ki a „jelen” szót. Aztán némán jelt adott, hogy elkezdődhet a tulajdonképpeni ballagás. Az osztály lassan sorba igazodott, két-két lány fogott közre egy-egy fiút, és elindultak, hogy még egyszer végigjárják az iskolát. „Ballag már a vén diák, tovább, tovább...”- hangzott száz torokból a ballagó nóta. Libasorban kanyarogtak a folyosókon, bementek minden tanterembe, a kisebb diákok virágokkal köszöntötték őket. Brigitta egy csokor fehér gyöngyvirágot kapott az egyik

harmadikos fiútól. Jobbról-balról megpusztilta, aztán egy kislány hímzett kis tarisznyát akasztott a nyakába. Alig bírt lélegezni a megilletődöttségtől. Körülnézett, és meglepetten tapasztalta, hogy a többiek, még a fiúk szeme is furcsán csillog.

Végre leértek az udvarba. A három végzős osztály felsorakozott a téren, és kezdetét vehette az ünnepség. Deák Géza, a gimnázium igazgatója lépett az odakészített mikrofon elé. Minden fej, minden tekintet feléje fordult. Brigi és Enikő az első sorban álltak, Bárányi Ferkó két oldalán.

A kopasz, szemüveges igazgató papírlapot húzott elő a zsebéből, megtörölgette izzadó homlokát, és beszélni kezdett. A rosszul beállított erősítő eltorzította a hangját:

- Tisztelt egybegyűlte! Megint eltelt egy esztendő, egy nagyon eredményes év, amelyben iskolánk ismét bebizonyította, hogy megállja a helyét a Magyar Népköztársaság tanrend-szerében. Diákjaink eredményei önmagukért beszélnek. Nem volt olyan tantárgyi vetélkedő, amelyről valaki el ne hozott volna legalább egy elismerő oklevelet. És akiket most ünnepelünk és búcsúztatunk, a három végzős osztály növendékei, arra hivatottak, hogy elvigyék iskolánk remek hírnevét, szerte az országban. Egyetemek, kollégiumok, főiskolák tárt kapui várnak benneteket mindenütt. Legyetek büszkék a József Attila Gimnáziumra, és legyetek méltók a hagyományokra. Sok sikert kívánok nektek a jövőben, amely most, ebben a pillanatban kezdődik számotokra.

A diákokon visszafojtott nevetéshullám söpört végig. Ferkó halkán hátraszólt a mögötte álló Bencének, de a többiek is jól hallották a szavait:

- Figyeled, már harmadik éve mondja ugyanazt a szöveget! Esküszöm, még a papírlap is ugyanaz. De legalább jövőre már nem kell hallgatnunk.

Brigi rosszallóan tekintett a széles vállú fiúra és oldalba bökte.

- Ne légy már ilyen rosszmájú. Téged nem izgat, hogy ma ballagsz?

Nem kapott választ. Az igazgató, mintha tudatában lett volna a baklövésnek, elhallgatott. A tanári kar lassan elvonult, és az addig szinte katonás rendben álló diákcsoporthoz feloszlott, ki-ki megkereste a maga családját, hozzátartozóit, akik örömmel fogadták a gyerekeket, és ölelésekkel, csókokkal halmozták el őket.

Brigi is megtalálta anyját és Pétert a tömegben. Mosolyogva lépett hozzájuk, de azonnal elkomolyodott, amikor mostohaapja szürke arcát meglátta.

- Valami bajod van, apu? - kérdezte aggódva, és átölelte a férfit. Amaz nem válaszolt azonnal, csak megsimogatta a lány szőke haját, és fáradtan nézte.

- Semmi bajom, kislányom, csak egy kicsit melegem van. Ha gondolod - fordult Judit felé - mehetnénk is haza, nem? Pihenni szeretnék.

Az asszony némán bólintott, aztán a lányára nézett.

- Jössz te is? Vagy még van programotok?

- A srácokkal kimegyünk a Maros Gyöngyéhez, egy kicsit sörözni, anyukám. De nem maradok sokáig, mert én is szeretnék lefürödni, átöltözni estére, a bankettre.

*_*_*

Késő délután volt, mire Judit annyira-amennyire összeszedte magát. Hazaérkezésük után Péter ledőlt, és még ebédelni sem akart, csak pihenni. Majdnem négy órát aludt, és jóval élénkebben ébredt, mint ahogyan lefeküdt. Az asszony aggódva figyelte, de kissé megnyugodott most. Féltette Pétert, és megrettenve látta, hogy ugyanazok a jelek mutatkoznak meg rajta, mint az első infarktus előtt.

Brigi, ígéretéhez híven, nem maradt el sokáig a délelőtti kis ünneplésen. Fél egykor már otthon volt, megebédelt, lezuhanyozott, és pihent két órát. Aztán felkelt, előkészítette a vadonatúj ruháját, amelyet Judittal együtt vásároltak egy hónappal ezelőtt Budapesten, a Váci utcában. Elegáns, sima szabású estélyi volt, majdnem feketébe játszó sötétkék, meglehetősen mély kivágással. Anyja egy kicsit elhúzta a száját, amikor a lány éppen ezt választotta ki, de amikor felpróbálta, el kellett ismernie, hogy Brigi ragyogóan néz ki benne.

Este hétkor jöttek a lányért. Természetesen Ferkó és Bence volt a két kísérője, mint az utóbbi két évben szinte mindig. Judit kedvtelve nézte a két stramm fiatalembert, és magában azt gondolta, ha tíz évvel fiatalabb volna, még szívesen is venné, ha egy ilyen jóképű fiú udvarolna neki.

- Vigyázzatok a lányomra, fiúk - búcsúzott el tőlük a kapuban. - Ne engedjétek, hogy a fejetekre nőjön, mert még mindkettőtöket zsebrevág. Jó mulatást!

- Köszönjük, Judit néni! - felelték szinte egyszerre mindketten, majd Bence hozzátette: - Brigire majd én vigyázok, ha meg tetszik engedni. Nem lesz semmi baj. Csókolom.

Judit még elácsorgott a kapuban, amíg a fiatalok eltűntek a sarok mögött, majd nagyot sóhajtott, és visszaballagott a házba. Nem volt kedve semmihez. Mosni-vasalni ma nem akart, főznivalója sem volt, horgolni nem szeretett, amióta a szeme megromlott. Leült a konyhában, maga elé bámulva gondolkozott, majd elővett egy Fülest, és kiment a verandára. Még eléggé világos volt ahhoz, hogy ne kelljen lámpát gyújtania, így nem kellett a szúnyogok inváziójától tartani. Nagyon szerette a keresztrejtvényeket, gyorsan és gyakorlattan fejtette meg őket, és nem egyszer beküldte a megfejtést a szerkesztőségbe, de sohasem nyert semmilyen pályázaton. Sportnak fogta fel a rejtvényeket, afféle szellemi sportnak, mint a sakkot.

Péter tanította meg profi módon rejtvényt fejteni. A férfi tudása egyszerűen fantasztikus volt, és Judit most eszmélt csak rá, hogy ha nem jött volna közbe a betegség, vagy ha a férje valamivel rámenősebb ember lett volna, most bizonyára egyetemi docens lehetne, vagy a Magyar Tudományos Akadémia tagja. Szinte nem volt olyan terület, amelyen ne mozgott volna otthonosan, lett légyen az zene, képzőművészet, történelem, politika vagy sport. Az asszony néha kisebbségi komplexussal küszködött, de megvolt benne az a jó tulajdonság, hogy tudáshiányát inkább pótolni akarta, semmint begubózzon sértődötten. Két év alatt majdnem ugyanolyan rejtvényfejtő lett belőle, mint Péterből.

De ma valahogyan ehhez sem igazán volt kedve. Ez a májusvégi nap valóban határvonalat jelentett az életében. Brigi ma búcsúzott el a gimnáziumtól, nem egész két hét múlva nagykorú lesz. „Istenem” - gondolta keserű mosollyal - „hát valóban vége a fiatalságnak?” Legyintett egyet, majd fogta a lapot, és bement a házba. Az órára pillantott: háromnegyed nyolc volt. Nemsokára kezdődik a híradó a tévében, szerette volna megnézni, de nem akarta megzavarni Pétert, aki délutánonként a nappaliban szeretett ledőlni. Most azonban már majdnem este volt.

- Na, azt hiszem, kialudtam magam - szólalt meg a háta mögött, amire összerezett. A férfi ott állt az ajtóban, és hamiskásan mosolygott. - Életem, nem volna kedved ma valami olyanhoz, amit már régóta nem csináltunk?

Judit elmosolyodott. Szerette Péterben ezt a kisfiús huncutságot, amely a korral és a betegséggel sem múlt ki teljesen belőle.

- Nézd csak, nézd! - nevetett vissza rá. - Aztán megmondanád, miben sántikálsz? - A férfihoz simult, az átkarolta, és a nő azonnal megérezte, hogy a férje megkívánta. Csodálkozva emelte rá a tekintetét, és megsimogatta az arcát. - Nem fog ez megártani, Kedvesem? - kérdezte aggódva.

Péter hunyorított egyet.

- Nem hiszem, Szívem. Jól vagyok. Sőt nagyon jól. - Megcsókolta az asszony még mindig szép arcát, majd az ajkát. - Olyan rég nem voltunk együtt... Gyere...

A meglepetés hamar átalakult szenvedéllyé. Judit szinte önkívületben vergődött Péter karjaiban, és ha történetesen teljesen ura is az agyának, akkor sem tudta volna megmondani, érzett-e valaha is ilyen kéjt. Talán a hosszú önmegtartóztatás, talán egyfajta dac, amellyel tudat alatt is az öregedés ellen kapálózott, újra meg újra a csúcsra juttatta. Hasonlóan érezhetett Péter is, mert szokatlanul erőteljesen szerette az asszonyt. Kétszer is eljutott a beteljesüléshez, aztán később, amikor kimerülve és teljesen pucéron heverték egymás mellett az ágyon, gyengéden cirógatva megjegyezte:

- Úgy látszik, Brigi ballagása kellett ehhez. Csak azért sem akarunk megvénülni, igaz, Szívem?

A nő feléje fordult, és megcsókolta.

- Te nem akarsz megvénülni, te pernahajder! - nevetett rá. - Valld be, hogy most szívesen utána mennél a lányodnak, és még meg is táncoltatnád a banketten!

- Azt már nem! - kacsintott vissza a férfi. - Majmot nem csinállok magamból ezekkel a mostani ugrálós táncokkal. Hanem tarthatnánk egy görbe estét. Mit szólnál ahhoz, ha elmennénk itthonról? Állandóan bezárkózunk a barlangunkba, mint a medvék. Nem emlékszem az idejére, mikor voltunk egy lokálban. Korán van még, holnap te sem dolgozol. Na, milyenek találod az ötletet?

- Csapnivalónak! - kacagott Judit. - Itthon már nem is jó neked? - Szeretettel ölelte meg a párját. - De ha nagyon akarod, elmehetünk. Igazad van. Ránk fér egy kis szórakozás. Hova menjünk?

Péter elkomolyodott.

- Talán elmehetnénk mi is a Maros Gyöngyébe. Egy kis zene, talán egy kis tánc. És egy könnyű vacsora. - Gyönyörködve nézte az asszonyt. - Egy ilyen szép nőnek, mint neked, nem szabad elzárkóznia a világtól. Gyere.

Judit szeretettel nézett Péterre.

- Nem bánom, Kedvesem. Olyan szépen invitálsz, hogy ennek nem lehet ellenállni.

*_*_*

A bankett hangulata remek volt, és Brigi ki is használta minden pillanatát. Rengeteget táncolt, ivott is eleget, úgyhogy éjfél tájt eléggé kimerültnek érezte magát, és a feje zúgott. De ez a kimerültség kellemes volt, és a lány boldognak érezte magát. Bence egyetlen pillanatra sem tágitott mellőle, az asztalnál egymás mellett ültek, szemben pedig Enikő és Ferkó. Ők négyen egyetlen kis társaságot alkottak a nagy tömegben, hiszen már legalább két éve jártak négyesben moziba, kirándulni, vagy koncertre, diszkóba.

Brigi szinte kizárólag Bencével táncolt. Ferkó lekérte ugyan kétszer-háromszor, és addig Enikő váltotta fel Bence mellett, de ezenkívül minden más felkérést, finoman bár, de határozottan visszautasított. A társaság nem látott ebben semmi különöset, egyedül Kaszab Pista hangoskodott. A fiú többet ivott a kelleténél, és a délelőtti rendes viselkedése nyomtalanul eltűnt. Megint kiütközött belőle a vásott kölyök, ami nem is volt csoda.

Kétszer is megpróbálta lekérni Brigit, de az kereken visszautasította. Amikor legutóbb nem akart belenyugodni abba, hogy kosarat kapott, Bencének kellett közbelépnie.

- Haver, áss másutt, itt beton van - mondta nyugodtan a fiú. - Szállj le Brigiről, látod, hogy nem kellesz neki.

- Azt látom - felelte a sok italtól akadozva Pista. - Csak azt nem tudom, mit eszik rajtad, te nyálás. De nem számít, nyaljátok-faljátok egymást. Találok én másik csajt magamnak, olyat, aki érti is, mit akarok tőle.

Brigi kellemetlenül érezte magát a nem éppen finom szavak hallatára, de igyekezett túltenni magát rajtuk. Oda is súgta Bencének, hogy nem hajlandó hagyni, hogy egy ilyen Kaszab-féle fajankó elrontsa ezt a szép estét. Ma ünnepelni akart, szórakozni, nem pedig bosszankodni.

- Helyesen teszed, Brigi - mondta a fiú. - Én majd gondoskodom róla, hogy ne ismétlődjön meg ez a jelenet. - Félrevonta Ferkót, valamit pusmogtak, aztán a másik fiú bólintott.

A lány szinte meg is feledkezett az incidensről. Amikor Ferkó és Bence kimentek levegőzni egyet, ottmaradt Enikővel, és csendesen beszélgettek a terveikről. A zenekar éppen szünetet tartott.

- Szóval, döntöttél? - kérdezte a barna hajú lány. - Irány Szeged?

- Igen. - felelte Brigi. - Kati nénémrel is megbeszéltem, tudod, hogy ő is ápolónő. Helyeselte az elhatározásomat, szerintem minden gond nélkül fel fognak venni.

Lassan vége lett a szünetnek, a zenekar visszatért a dobogóra, és a fiatalok is kezdtek visszaszállingózni a terembe. A két lány felállt, hogy kimenjen a mosdóba, kicsit felfrissülni, és az asztalok között kanyarogva igyekeztek a kijárat felé. Az ajtónál összehalálkoztak Bencéékkel.

- Mi van, lányok, örségváltás? - nevette el magát Ferkó.

- Muszáj! - mosolygott vissza Enikő. - Ugye, nem akarjátok, hogy csőrepedés legyen a vége?

Amikor visszatértek a terem bejáratához, Brigi egy pillanatra lemaradt, hogy még egyszer megigazítsa a haját a nagy falitükörben. Nem vette észre, hogy valaki melléje toppant, csak akkor tekintett fel, amikor megfordult, és majdnem beleütközött Kaszabba. Ki akart térti a fiú elől, de az elállta az útját.

- Ne siess annyira, tündérem - mondta Pista szokatlanul mély és rekedt hangon, miközben a lehelete búzlott az alkoholtól. - Nem akarlak én megenni, csak egy kicsit beléd kóstolnék.

- Hagyj békén, kérlek - felelte a lány halkán. - Miért nem érted meg, hogy nem vagy az esetem? Pláne most, hogy ennyit ittál. Menj a dolgozdra, és ne akarj botrányt.

A fiú nem tárgított. Keményen megszorította Brigi karját.

- Nem vagyok az eseted, azt mondd? Nem érdekel. Az sem érdekel, ha az a majom Bence az eseted. Elég baj az neked, én sokkal keményebb legény vagyok, mint ő. Gyere csak velem, és meglátod. Nem lesz okod panaszra.

Brigi most már mérges lett. Sohasem tűrte, hogy valaki erőszakoskodjon vele, Pistát már többször is képen törölte az osztályban, amikor nem nyughatott. De azok az esetek ártatlan tréfák voltak. Most érezte, hogy ha nem áll ki keményen az ittas fiatalember ellen, baj lesz, mert Pista már nem tudott uralkodni magán.

- Ha nem engeded el a karomat, megrúglak. - sziszegte dühösen. - Eredj innen, amíg békében megteheted, mert ha nem hagysz békén, kikaparom a szemed!

- Micsoda? - emelte fel a hangját Pista. - Hát vedd tudomásul, te szuka, hogy velem nem lehet kukoricázni! Most azonnal velem jössz!

A jelenet éppen a bejáratú ajtó előtt zajlott le, és Brigiék asztala a terem mélyén, az ajtóval pontosan szemben volt. Enikő vette észre elsőnek, hogy Kaszab a barátnőjével erőszakoskodik, és azonnal szólt a két fiúnak. Azok felpattantak, de addigra már mások is felfigyeltek az előtérben lezajló jelenetre, és most többen is arrafelé siettek.

Bence, aki féltette Brigit, és meg is ígerte Juditnak, hogy vigyázni fog a lányra, ért oda elsőnek. De ekkorra Kaszab Pista agyát már elborította a düh. Elengedte a lány karját, és egy jobbegyenesssel fogadta az érkező fiút. Bencének eleredt az orra vére. A részeg fiú diadalmasan nézett körül, de ekkor Ferkó is odaért, és leütötte. Kétségbeesetten igyekezett feltápászkodni, és közben habzó szájjal szitkozódott:

- Az anyád keservit, te büdös szuka! Úgyis elkaplak egyszer, és úgy megkefélek, hogy arról koldulsz!

Ferkó, akit teljesen kihozott a sodrából ez az egész cirkusz, Pista fölé hajolt, és még egyszer keményen állon vágta.

- Fogd be a pofád, mert itt helyben szétverlek! - kiáltotta hangosan. - Ha egyetlen ujjal is hozzá mersz még nyúlni Brigihez, összetörlek, mint a záptojást! Ezentúl jobban teszed, ha még az utcát is elkerülöd, amerre jár, hallod?

Ekkorra már embergyűrű vette körül a helyszínt. Dorogi László, a testnevelő tanár elejétől a végéig tanúja volt a jelenetnek, és úgy gondolta, itt az ideje véget vetni ennek a cirkusznak. Az imént telefonált a rendőrségre a mulató irodájából, és most odalépett a csoporthoz. Lehajolt a még mindig a padlón heverő Kaszabhoz, és felsegítette.

- Mennyit ittál, fiam? - kérdezte energikusan. Amikor látta, hogy a részeg fiú megrándítja a vállát, és egy nyegle válasza készül, erősen megszorította. - Nyugi, fiam. Remélem, velem nem kezdesz el kakaskodni. Nem ajánlanám. - Egy pillanatra elhallgatott, és a körülállók hallhatták Pista nehéz szuszogását. - Amit ma tettél, nem méltó egy ballagó gimnazistához.

- De tanár úr... - vetette volna közbe Kaszab, de Dorogi nem hagyta szóhoz jutni.

- Semmi de - szakította félbe. - Nem így kell meghódítani valakit, ha ez volt a szándékom. Sajnálom, hogy kinőttél a kezem alól, mert még sok mindenre megtanítanálak. De ez most már mások feladata lesz.

Brigi és Bence félrehúzódva álltak a csoport szélén. A lány egy megnedvesített zsebkendőt szorított a fiú homlokára, hogy enyhítse a fájdalmát, és elállítsa a vérzést. Ferkó és Enikő mellettük álltak kézenfogva, és aggódalmasan tekingettek körül.

- A fene egye meg ezt a dilist - morogta Ferkó. - Miatta ment tönkre ez a szép este. - Brigiékhez fordult. - Maradtok még, vagy menjünk?

- Maradni, ezek után? - hökkent meg a lány. - Egyetlen percig sem maradok itt. De... - folytatta tétozva - hazamenni sincs kedvem. Korán van még ahhoz. Elvégre ez az érettségi bankettem. És Bencét sem hagyhatjuk most magára. Elkísérjük?

Bence minden tiltakozása ellenére, a másik kettő nevetve bólintott. De nem indulhattak azonnal, mert ebben a pillanatban érkezett meg a rendőrség. A köpcös főtörzsőrmester és fiatal kísérője, egy sovány, hórihorgas őrzető maguk köré gyűjtötték a jelenlévőket, és aprólékosan kikérdezték őket a történekről. Dorogi vitte a szót, és igyekezett enyhíteni az eset fontosságát. Nem akarta, hogy Brigit és barátait meghurcolják, és teljesen elrontsák az estéjuket. Kaszab Pistát sem akarta eláztatni, mert úgy gondolta, ebből senkinek nem lenne semmi haszna. A fiatal őrzető verejtékezve vette fel a jegyzőkönyvet, aztán a két rendőr szalutált, és elment. Brigiék is elindulhattak végre.

*_*_*

Judit borzongva ébredt hajnali három tájban. A szép este hamar eltelt, és Péter, miután hazaértek, ismét nagyon fáradtnak tűnt, úgyhogy hamar ágyba dugta, és maga is lefeküdt. Most, hogy a szinte teljes sötétségben felriadt, nem tudta, mi történik körülötte, de mellkasában baljós nyomást érzett. „Nem kellett volna annyi vörösbort innom” - gondolta bosszúsan. „Most kínlódhatom. Megérdemeltem.”

Ösztönösen a férje felé fordult, és fölé hajolt. Hirtelen megrémült, mert ahogy Péter homlokára tette a kezét, hidegnek és nyirkosnak érezte. Gyorsan meggyújtotta az éjjeliszekrény-lámpát, és újra a férfi fölé hajolt.

- Péter! - szólt rá hangosan. - Mi bajod?

A férfi nem felelt. Félig lehunyt szemhéja idegesen rebbent, arca sápadt volt, és nehezen szipolva lélegzett. Judit azonnal tudta, hogy komoly baj van. Egyetlen percet sem vesztegethetett, ha meg akarta menteni a férjét. Kiugrott az ágyból, és az előszobába rohant, a telefonhoz. Katiék számát tárcsázta türelmetlenül.

- Halló... - hangzott a kagylóban Pataki álmos hangja. - Ki az?

- Én vagyok, Judit! - kiáltotta idegesen. - Zoltán, segíts! Péter nagyon rosszul van, egy újabb szívrohamnak néz ki! És egyedül vagyok vele!

- Brigi hol van? - kérdezte Pataki élénkebben.

- Banketten, hiszen tudod! Ma ballagott! - Judit elsírta magát. - Zoltán, segíts! - kérte újra. - Nem tudom, mit csináljak!

A férfi hangja most már teljesen éber volt.

- Hívd a mentőket, addig én felkeltem Katit, és megyünk át hozzád. És higgadj le, mert az idegeskedéssel úgysem mész semmire.

Innen kezdve olyan gyorsan peregtek az események, hogy a nő alig tudta követni őket. Patakiék érkezése után öt perccel ott volt a mentő is, és az orvos sebtében megvizsgálta Pétert. Pillanatnyilag nem volt életveszélyben, de nem lehetett kockáztatni.

- Beszállítjuk Szegedre, asszonyom - mondta az orvos. - Koszorúér-elzáródás. Velünk kíván jönni?

- Majd én megyek - szólt közbe Kati. - Ápolónő vagyok. A sógornőm maradjon csak itthon.

Judit hálásan nézett Katira. Elhatározta, hogy elmegy Brigiért, és megkéri, jöjjön haza. Tudta, hol tartják a bankettet. Miután a mentősök elvitték Pétert, és Zoltán is hazament, felöltözött, kiment az utcára, és beült a Wartburgba. Most már nyugodtabbnak érezte magát, és csak azon töprengett, mit fog szólni a lánya, ha meglátja. Megegyeztek, hogy reggelig kimaradhat, és Judit tudta, hogy Brigi ki akarja használni ezt az éjszakát, mulatni, szórakozni akar. Elvégre már szinte felnőtt.

Annál nagyobb volt a csodálkozása, amikor az Aranykakasnál kiszállt, és Dorogival találkozott. A tanár jól ismerte Majláthnét.

- Kezét csókolom, Judit, magát mi szél hozta erre felé? - mosolygott rá a férfi. - Csak nem akar csatlakozni a fiatalokhoz? A lánya nincs már itt.

Az asszony elképedve nézett a tanárra, és alig akart hinni a fülének, amikor az elmesélte neki a botrányt. Újra elfogta az idegesség, féltette a lányát. Amikor Dorogi a mondókája végére ért, megkérdezte tőle, tudja-e, hogy hova mentek Brigiék. Pár szóban elmondta a férfinak, hogy mi történt Péterrel, és miért van ébren ilyenkor.

- Nem tudom, Judit - felelte Dorogi. - Négyesben mentek el, elvileg akárhol lehetnek. A maga helyében nem aggódnék. Brigi érett gondolkodású, okos lány. A barátai is rendesek. - Eldobta a cigarettacsikket. - Menjen haza, és pihenjen. Jelenleg ez a legokosabb, amit tehet.

*_*_*

Hajnal volt már, keleten világosodni kezdett az égbolt. Bence szobájának az ablaka nyitva volt, behallatszott az éjszaka ezernyi sejtelmes zöreje. Halkan motozott a szél a kert fái között, a Maros felől békakuruttyolás hallatszott. Brigi kellemes bódultságban hevert az alvó fiú mellett, és magában mosolygott.

Nem akarta elhinni azt, ami történt. Miután eljöttek az Aranykakasból, négyesben kószáltak az alvó város utcáin, és igyekeztek elfelejteni az incidenst. Ferkó tett róla, hogy így is legyen, és egyik viccet mesélte a másik után. Nagyokat nevettek, de a lány észrevette, hogy Bence arca néha fájdalmasan összerándul. Az orra megdagadt az ütéstől és a két vastag vattatampontól.

- Nem lehetek valami épületes látvány, ugye? - vigyorgott a fiú.

- Hát... Filmszínésznek nem mehetnél el, bár Koncz Gábornál szebb vagy - nevetett Brigi, és belékarolt. - Akarod, hogy hazakísérjelek? Legalább ennyivel tartozom a lovagiasságodért.

Bence megütközve állt meg, és szembe fordult vele.

- Brigi, nem azért tettem. Te is tudod. Nekem most nehogy elkezdj hálálkodni, mert akkor örök harag és magázódás. Egy dolog az, hogy tetszel és kedvellek, és teljesen más, hogy Kaszab miatt kinyílt a bicska a zsebemben.

A lány nem szólt egy szót sem. Közben befordultak Bencéék utcájába. Itt sötétebb volt, a hársfák lombja megsűrte a gyér utcai világítást. Lassan bandukoltak a járdán, Ferkó és Enikő pár lépéssel előttük haladt. Brigi jólesően simult a fiú karjához. Érezte, hogy kellemes borzongás járja át. Mindig kedvelte Bencét, szívesen volt vele, de amit most érzett, az az eddigi rokonszenvnél valamivel több volt.

Az egyik kerítés előtt macska lépdelt, és az udvarról mérgesen ugató kutya ugrott a kapunak. A lány összerezsent, és ösztönösen még jobban a fiú karjához simult. Az védelmezőn átkarolta, és megálltak. Nem törődtek az ugatással, sem azzal, hogy a másik pár továbbment. Egymás felé fordultak, és Bence, talán először, amióta ismerték egymást, lágyan megcsókolta.

a szőke lányt. Így álltak, összeölelkezve, még egy hosszú pillanatig, aztán Brigi csókolta meg Bencét.

- Baj, ha nálad maradok reggelig? - kérdezte halkán. A fiú megrázta a fejét, aztán csendesen válaszolt:

- Anyámék nincsenek itthon, Szentesre utaztak délután, a nagymamához. Ha nem félsz egyedül maradni velem... - Zavartan elhallgatott.

És most itt fekszik meztelenül emellett a fiatalember mellett, aki első az életében. Az első férfi, akinek odaadta magát. Félszegen és kissé ügyetlenül keresték egymás testét, feltárva a szerelem titkait. Újra meg újra belemerültek az eddig ismeretlen gyönyörbe, aztán elszenvedtek egymás karjában. A lány ébredt elsőnek, és szeretettel simogatta meg a fiú homlokát. „Nő lett belőlem” - gondolta magában, és belemosolygott a sötétségbe. „Nem is olyan borzalmas dolog, hihi!” Elkuncogta magát, aztán megszeppent. Mi lesz, ha teherbe esett? Egyikük sem gondolt a védekezésre, csak élvezték a szerelem első csíráit.

Aztán egyszerre reggel lett.

2000 október 25, szerda, NOL® Chat, Te+Én

Kedvenc ->21:04:02

Sziasztok! Közétek szállhatok?

Alone ->21:05:33

Szia, Kedvenc, mi újság? Hallom, lőnek nálatok

Kedvenc ->21:07:00

Szia, vagyogatok. Igen, megint nem férnek a bőrükbe. Kee-t nem láttad még?

Alone ->21:08:27

Gyanús vagy nekem, Kedvenc! Ehhe...☺

Kedvenc ->21:09:51

Akaszd a gyanúdat a füstre, Alone! Nem udvarolni akarok. Ha azt akarnám, megtehetném. Egyszerűen érdekel ennek a nőnek a sorsa. Tudsz róla valamit?

Alone ->21:11:21

Semmit. Nem beszélgettem vele. És azt hiszem, most sem fogok, ha érted... LLLL kell tűnnöm, az asszony itt ólálkodik☺

Kee Kana-Loo ->21:11:49

Szép jóreggelt mindenkinek! Kedvenc, Alone, csak ti ketten?

Kedvenc ->21:11:58

Alone, akkor vonulj vissza, amíg nem késő! Még megbúbol a nejed!

Alone ->21:13:11

Szia, Kee! Ne haragudj, én már nem is vagyok. Átadlak Kedvencnek.

Kedvenc ->21:15:20

Szia, Kee, örülök, hogy itt vagy! Hogy vagy? Hát a gyerekek?

Kee Kana-Loo ->21:17:03

Köszönöm, megvagyok. Sok a munka. Yasmin elkezdett japánul tanulni. Albert meg állandóan a halászsokat bújja.

Kedvenc ->21:18:24 **Kee Kana-Loo**

Kee, kérdezhetek valamit?

Kee Kana-Loo ->21:19:05 **Kedvenc**

Kérdezz nyugodtan. Bármire vagy kíváncsi, csak mondd. Aztán majd én is kérdezek.

Kedvenc ->21:19:25 **Kee Kana-Loo**

Mondd, nem nehéz egyedül?

Kee Kana-Loo ->21:20:17 **Kedvenc**

De, nehéz. Ha arra célzol, hogy a gyerekeknek nincs apja, akkor nehéz. Ha arra célzol, hogy nekem nincs férjem, akkor is. Pokolian nehéz. De nincs más választásom. Hanem most én kérdezek. Te hogy bírod azt a poklot, ott?

Kedvenc ->21:21:02 **Kee Kana-Loo**

Van más választásom? Legalább, amíg itt ülök, és beszélgetek Veled, elfelejtem. Nem gondoltad meg, nem szánod rá Magad, hogy hazatérj Magyarországra? Egy életen keresztül nem lehet rettegni

Kee Kana-Loo ->21:21:37 **Kedvenc**

Nem tudom, Gabe.☹ Egyelőre még nem szántam el magam semmire. Holnaputántól viszont tíz napig nem leszek. Jakartába utazom.

Kedvenc ->21:22:25 **Kee Kana-Loo**

Egyedül??? Mi mindenre vagy képes, Kee? És miért utazol?

Kee Kana-Loo ->21:23:14 **Kedvenc**

Ne félts, egyedül megyek. Van egy Mitsubishi terepjárom, átalakítva nekem. Jól vezetek. Nem először teszem meg ezt az utat. Tudod, valamiféle örökség maradt szegény férjem után, és azt intézem. Amint visszajövök, jelentkezem. Te meg vigyázz ott, nehogy bajod essen.

Kedvenc -> 21:24:02 **Kee Kana-Loo**

Vigyázok, ne félj. Nem járok olyan helyen, ahol lőnek. De Te is vigyázz Magadra. Megígéred?☺

Kee Kana-Loo -> 21:24:51 **Kedvenc**

☺ Meg-meg! De most mennem kell, megint itt a főorvos. Szia!

Kedvenc -> 21:25:20 **Kee Kana-Loo**

Szia, Kee, és jó utat!

*_*_*

Ötödik fejezet

Könnyű zápor esett délután, és Brigi attól félt, elmossa az esti programját. Mára tervezte, hogy megnézi a Szabadtéri Játékokon Erkel Ferenc operáját, a Bánk Bán-t. Mindig is szerette ezt a zeneművet. Péter oltotta belé a zene alapos ismeretét, szeretetét. Megtanította értékelni azt, amit a zeneszerző el akart mondani, és nyitott lélekkel fogadni a muzsika örök értékű varázsát.

Amúgy is hajlamos volt a romantikára, és a történelmet, Krestyán tanár úr érdekéért, különösen szerette. Minden, ami Magyarország múltjáról szólt, megborzongatta a lelkét. Most is lázasán készült az előadásra. Nem volt sznob, de a tudat, hogy az utánozhatatlan Simándy Józseftől fogja hallani a „Hazám, hazám” című csodálatos áriát, és maga a nagy Ferencsik János vezényli az egész előadást, lelkes lázba hozta.

A mai napja nem volt nehéz, rövid napos volt. Amint átadta a műszakot a kórházban, sietett haza a Török Ignác utcai albérletbe, hogy elkészüljön, és csak az időjárástól félt egy kicsit. Amióta Szegeden élt, és a maga ura lett, megszokta, hogy szabadon rendelkezék önmagával. Sohasem tűrte, hogy túlságosan beleszóljanak a magánéletébe. Még anyjától sem fogadta ezt el, különösen a ballagása óta eltelt öt évben, amióta pedig önállóan élt, a saját nem nagy, de elegendő fizetéséből, nagyon érzékenyen ügyelt rá, hogy senkinek ne adjon alapot az élete irányítására.

Akárhogyan is akarta volna, maga sem tudta megmondani, hogyan jutott el idáig. Azon az - utólag - végzetessé vált éjszakán, amikor ballagási bankettjének végkifejleteként asszonnyá vált, legszívesebben mindennek véget vetett volna. Reggel, még mindig eltelve az első szerelem mámorával, Bence hazakísérte, és otthon szinte a földbe gyökerezett a lába, amikor anyja megvádolta, hogy nem volt a helyén, amikor kereste. Megdöbbenéssel vette tudomásul, hogy Péternek újabb szívrohama volt, és Szegedre szállították. Hirtelen elment a kedve mindentől, mert Judit a szemére vetette, hogy elment Bencével, és nála maradt éjszakára.

- Erre neveltelek? - kérdezte szemrehányón az anyja. - Amikor a legnagyobb szükségem van rád, akkor nem talállak sehol? Fogod magad, és lefekszel az első fiúval, aki le tudott venni a lábadról? Mi lesz így belőled, Brigi? És ha teherbe esel?

Akkor nem pontosan értette a szavak súlyát, de felháborította az igazságtalanság.

- Mamikám, honnan tudhattam volna, hogy apu ennyire beteg? Megmondanád nekem? - Ideges volt, talán mint még soha. - Olyasmit vetsz a szememre, amiben áratlan vagyok. Mit akarsz tőlem végtére is? Megtámadtak. Bence megvédett. Szenvedett értem. De nem is ez volt a fontos akkor, hanem az, hogy mindig is szerettem. Most mit akarsz? Vonuljak zárdába, szórjak hamut a fejemre, mert szerinted „bűnös” vagyok? Mamikám, nagykorú vagyok, ha nem vetted volna észre!

Judit ezen a reggelen nem volt képes értelmes érvekkel szembenézni. Egyre jobban belelovalta magát a veszekedésbe, és a végén sírva fakadt. Brigi megsajnálta, de amikor hozzá sietett, és meg akarta ölelni, anyja elutasítóan lerázta a kezét a válláról. A lányt mintha pofon vágták volna. Talán még az sem bántotta volna ennyire.

Az asszony, miután kiadta a mérgét, teljesen magába roskadt. Órákig nem lehetett a szavát hallani, és Brigi, noha benne is kegyetlenül dolgozott az indulat, fájó szívvel nézte anyját. Segíteni szeretett volna rajta, de egyúttal azzal is tisztában volt, hogy most hasztalan lenne.

Judit jelleme egy köszikla szilárdságával vetekedett, és ragaszkodott hozzá, hogy maga oldja meg a gondjait, amint egész életében tette.

Csak másnapra szedték össze magukat annyira, hogy kocsiba üljenek, és beutazzanak Szegedre, a klinikára. Tegnap nem is lett volna értelme menni, mert Péter önkívületben volt, csak a gépek segítségével tudott a felszínen maradni. Kálnoky professzor, aki magára vállalta a kezelését, nem sok jóval biztatta a két nőt. Péter túl idős volt ahhoz, hogy aránylag baj nélkül kilábaljon ebből a betegségből.

- Ha ez volna az első infarktusa, vagy ha tíz évvel fiatalabb volna, még látnék valami reményt - magyarázta, amikor az irodájában ültek egymással szemben. - Asszonyom, nem tehetem meg önnel, hogy elhallgassam az igazságot. A férje a végét járja. Ha nagyon optimista akarok lenni - márpedig az én szakmámban az ember nem lehet optimista - akkor azt kell mondanom, hogy Majláth úrnak maximum egy hónapja van hátra, és minden egyes nap, amivel tovább él, különleges ajándék. Fel kell készülnie arra, hogy elveszíti őt.

Kálnoky jóslata sokkal hamarabb bevált, mintsem gondolták volna. Péter egy hét leforgása alatt szinte égő gyertyaként fogyott el a szemük láttára, sem a gyógyszerelés, sem a pihenés nem segített rajta, és a nyolcadik nap hajnalán meghalt. Hazaszállították, felravatalozták, és két nap múlva eltemették. Judit teljesen összetört, de minden nyomorúsága ellenére sem fogadta el a lánya vigasztalását. Teljesen elutasította Brigit, aki nem tudott mihez kezdeni ezzel a jelenséggel.

Átrohant Katihoz, és neki sírta el a bánatát.

- Nem akarok többé ápolónő lenni - zokogta kétségbeesetten. - Nem hiszek már semmiben, Kati mama!

- Te bolond lány! - korholta a nagynénje. - Elhiszem, hogy most úgy érzed, összeomlott a világod, de hidd el, talpra fogsz állni! És különben is, mihez akarsz kezdeni?

- Nem tudom! Semmit sem tudok! Elmegyek dolgozni, elköltözöm otthonról! Mami nem akar tudomást venni rólam, azzal vádol, hogy Péter apu miattam halt meg! Most mondd, hogyan éljek ezentúl mellette? Ellenséget lát bennem!

Kati megrendült a hallottaktól, mert eddig nem tudta, mi folyt le anya és lánya között. Érezte ugyan a feszültséget, de fogalma sem volt a háttérrel, és most nagyon össze kellett szednie minden bölcsességét ahhoz, hogy okosan tudjon segíteni Juditnak és Briginek.

- Hmm. Dolgozni mész. Ezt, mondjuk, megértem. De hova mész? Te is tudod, hogy az érettségid önmagában nem sokat ér. Más szakképesítésed nincs. És hova akarsz költözni? - Átfogta a még mindig síró lány vállát, és szeretettel magához ölelte. - Tudod jól, hogy majdnem úgy szeretlek, mint Virágot. Mintha az én lányom volnál. Kérlek, semmit se hamarkodj el. Ne cselekedj olyat, amit később megbánnál. Ha most elrontod az életedet, később már nem lesz rá lehetőséged, hogy kijavítsd a hibát, és egy életen keresztül fogod bánni. Ezt akarod?

Végül is Brigi az arany középutat választotta. Úgy érezte, muszáj kompromisszumot kötnie önmagával. Június közepén dolgozni ment, az egyik Közértbe vették fel, mint pénztárosnőt. Otthon lakott ugyan, de anyjával nem javult sokat a viszonya. A lehető legkevesebbet beszélgettek, és kerülték egymás társaságát. Sokat járt el hazulról, és rendszerint Enikővel találkozott. Barátnője Budapestre felvételizett, az ELTE közgazdasági szakára, és még mindig azzal piszkálta, hogy ne hagyja elveszni a tudását, tehetségét. Megütöközt azon, hogy Brigi még az ápolónőképzőt is feladta.

- Egész életedben egy átkozott pénztárgép mellett akarsz ücsörögni? Mondd, Brigi, mi a bajod tulajdonképpen?

Még a legjobb barátnője előtt is kínosnak érezte bevallani, hogy amikor Pétert látta a kórházi ágyon, elment a kedve és a bátorsága attól, hogy betegekkkel foglalkozzon. Elrettentette a felismerés, hogy az orvostudomány, amelyben eddig szinte vakon hitt, mennyire tehetetlen a legtöbb esetben.

- Ne haragudj, de azt kell mondanom, hogy buta vagy. - Enikő sohasem sértette meg Brigit, és most sem ez volt a szándéka, csak fel akarta rázni. - Ha Pasteur vagy Fleming vagy Szent-Györgyi Albert így gondolkodtak volna, most sokkal több volna a halálosan beteg ember. Úgysem tudod megváltani a világot, még ha orvosnak mennél, akkor sem. De arra nem gondolsz, hogy legalább a magad szerény képességeivel hozzájárulhatnál ahhoz, hogy eggyel több ember gyógyuljon fel?

Kati mama ugyanezt mondta neki, de Brigi akkor azt hitte, csak a hivatásszeretet beszél belőle, hiszen ő maga évtizedek óta volt ápolónő. Most, hogy Enikőtől hallotta ugyanazokat a szavakat, és tudta, hogy nem beszélt össze a nagynénjével, kezdett másként gondolkodni. És mire eljött az augusztus vége, már meg is született benne a döntés: az őszi felvételi időszakában szerencsét próbál.

Bence is támogatta ebben. Majdnem minden hétvégén együtt voltak, és a fiú őszintén ragaszkodott hozzá.

- Figyelj ide, Vihamadár - simogatta meg a vállát, amint egymás mellett feküdtek - nem adhatod fel ilyen könnyen. Én melletted állok, tudod. És ha októberben elutazom Sopronba, akkor is melletted maradok lelkileg. Szeretlek, Brigi. De ahhoz, hogy valamire vidd az életben, tenned is kell.

A fiú az Erdészeti Főiskolára felvételizett, és ragyogó eredménnyel jutott be. Imádta a természetet, Brigi pedig rémülten gondolt arra, milyen ritkán fognak találkozni ezentúl. Szüksége volt a fiú szerelmére, életfeltételévé vált, hogy hetente legalább egyszer lefeküdjön vele, és átadja testét a gyönyörnek. Házasságról még eddig nem esett szó közöttük, és ő nem is akarta, hogy Bence elkötelezze magát. Hagyni akarta, hogy nyugodtan tanuljon, elvégezze a főiskolát, és csak azután, ha a kapcsolatuk kiállja az idő és távolság próbáját, akkor beszéljék meg a továbbiakat.

Ha nagyon őszinte akart lenni maghoz, be kellett vallania, hogy nem bízik a saját megtartó erejében. Bence okos és jóképű fiatalember volt, a lányok, de még a nála idősebb nők is alaposan megnézték maguknak, és Brigi, életében először, úgy érezte, hiába szép és kíváncsú, mégiscsak egy a sok millió nő közül, akik között a férfiak úgy válogathatnak, ahogyan csak akarnak. Ugyanakkor azt is tudta, hogy ez így nem lehet igaz, hiszen előtte az élet. De attól is tartott, hogy esetleg egy újabb Kaszab-féle fiúval hozza össze a sorsa, egy olyan férfival, aki megalázza, kihasználja őt. Bence mellett sohasem érzett megaláztatást.

Mire elkészült az öltözködéssel, az ég is kitisztult, és csak néhány apró felhőfoslány emlékeztetett a délutáni záporra. A levegő kellemesen lehűlt, enyhe nyugati szél fújt, és Brigi örvendezett, hogy a régóta várt esti operaelőadásról mégsem kell lemondania.

Bíráló szemmel nézte meg a tükörképét. Fehér nadrágkosztümjében, amelyhez enciánkék selyemblúzt hordott, és ugyanolyan színű szalagot a hajában, kicsivel többnek nézett ki, mint huszonhárom évesnek. Nem bánta ezt. Az utóbbi években lemondott arról, hogy csillogó szemű, nagyra nőtt kislánynak tekintsék, és inkább szeretett érett nőnek látszani. A férfiak

elismerő tekintete volt a záloga annak, hogy ezt sikerrel el is érte. Ha nagyritkán elment egy lokálba - rendszerint kedvenc helyére, a Maros Gyöngyébe - előbb-utóbb mindig akadt partnere. Kacéran udvaroltatott magának, szeretett táncolni, de senkit nem engedett annyira közel magához, hogy a végén ne legyen visszaútja. Még mindig Bencét szerette, és szorongva várta, hogy a fiú néha hazajöjjön hétvégére és együtt lehessen vele. Rajta kívül hosszú ideig nem is volt más kapcsolata, egészen tavaly őszig, amikor a kórházban megismerkedett egy fiatal gyakorló orvossal. De vele csak néhányszor volt együtt, és amikor észrevette, hogy a fiatalemberben furcsa, néha perverz vágyak munkálnak, hamar véget vetett a kapcsolatnak.

Önmagával elégedetten lépett ki a lakásból, és lassan bandukolva indult el a Dóm tér felé. Közel lakott, és nem kellett sietnie. Általában nem szeretett kapkodni semmiben, néha mégis úgy érezte, kifut a keze közül az idő. De most még bő félórája volt az előadás kezdetéig, és a séta semmi esetre sem tarthatott tíz percnél tovább.

A nézőtérén még alig lézengett egy-két korán érkező vendég, amikor megérkezett, és leült a tizenkettedik sorban. Jobbján egy idős házaspár ült, akiket látásból ismert, és az öregúr udvariasan köszöntötte. Később aztán szaporodni kezdtek a nézők, megteltek a széksorok, és a zenekar is elfoglalta a helyét, diszkrét hangolásba kezdve.

Brigi félig lehunyta szemmel gondolkodott, kényelmesen hátradőlve a székében. Azon töprengött, mivé fog alakulni az élete a jövőben. Napok óta érzett valamiféle feszültséget, de képtelen volt megnevezni az okát. Csak abban volt biztos, hogy hamarosan fordulóponthoz fog érkezni. Ezt olyan biztonsággal tudta, hogy maga is meglepődött.

Balján még mindig üres volt a szék, amikor kigyulladt a rivaldafény, és a karmester megjelent a dobogón. Lelkes taps fogadta Ferencsik Jánost, aki a tőle megszokott elegáns mozdulattal hajolt meg, majd a zenekar felé fordult, és felemelte a pálcáját. Ettől kezdve a lány úgy érezte, nem csak a zenészek, de a közönség is a karmesteri pálca hatalma alá van rendelve. Aztán elkezdődött az első felvonás, és Brigi teljesen megfeledkezett a külvilágról, amint elmerült Erkel zenéjében. A lágy, mégis erőteljes melódia magával ragadta.

Kissé bosszúsan rezzent meg, amikor valaki megérintette a vállát. Amint felnézett, egy magas, fekete hajú és szemű, sötétbőrű férfit látott, akinek mintha ismerős lett volna az arca. A férfi mosolyogva kért elnézést, hogy megzavarta, és leült a mellette lévő üres székbe. Brigi lázasan kotorászott az emlékezetében, hogy rájöjjön, ki ez az ember, de addig nem ismert rá, amíg az meg nem szólalt.

- Elnézését kérem, hogy megzavartam, kisasszony - mondta halkán. Hangja kellemes volt, és noha teljesen helyesen beszélt magyarul, mégis érezhető volt rajta egy idegen akcentus. A lány ekkor már tudta, hogy a kórházból ismeri, de a nevére még mindig nem emlékezett.

- Nem tesz semmit - felelte mosolyogva, és ezzel véget is ért a beszélgetés, mert mindketten a zenére figyeltek. Brigi azonban most újra érezte azt az iménti furcsa feszültséget, és egyúttal örült is, hogy mellette ez a jóképű fiatalember ül.

A szünetben, szegedi szokás szerint, átballagott a szomszéd presszóba, és örömmel vette észre, hogy a fiatalember is oda igyekszik.

- Meghívhatom egy kávéra? - kérdezte az kedvesen, amint mellé lépett. Brigi bólintott.

Semmiségekről beszélgettek, de a lány már tudta, kivel van dolga. Ali Aburmad indonéz volt, hallott róla beszélni a kórházban, és rokonszenvesnek találta, főleg azért, mert még a legpletykaéheesebb kolléganői sem tudtak semmi rosszat, kétértelműt mondani róla. Nem kajtatott szoknyák után, nem voltak kétes ügyei, mint annyi más, külföldről érkezett diáknak, akik úgy érezték, ők a világ.

A szünetnek hamar vége lett, és Brigi szinte sajnálta, hogy most vissza kell térnie a nézőtér fegyelmébe. Amióta zenekedvelő lett, most először érezte, hogy szíve szerint otthagyná a Bánk Bánt, és inkább Aburmaddal beszélgetne tovább. De aztán mégis sikerült újra beilleszkednie a hangulatba, és néha cinkosan mosolyogva nézett össze a fiatalemberrel. Különösen akkor, amikor Simándy elénekelt a „Hazám, hazám”-ot, és a lány csodálkozva látta, hogy az indonéz fiatalembert mennyire magával ragadja a dal.

Mire befejeződött az előadás, és lassan kiürült a nézőtér, mindketten úgy érezték, régi barátok. Brigi természetesnek tartotta, hogy a férfi hazáig kíserte, és a kapuban, mielőtt elbúcsúztak egymástól, még jó tíz percig beszélgettek. Búcsúzásnál Aburmad udvariasan kezét csókolt neki, és a lány sóhajtva zárta be maga mögött a kaput. Remegő térdekkel ballagott fel a második emeletre, és hosszú idő óta most először érezte magát nagyon magányosnak.

*_*_*

Ezen a hétvégén Brigi alaposan be volt fogva a kórházban. Pénteken félnapos volt, szombaton is, de vasárnap este hatra kellett bemennie, mert kolléganője, Karola a fia esküvőjére készült. A lány nagyon kedvelte a kövérkés asszonyt. Síposné, noha jóval idősebb volt nála, mindig egyenrangúként kezelte, és sohasem érezte vele a fölényt. A vidám természetű asszonynak két felnőtt lánya és egy fia volt, akiket Brigi is ismert. Járt náluk Sándorfalván néhány alkalommal, és mindig jól érezte magát.

Karola volt az, aki védő szárnyai alá vette, amikor elvégezte az ápolónőképzőt. Szerencséje volt ezzel, mert a baleseti sebészen nem volt könnyű dolga egy kezdő nővérnek. A sok törött, kificamodott végtag, berepedt koponya láttán eleinte rosszul lett, és rövid időszakokra megbánta, hogy annak idején mégis ezt a hivatást választotta.

- Eredj már a víz alá száradni - szidta ilyenkor tréfásan Karola. - Ha rosszul vagy, igyál egy kupica pálinkát, az rendbeszedi a gyomrodat, de ne kényeskedj.

- Na, én és a pálinka! - nevetett Brigi. - Szeretnél látni, amint négykézláb mászom végig a folyosón, és minden ajtónál kidobom a rókabőrt? Inkább azt mondd meg, pálinka nélkül hogyan győzzem le az undoromat.

Karolának remek módszere volt erre. Szünetben karonfogta Brigit, és átcipelte a másik osztályra, ahol az égési sérüléseket kezelték. Amikor tíz perccel később kijöttek onnan, a lány olyan fehér volt, mint egy frissen meszelt fal, és minden ízében reszketett. A nővérszobában Karola azért is belediktált egy féldeci erős sándorfalvi szilvapálinkát, aztán kikíserte a mosdóba. Mindeközben egyetlen szót sem szólt Brigihez, de a szeme hamiskásan csillogott. Amikor a lány már mindent kihányt, ő maga mosta meg hideg vízzel az arcát, és egy meggyújtott Symphoniát dugott a szájába, aztán lementek a kórház udvarára, a platánok alá, és egy padra telepedtek.

- Na látod - ölelte át Brigit. - Vannak szörnyűbb dolgok is, mint a törött csont. És hadd mondjak valamit: a betegek élnek-halnak érted. Nekem elhiheted, nem szoktam senkit sem dicsérni. Mindenki azt mondja, könnyű kezed van. Itt a helyed, akárhogy is nyavalyogsz.

Brigi ettől kezdve összeszedte magát, és a rosszulletei egy csapásra elmúltak. Derekasán végezte a munkáját, akár az osztályon, akár a műtőben kellett segédkeznie. Sohasem panaszkodott, a legnehezebb feladatokkal is megbirkózott, és Várkonyi doktor, akit a háta mögött mindenki csak „vén csontkovács”-nak nevezett, kimondottan rá bízta a nehezebb eseteket. Az orvos nem volt annyira vén, mint ahogyan sokan hitték: alig múlt ötvenéves, de szikár alakjával, majdnem kopasz koponyájával és mélyen ülő, sötét szemeivel legalább tíz

évvel öregebbnek nézett ki. A fiatalabb kollégák eleinte féltek tőle, mert szokatlanul nyers volt, néha egyenesen piszkos szájú, de amikor jobban megismerték, rá kellett jönniük, hogy egy remek humorral megáldott, ritka intelligenciájú emberrel van dolguk.

A lány nagyon hamar megkedvelte a traumatológia főorvosát, és nem volt honnan tudnia, hogy Várkonyi már régóta figyelemmel kíséri a tevékenységét, és Karolával időnként elbeszélget róla. Az orvosnak volt valami fogalma a pszichológiáról is, mert pontosan átlátta a kezdő ápolónő problémáját.

- Vigyázzon erre a lányra, Karola nővér - mondta egyszer - mert aranykeze van. Az Isten is nővérek teremtette, de nagyon sokat kell még tanulnia.

Ezen a vasárnap estén négyen voltak az osztályon. Várkonyi volt az ügyeletes orvos, Brigi és Jónás Eszter látták el négy nővér munkáját, és ott volt Aburmad is, aki utolsó évesként a traumatológián gyakorolt. Saját bevallása szerint baleseti sebésznek készült. Az indonéz fiatalembernek nem volt semmi tennivalója, tulajdonképpen szabad volt ilyenkor, de szemmel láthatólag érdekelte a leendő szakmája. Mivel amúgy is a kórház nővérszállóján lakott, és nem a városban, gyakorlatilag állandóan ott volt mindenütt.

Briginek imponált ez a komoly viselkedés. Kósza hírekből tudta Aburmadról, hogy tehetséges család gyermeke, aki sokkal több kicsapongást is megengedhetett volna magának. Ehelyett azonban a fiatalember szorgalmasan tanult, rengeteget dolgozott, és mindenkivel nagyon udvarias volt. Aburmad huszonöt éves lehetett, de ezt a lány nem tudta pontosan, mert bár rokonszenvesnek tartotta, a Bánk Bán-előadás óta alig beszélgettek.

Kilenc óra elmúlt, kint hideg szél fújt, és néha eleredt az eső. Az esti vizit után Brigi Eszterrel együtt bebújt a nővérszobába, és a sarokba állított kis Videoton tévén egy vadnyugati filmet néztek. A lánynak ez volt a kedvence, a „Hetvenhármas winchester”. Már legalább négyszer látta eddig, de nem tudott betelni a változatos tájjal, izgalmas cselekménnyel. Eszter egy kissé csodálkozott ezen, mert nem tudta elképzelni, hogy egy ilyen szép, csinos lány, mint Brigi, mit eszik a westernfilmekben. Ő maga csak fél szemmel nézte a filmet, közben olvasgatott.

- Te, én már azon sem csodálkoznék, ha egy szép napon lóháton jönnél be az osztályra, pisztolyokkal, és egy nagy kalapot viselnél. Hogy lehet valaki lány létére ennyire fiús?

- Én, fiús? - mosolyodott el Brigi. - Akkor mit szóltál volna, ha Makón láttál volna gyerek-koromban, amikor fára másztam, kerítéseken ugráltam keresztül, és naponta kétszer átúsztam a Marost? Ahhoz képest most szende angyal vagyok!

Ezen nevetgéltek egy kicsit. Úgy tűnt, a mai műszakjuk szokványos hétvégi műszak lesz, inkább unalmas, mint érdekes. Tíz órakor Eszter, akit úgysem érdekelt a film legvége, körbejárt az osztályon, beadta az injekciókat, aztán visszatért a nővérszobába. Brigivel abban egyeztek meg, hogy az éjszakai ellenőrzést majd a lány csinálja meg, és csak akkor kelnek mindketten fel, ha sürgős eset adódik.

Mire befejeződött a film, és kikapcsolta a tévét, Brigi eléggé álmosnak érezte magát ahhoz, hogy jól aludjon. Megágyazott az egyik pamlagon, a másikat Eszternek készítette el, mialatt a kolléganője kávéfőzt, és beletöltötte a termoszba, hogy hajnalban ne kelljen ezzel bajlódniuk. Aztán kiment a mosdóba, és miközben zuhanyozott, arra gondolt, hogy talán a jövő szombaton ilyenkor Bencével lehet. Nagyon hiányzott neki a fiatalember.

- Na, tegyük el magunkat holnapra, te cowboy! - nevetett Eszter, és lefeküdtek, aztán eloltották a villanyt.

Briginek úgy tűnt, alig öt percet aludt, amikor a feje mellett megszólalt a telefon. Eleinte vakon pislogott bele a sötétségbe, aztán meggyújtotta a kis éjjeli égőt, és felvette a kagylót.

- Halló, itt Soós Brigitta nővér - szólt rekedtes hangon. - Ki beszél?

- Ne haragudjon, hogy zavarom - felelte egy lány férfihang, és a lassan feleszmélő lány felismerte Aburmad beszédét. - Az ügyeletesszobából hívom. Balesetést hoztak be, Várkonyi doktor már a műtőben van. Nehéz esetnek néz ki, többes végtagtöréssel.

- Egy perc múlva ott vagyok - mondta Brigi. - Köszönöm, Aburmad doktor. - A fiatalember még mondott volna valamit, de a lány letette. Felkeltette Esztert is, villámgyorsan magára kapta a köpenyét, és valóban, egy perc múlva már a folyósón loholtak a műtő felé.

Amint belépett az előszobába, az ilyenkor szokásos kép fogadta. Két mentős éppen betolta a hordágyat az operációs terembe. Megnevezhetetlen korú, de inkább öreg férfi feküdt rajta, rongyos, vizes ruhában. Az arca kék és vörös volt a zúzódásoktól, többnapos szakálla helyenként véres volt. A szemét csukva tartotta, de a szája nyitva volt, és az álla reszketett a sokkos állapottól.

Eszter azonnal tudta a dolgát: felvette az adatokat, már amennyi a rendelkezésére állt. Az egyik mentős éppen visszatért a lengőajtón keresztül az üres hordággal.

- Találtak a sérültnél valamilyen iratot? - kérdezte a nővér.

- Ott van mindene, abban a tasakban - felelte a férfi, és kitolta a hordágyat a folyósóra. Brigi eközben bemosakodott, és Eszter segítségével belebújt a zöld műtősköpenybe.

Várkonyi doktor már készen állt a műtőre. Az imént elkészített Röntgen-felvételeket tanulmányozta, és Aburmadnak magyarázott.

- Koponyatörés nincs, de a fej megsérült. Agyrázkódás kizárt. Baloldalt hármass bordatörés, bal felkar törött, a medencecsont zúzódott, a jobb comb és a térdkalács szintén. Jobb alsó lábszárcsont törött. Mit szól ehhez, kolléga?

- Hogy őszinte legyek, eléggé kihímezték - felelte az indonéz. - Engem leginkább a bordatörés aggaszt. Nem lehet rögzíteni, és éppen a szív oldalán van. Ha tovább tart a sokkos állapot, és esetleg légzési zavar lép fel, ez komplikációkhoz vezethet. - Újra alaposan megnézte a felvételeket. - Mi történt ezzel az emberrel? Elütötte a vonat?

- Nem éppen - szólt Eszter, aki most lépett be a műtőbe. - Csak a tizenegyes autóbusz. A Thököly utcából hozták be a mentősök. Részegen az úttestre lépett, a busz akkor kanyarodott be a sarkon, és a vezető nem tudott lefékezni a nedves kockaköveken.

Brigi eközben előkészítette a lélegeztetőt, és a beteg ép balkarjába szúrta egy vastag tűt, amelybe belecsatlakoztatta az infúziós csövet. Mielőtt a sérült arcára helyezte volna a maszkot, az egy pillanatra kinyitotta a szemét, és a lány hirtelen úgy érezte, ismeri ezt a szempárt, ezt a világoskék tekintetet. Megrázkódott, de rögtön másra kellett figyelnie.

Várkonyi és Aburmad óvatosan, de határozottan dolgoztak. Brigi szeretett a főorvossal dolgozni, de az indonézzal most volt együtt először a műtőben, és kellemesen meglepődött. Mintha nem gyakornok lett volna, hanem rutinos, kész orvos. Ahogyan haladtak előre, és rögzítették a törött csontvégeket, úgy látszott, teljesen összeszokott, jól kipróbált csapat alkotnak. Briginek nem volt nehezebb dolga, mert altatni szerencsére nem kellett. Várkonyinak szokása volt, hogy aneszteziológus nélkül dolgozzon. „Akik nem vigyáznak, és összetörik magukat, tanuljanak egy kicsit” - szokta mondani a maga nyers módján. Meggyőződése

szerint egy vérbeli traumatológusnak meg kellett állnia a helyét akkor is, ha a körülmények nem voltak éppen ideálisak.

Majdnem három óra volt, mire befejeződött a műtét. Brigi úgy érezte, alig áll a lábán, de nem annyira a fáradtságtól, mint inkább az izgalomtól. Az utolsó félórában felidéződött benne a furcsa érzés, amit akkor érzett, amikor a páciens rányitotta a szemét. Mire végeztek, a férfi már elaludt a két nyugtató injekció hatására.

- Na, ezzel megvólnánk - mondta Várkonyi, és a kosárba dobta a maszkot és a sapkáját. - Köszönöm az együttműködést. - Kifelé menet visszaszólt Briginek. - Soós nővér, ha itt végzett, kérem, jöjjön az irodámba. Beszélni szeretnék magával.

A lány félénken lépett be a főorvos ajtaján. Amióta a traumatológián dolgozott, összesen háromszor járt itt, és még mindig kissé elfogódott volt. Nem tudta elképzelni, mit akarhat tőle Várkonyi. Ha hibázott valamiben a műtét közben, azt azonnal megmondta volna.

- Jöjjön, üljön le, Brigitta - mondta az orvos szokatlanul szelíden. - Kér egy kis konyakot?

- Köszönöm, főorvos úr, de sosem iszom töménytet - felelte a lány. - Megárt.

- Mint ahogyan megártott ennek a szerencsétlennek is, akit most foltoztunk össze. - Várkonyi merőn ránézett, majd a vállára tette a kezét. - Mondja, Brigitta, mióta nem látta az édesapját?

Brigi csak bámulta a férfit, és nem tudott megszólalni. Még hogy ez a részeg csavargó lenne az ő apja? És az orvos ezt honnan tudja?

- Most bizonyára csodálkozik - folytatta Várkonyi. - Elmesélek magának valamit. - Cigaretta szedett elő az íróasztal fiókjából, és rágyújtott. - A hatvanas évek elején már gyakorló orvos voltam itt. Egy nap behoztak egy férfit a Járműjavítóból, a kezéről két ujját levitte valami gép. Hozzám került. Soós András volt a neve, erre pontosan emlékszem. Volt itt akkoriban egy gyermekorvos, doktor Tomanek Miklós. Azóta már nyugdíjba ment. Ugyanannak az évnek az őszén magát kezelte itt, agyhártyagyulladás. Maga nem emlékezhet erre, húsz évvel ezelőtt történt. Ő mesélte nekem akkor, hogy az a szőke kislány, akit sikerült megmentenie, annak a Soós Andrásnak a lánya, akit én kezeltem. - Az orvos elnyomta a cigarettacsikket a hamutartóban. - Nem figyelte meg? A beteg bal kezéről hiányzik a mutató és a középső ujj.

Várkonyi elhallgatott. Brigi magába roskadtnak nézett a főorvosra, és nem tudta elképzelni, hogy az miért mesélte el neki ezt a történetet. A férfi, mintha csak olvasott volna a lány gondolataiban, nyugodt, szelíd hangon folytatta:

- Brigitta, maga kitűnő nővér. Szeretek magával dolgozni. És ezzel a kis mesével nem a kellemetlen emlékeit akartam felkavarni, hanem azt akartam érzékeltetni magával, hogy még egy úgynevezett csonka családban nevelkedett gyermekből is, amilyen maga, lehet hivatás-szerető, jó munkaerő. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán megint a lány vállára tette a kezét. - Szerintem magának meg kellene próbálkoznia az egyetemmel. Még nem késő.

*_*_*

Szombaton délután Brigi hiába várta Bencét. Semmiféle üzenetet nem kapott tőle, pedig a fiú sohasem mulasztotta el értesíteni, ha késett, vagy valamilyen oknál fogva nem tudott eljönni hozzá. Nem aggódott, nem látott rémeket, hogy Bencének valamilyen baja történt, csak csalódott volt, mert már nagyon várta. Együtt akart lenni vele, megosztani a múlt héten hallott hírt az édesapjáról.

Soós még mindig a traumatológián feküdt, és lassan kezdett felépülni, magához térni, de Brigi csak egyetlen egyszer ment be abba a kórterembe, akkor is úgy, hogy előtte Eszter volt bent, és amikor kijött, megmondta neki, hogy az apja alszik. Nem lett volna képes szembenézni vele, attól félt, hogy veszekedni fog. Pedig a gyermekkor apahiánya már rég a múlté volt, Brigi lezárta magában ezt a fejezetet.

De most nagyon kellett volna valaki, akivel megbeszélhette volna a gondjait. Karolának elmesélte a történeteket, és az asszony helyeselte, hogy nem akar találkozni az apjával. Juditnak megírta a furcsa találkozást, de választ még nem kapott tőle, és nem is számított semmire, mert tudta, hogy az anyja mennyire meggyűlölte Andrást. Kettőjük között még mindig ott volt a feszültség, és ha Brigi nagyritkán hazament Makóra, mindketten kínosan igyekeztek semleges témákról beszélgetni, nehogy feltépjék a sebeket.

A lány nem tudta, mihez kezdjen a szombat estével. Bence, úgy látszik, Sopronban maradt erre a hétvégére. Majd megjön. Elhatározta, hogy nem marad otthon, a négy fal között, hanem elmegy sétálni egyet, esetleg beül egy moziba, vagy egy presszóba. Minden sietség nélkül öltözött fel, farmernadrágot és piros kardigánt vett fel, mert az este hűvösnek ígérkezett.

Anélkül, hogy észrevette volna, a lábai a Dóm tér felé vitték, abba a presszóba, ahol a Bánk Bán-előadás szünetében Aburmaddal ivott egy kávét. Amikor belépett, egy pillanatra elakadt a lélegzete: a félhomályos sarokasztalnál Bencét látta egy idegen nővel. Szemmel láthatólag nagyon bizalmas kapcsolat lehetett köztük, mert figyelemre sem méltatták a külvilágot, hanem szorosan összebújva ültek, és időnként csókolóztak.

Brigi nem tudta volna megmondani, mennyi ideig nézte őket. Mint egy film lassított felvétele, úgy mozgott előtte a kép, és ő úgy érezte, elgyengül a lába alatta. Lassan megfordult, és kilépett az ajtón. A könnyei, amiket nem is érzett, hogy kibuggyantak, végigfolytak az arcán, elmázolták a szemfestékét. Akaratlanul is a Tiszaparti sétány felé vette az útját. Most már nem akart senkit sem látni, nem akart senkivel sem beszélni. De haza sem akart menni. Egyedül akart maradni a bánatával.

A folyóparti sétányon kevesen voltak ebben az órában. A víz felől élénk és majdnem hideg, őszi szél fújt kellemetlenül, de Brigi nem törődött ezzel, szinte nem is érzékelte. Mint ahogyan az idő múlását sem. Majdnem teljesen besötétedett, de ő csak járkált föl és alá a sétányon, és még azzal sem törődött, amikor három kétes külsejű suhanc megszólította.

- Hát maga mi járatban van errefelé? - hallott egy lágy hangot, amint éppen a Maros befolyásával szemben megállt, és a túlsó partot bámulta révedten. A hangra összerezzen, és megfordult. Aburmad állt előtte, és kedvesen mosolyogva, kíváncsian nézte a lányt. - Kezét csókolom, Brigitta nővér. Csak nincs valami baj?

- Jó estét, Ali - válaszolta Brigi, és mosolyt kényszerített az arcára. - Nem, nincs semmi bajom, csak kószáltam egyet, és nem vettem észre, hogy besötétedett. De most már azt hiszem, hazamegyek. Nincs kedvem megfázni.

A férfi fürkészően nézte a lány arcát, és a figyelmét nem kerülték el a könnyekkel keveredett fekete szemfesték-nyomok. De tapintatra nevelték, és nem tette szavá. Ehelyett a lány mellé lépett, és ellenállhatatlan udvariassággal a karját nyújtotta.

- Ha megengedi, elkísérném, Brigitta. Úgyis arrafelé visz az utam, és elbeszélgethetnénk egy kicsit.

A lány nem szólt semmit, hanem belekarolt a magas fiatalemberbe, és egy ideig szótlanul lépkedtek az egyre sűrűsödő sötétségben a belváros felé. Aztán észre sem vették, és elkezdtek beszélgetni. Ő szólalt-e meg először, vagy Ali? Nem tudta volna megmondani, de amikor a kapu elé értek, nem volt kedvük elbúcsúzni egymástól. Még beszélgettek negyedórát-húsz percet, aztán csak álltak egymással szemben, és úgy érezték, kár volna most itt elválni.

- Mondja, Ali, nem volna kedve feljönni hozzám? - kérdezte Brigi, és kinyitotta a kaput. A fiú elmosolyodott, és lassú léptekkel követte fel, a második emeletre.

Hatodik fejezet

Március elején már szép idő volt. A tél utolsó rúgása is a semmibe veszett, a maszatos hókupacok lassan beleolvadtak az útszéli lefolyókba, és a város mintha álomból ébredt volna. Még borzongatóan hűvös volt, éjjelente enyhén fagyott is, de nappal szépen sütött a nap, és a fákon hamarosan megjelentek az első bátortalan rügyek.

Brigi izgatottan készült az utolsó munkanapjára a klinikán. Éppen olyan elfogódott volt, mint amikor hét évvel ezelőtt a makói József Attila Gimnáziumtól búcsúzott. Ha jól belegondolt, a mai nap is egyfajta ballagás volt, sorsforduló az életében. Csakhogy most sokkal messzebbre „ballag”, hiszen arra készült, hogy nem csak a munkahelyét, hanem a hazáját is elhagyja.

Karácsonykor házasodtak össze Alival. Egyszerű, minden pompától mentes, polgári esküvőjük volt, amin Judit kivételével mindenki jól érezte magát. Brigi abban reménykedett, hogy az anyja majd csak felenged Ali irányában, de keserűen kellett tapasztalnia, hogy az ünnepség legnagyobb részében az asszony teljesen magába zárkózik, és alig szólal meg.

- Ne rágódj ezen, Kee kedves - vigasztalta Ali. - Hiszen, ha jól meggondolod, neki is igaza van. Most ébredt rá, hogy az egyetlen lánya teljesen és véglegesen elszakadt mellőle.

Brigi bágyadtan elmosolyodott. Szomorú volt, hogy édesanyja nem engesztelődött ki, de ugyanakkor boldog is, mert szíve teljes szeretetével szerette Alit, és különösen azt kedvelte, ahogyan a férje becúzta. Kee Kana-Loo. Eleinte nem tudta, mit jelent ez a szépen csengő három rövidke szó, abban sem volt biztos, hogy neki szól, inkább arra gyanakodott, hogy Ali valami indonéz kifejezést kever bele a beszédébe. De ez nem volt igaz, a fiatalember tökéletesen beszélt a magyar nyelvet, és eddig még sohasem kevert bele semmit.

Első szerelmes éjszakájukon már így szólította. Dédelgette, becúzgette, ringatta a lányt, csókolgatta a nyakát, a mellét, és nem tudott betelni vele. Később Brigi faggatni kezdte, hogy mit jelent ez a három szó, de a fiú csak nevetett.

- Majd megtudod magad - kacsintott rá, és újra csókolgatni kezdte.

Meg is tudta, mert a következő héten, amikor mindketten szabadnaposak voltak, felutaztak Budapestre, és a Filmmúzeumban megnézték Kirk Douglas régi filmjét, a „Jávától keletre” címűt. Ebben a filmben volt egy dal, amit egy kimenekített árvaház gyermekei énekeltek egy kis hajó fedélzetén, és állandóan visszatérő motívuma volt a Kee Kana-Loo. Aztán Ali elmagyarázta, hogy a kelet-jávai bennszülöttek nyelvén ez olyasmit jelent, hogy „távoli tüzes hegy”, mert így nevezték annak idején a Krakatoa tűzhányót, amely felrobbanásával annyi áldozatot követelt Holland Kelet-Indiában.

- Vagyis én ennyire veszélyes vagyok? - csípte meg nevetve Brigi. - Hogy egy tűzhányóhoz hasonlítasz? Na megállj! Jössz te még az én utcámba!

Boldognak érezte magát. Ali nem mindennapi ember volt. Gyengéd, figyelmes szerető, vidám játszótárs, és nagyon intelligens férfi, emellett jóképű is. Brigi nem egyszer érzett valamiféle belülről rágó féltékenységet, ha a városban járva, vagy egy lokálban, a nők szerint a kelle-ténél jobban megnézték a társát. Később aztán leküzdötte ezt, mert rájött, hogy az ígéző pillantások nem a konkrét férfinak, hanem az egzotikus külföldinek szólnak, és közvetlenül utánuk a csalódottság arckifejezése következik, ugyanis Ali nem viszonzta a szemezését. A lány egyszer szóvá is tette ezt, félig nevetve, félig komolyan.

- Kee, édesem, engem nem érdekelnek más nők. - A férfi hangja a szokottnál is lágyabb volt. - Téged megtalálalak, minek kutassak tovább? Hanem azt elmondhatnád, mit gondoltál rólam, amikor először beszélgettünk, mert akkor volt egy olyan érzésem, hogy kissé idegenkedsz tőlem.

Brigi nem tudta, mit feleljen. Mondta volna el, hogy cigánynak nézte Alit? Még a gondolatát is röstellte, mert anyja mindig arra tanította, hogy minden ember egyforma, és csak az iskolatársaitól ragadt rá egy kevés idegenkedés, lenézés a más bőrszínűekkel szemben.

- Hogy mit gondoltam? - mosolygott hamiskásan. - Azt, hogy milyen jó lenne, ha egy ilyen férfi udvarolna nekem! El nem képzeled, mennyit álmodoztam rólad...

- No, hát ebben nincs is hiba! - nevette el magát Ali. - A kívánságod teljesült, Kee!

És most itt van, elérkezett ez a nap is. Ma még dolgozik egy rövid műszakot, aztán kora délután a kollégák egy kisebb ünnepséget rendeznek az osztályon, és elbúcsúztatják. Nem volt biztos benne, vajon örül-e, vagy szomorú. Ha arra gondolt, hogy elhagyja a szülőföldjét, és olyan helyre megy, ahol életében nem járt még, kissé megrettent. Vajon hogy fogja megszokni a klímát, a környezetet, az embereket? De ha ráeszmélt, hogy azzal férfival kel útra, akinek egy életre odaadta magát, akkor minden aggálya nevetségesnek tűnt, és várakozással tekintett a jövője felé.

Eszébe jutott Judit. Az ősz hajú asszony következetesen idegennek tekintette Alit, és még az esküvőre sem akart eljönni. Brigi ekkor olyasmit mondott neki, amit később megbánt, de akkor, abban az idegállapotban nem tudta túrtőztetni magát.

- Mamikám, ha nem akarsz, ne gyere el. De azt ugye tudod, hogy attól a pillanattól kezdve nem vagyok a lányod többé. Megértesz? - Maga is meglepődött azon, hogy a benne dúló feszültség ellenére, mennyire higgadt a hangja. - Te mesélted, hogy annak idején összevesztél a Nagyival, amikor hozzám mentél az apámhoz. Mennyivel rosszabb az, amit most én teszek?

- Annyival, hogy én nem mentem el a világ másik végére, egy vadidegennel! - szipogta az asszony. - Ki tudja, látlak-e még valaha is...

- Na de Mami! - igyekezett megnyugtatni - Hiszen nem megyek le a térképről!

Aztán, amikor Judit mégis eljött az esküvőre, valamelyest megnyugodott, de az egész lakodalom alatt szorongva figyelte, nehogy az asszony végül megsértse Alit, és mindenki előtt veszekedni kezdjen vele. Megnyugodva vette észre, hogy anyja erőt vett magán, és ő lepődött meg a legjobban, amikor a vége felé rajtakapta, hogy a vejével beszélget halkán.

- Vigyázz Brigire, fiam - mondta csendesén. - Ő az egyetlen gyermekem. Rád bízom, viseld gondját ott, abban a messzi országban. És, ha lehet, látogassatok haza néha. Talán kétszer-háromszor az életben láthatlak még benneteket.

- Ne tessék aggódni, Anyuka - felelte Ali. - Minden rendben lesz, és ha jönnek az unokák, majd gondoskodom róla, hogy ki tessék jönni hozzánk. Szép az én országom is, majd meglátja.

- Nana, csak ne siessetek az unokákkal! - nevette el magát Judit, és Brigi boldogan vette tudomásul, hogy szent a béke.

Szinte észre sem vette, milyen hamar telt le a műszak. Ali ma nem volt a kórházban, tegnap este Budapestre utazott, hogy az indonéz konzulátuson elintézzon néhány utolsó formáságot. Sajnos azonban Várkonyi doktor sem volt bent, mert egy hétre Csehszlovákiába utazott, egy traumatológiai konferenciára. Brigi talán őt hiányolta a legjobban.

- Majd én megmondom neki, mennyire hiányzott neked - ígérte Karola. - Jól fog esni az öreg csontkovácsnak, mert nagyon kedvelt téged.

Az ünnepség is szerény keretek között zajlott le. Brigi kifejezetten kérte, hogy semmilyen drága ajándékot ne vásároljanak. Eszter ötletének viszont nagyon örült: a kolléganője eszelte ki, hogy egy szép emlékalbummal kedveskedjenek neki. Minden lapon ott volt valakinek a fényképe, és az illető írt néhány kedves sort emlékül. Az album végén pedig az osztály dolgozóinak a csoportképe díszelgett, körülötte az aláírásokkal. A kép közepén természetesen Brigi és Ali mosolygott boldogan. Egy palack Törleyvel öntötték le a Karola által készített süteményt, aztán csak beszélgettek. Hol egyik kolléganője, hol a másik kérdezte újra meg újra ugyanazt a kérdést:

- Nem fog hiányozni Magyarország?

És Brigi mindahányszor ugyanazt válaszolta.

- Honnan tudhatnám? Még sohasem voltam külföldön, egyetlen napra sem.

Tulajdonképpen fogalma sem volt arról, mit jelent a honvágy. Még egyetlen egyszer sem szembesült ezzel az érzéssel, csak hallomásból, az olvasmányaiból ismerte. Úgy képzelte, át tudja érezni, de ugyanakkor abban is biztos volt, hogy Ali mellett könnyű lesz leküzdenie. Bízott a férjében, jobban, mint önmagában.

Szomorkás hangulatban, könnyes szemmel búcsúzott el a munkatársaitól. Eszter, akivel szinte állandóan ugyanabban a műszakban dolgozott, nem is próbálta leplezni a sírását, amikor megölelte Brigit.

- Piszokul fogsz hiányozni... - hüppögte.

Karola anyás mozdulattal ölelte magához, és megpuszilta.

- Vigyázz magadra, Brigi. És ne felejts el minket.

*_*_*

Nagyon hosszú volt a repülőút Frankfurtból Jakartába. A Lufthansa Boeing 747-ese tele volt húsvéti vakációra utazó német turistákkal, akik szinte kivétel nélkül Balira igyekeztek. Az egzotikus sziget mágnesként vonzotta az európaiakat, akik megunták az öreg kontinensen tölteni a szabadságukat, és persze megengedhették maguknak, hogy ilyen messzire repüljenek.

Ali az út legnagyobb részében mesélt újdonsült feleségének. Alaposan fel akarta készíteni mindenre, amiről tudta, hogy idegen lesz Brigi számára. A fiatalasszony pedig szinte falta a férfi szavait. Minden érdekelte, az éghajlattól kezdve, az étkezési szokásokon keresztül a népszokásokig. Nem fáradt el, nem kívánt aludni, csak hallgatta Ali meséjét, és mire a gép ereszkedni kezdett a Szunda-szoros fölött, úgy érezte, eléggé jól ismeri Indonéziát ahhoz, hogy ne vesszen el benne.

Angolul meglehetősen jól tudott, németül pedig majdnem anyanyelvi szinten beszélt. Nem az iskolában tanulta meg, hanem Judittól. Ali viszont kétkedve ingatta a fejét, amikor Brigi elmondta ezt neki.

- Nem tudom, Kee. Az indonéz hivatalos nyelv nem nehéz - nekem. A különböző nyelvjárásokat pedig még én sem mind ismerem. De ha visszagondolok arra, hogy amikor Magyarországra érkeztem, mennyire idegen volt nekem a magyar nyelv, azt kell mondanom, hogy neked sem lesz ismerősebb az én nyelvem. - Megvonta a vállát. - Végére is angolul szinte mindenki tud, még a legtávolabbi helyeken is. Ez az iskolarendszernek köszönhető. A németnek nem sok hasznát fogod venni, bár Jakartában és környékén egyesek beszélik. De inkább hollandul tudnak, hiszen Indonézia holland gyarmat volt. Majd megtanulod, Szívem. Okos lány vagy. És ha nem, hát ott vagyok én, hogy segítssek neked.

Alattuk egyre közelebbinek tűnt az enyhén hullámozó tenger, a gép lefelé ereszkedett, és hirtelen feltűnt maga Jáva szigete. Brigit lenyűgözte a rengeteg zöld, a buja őserdő. Furcsa érzés kerítette hatalmába, hiszen a kora tavaszi, kopár Európából egyenesen az egyenlítői nyárba érkezett. Alig várta, hogy földet érjen a gép, és beszívhatta új hazája levegőjét. Egyre közelebbről látszott a szárazföld, és amint a repülőgép lágy jobbkanyarba kezdett, hogy megközelítse a kifutópályát, Brigi szeme előtt feltárult Jakarta látképe. A hatalmas metropolis teljesen lenyűgözte.

- Nézz oda, Kee - mutatott az ablakon túlra Ali. - Az ecuadori Quito kivételével egyetlen ország fővárosa sem található ilyen közel az Egyenlítőhöz. Tetszik?

- Nagyon... - szorította meg a férje kezét Brigi. - Sohasem álmodtam, hogy egyszer itt találom magam. Csípj már belém, mert attól félek, álmodom, és fel kell ébrednem...

Most már meredeken süllyedt a hatalmas Boeing, mint egy lift, és pillanatok múlva Brigi érezte, hogy az eddigi lebegés rázkódássá alakul át. A gép kerekei földet értek, és gurulni kezdtek a terminál felé. Megérkeztek Indonéziába.

Ali gondoskodásának hála, a csomagokkal minden rendben volt, és nem kellett hosszan várakozniuk. Hamarosan kiléphettek a forró külvilágba. A fiatal nőt elkábította a meleg, a színes forgatag a terminál előtt, és az illatos, aromás levegő. Úgy érezte, álomból ébred, és egy teljesen más világban ölt testet, mint egy időutazó. Megszédült.

- Ali... Fogj meg erősen, mert elesem. - Tényleg elgyengült, amint férje karjába fészkelte magát. - Ekkora várost még életemben nem láttam.

- Pedig ez még nem is Jakarta - mondta a férfi. - Még több, mint harminc kilométert kell taxiznunk odáig. Ez itt Königsbaru. Csak az elővárosok, falvak itt már egybenőttek a fővárossal. Általános jelenség ez itt, Keleten. Majd meglátod, Kee. Szingapúr, Kuala Lumpur, Manila, Jakarta... Ezek a nagyvárosok sajnos túlnőttek önmagukon. Túl nagy a népesség, és túl kevés az infrastruktúra. A civilizáció még nem ért el ide, legalábbis nem teljesen.

Az indonéz főváros nagyobbik, nyugati repülőterén szállt le a gép. Ez volt Jakarta nemzetközi légikikötője. A másik a várostól délre feküdt, Cilandak negyede mellett, innen indultak az ország távolabbi vidékei felé tartó belföldi járatok. Alinak igaza volt: a hatalmas város már bekebelezte a környező kisebb településeket. Brigi belegondolt mindabba, amit férje mesélt neki a repülőút során, és rá kellett jönnie, hogy ebben a metropolisban elférne egész Magyarország lakossága. Aprónak, törékenynek érezte magát, és most megint kétségek gyötörték: hogyan fog tudni beleilleszkedni az itteni életbe?

A késő délutáni nap laposan pásztázta végig a várost. Megdöbbentő volt a hatalmas forgalom, szokatlan volt a baloldali közlekedés, mint ahogyan idegenek voltak a rikító színekre mázolt, rogyadozó autóbuszok is. Mellettük a legmodernebb japán kocsik suhantak minden irányba, és Brigi még jobban elszédült.

Ali leintett egy élénksárga taxit. A vezető vigyorogva ugrott ki a Holdenből, és szívélyes karattyolásba kezdett, amiből a nő semmit sem értett. Férje segítségével beszállt a kocsiba, mialatt a sofőr beszuszakolta a bőröndöket és táskákat a csomagtartóba. Aztán elindultak kelet felé, szinte szembe a hatalmas, sárgászörösen kelő holddal.

Taman Sari negyedében, egy kétemeletes, ragyogóan fehér márványépület előtt állt meg a taxi. A vezető készségesen kipakolta a csomagokat, eközben pedig Ali odavezette ifjú feleségét a hatalmas kovácsoltvas kapuhoz. A bejárat mögött kis belső udvar helyezkedett el, szinte elbújva az épület mellett/alatt. Brigit enyhén az agrami Taj Mahalra emlékeztette a palota. Itt lakott Ali családja.

- Gyere, Kee - invitálta a férfit, és gyengéden megfogta a karját. Idő közben egy fehér turbánt viselő, barnabőrű férfi jött eléjük, és fejhajtással üdvözölte az ifjú párt, majd felkapott két bőröndöt, és utánuk vitte a hallba.

A ház belseje semmivel sem volt kevésbé lenyűgöző, mint a külseje. Briginek elállt a lélegzete, mert ilyen pompát eddig csak filmvászonon, vagy a tévé képernyőjén látott. Tudta Aliról, hogy gazdag család gyermeke, de ilyen fényűzésre nem számított. Csak az feszélyezte, hogy az inason kívül senki sem jött elő a köszöntésükre.

- Biztos, hogy jó helyen járunk? - súgta elfogódottan a férjének. - Úgy érzem, mintha az Ezeregyéjszaka kellős közepébe csöppentem volna.

A hall baloldali lépcsőjének a tetején ekkor megjelent egy magas, ősz hajú, európai ruhába öltözött férfi. A megszólalásig hasonlított Alira: az édesapja volt. Komoly arccal nézte a fiát, és mellette ezt a szép, karcsú, szőke nőt, akinek a létezéséről eddig nem sokat tudott. Aztán halvány mosolyféle jelent meg az arcán, és lassan elindult lefelé a lépcsőn.

- Allah hozta a házukban - mondta angolul, és kezet nyújtott Briginek. - Remélem, kellemes volt az útja, és jól fogja érezni magát nálunk. - Majd Alihoz fordult, és magához ölelte. - Jó, hogy itthon vagy végre, fiam.

Doktor Magaruni Aburmad közismert jogtudós volt, és Szuharto elnök bizalmas tanácsadója. Ali sokat mesélt róla Briginek, és arról is, hogy tíz esztendeje egyedül él ebben a házban. Felesége, Szurandama asszony balesetben halt meg, három évvel azelőtt, hogy a fiatalember Magyarországra utazott a tanulmányai miatt. Az idős jogász azóta nem nősült meg újra. A palotát egyetlen élő rokonával, Inadaria asszonnyal osztotta meg. Két másik fia, és egy lánya volt még, de ők nem laktak Jakartában. A nagyobbik fiú, Banadur, a hadsereg magas rangú tisztje volt, és Kelet-Timorban állomásozott, öccse, Munadrin pedig tengerésztiszt volt, és a világot járta egy teherhajóval. Amanari, Ali húga Indonézia szingapúri nagykövetségén dolgozott, mint követségi titkár.

A házigazda tágas ebédlőbe vezette a fiát és Brigit. A hatalmas mahagóni asztal már meg volt terítve a vacsorához. A fiatalasszony kábultan nézte a gazdagságot, és ismét nem akart hinni a szemének. „Istenem, ez nem lehet igaz...” - gondolta hitetlenkedve. - „Én, a kis senki, az alföldi lány, hogyan illek bele ebbe a képbe?” Ösztönösen közelebb húzódott Alihoz, és csak most eszmélt rá, hogy a férje eddig még be sem mutatta az apósának.

Mintha csak erre a gondolatra várt volna, a fiatalember halk hangon megszólalt:

- Apám... Engedd meg, hogy kijavítsam egy hibámat. Még be sem mutattam neked Brigittát. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán nagyon szerényen és tisztelettudóan mondta: - Ő a feleségem. Tavaly december óta. - Komoly arccal elhallgatott, és várta, mit fog felelni erre az öreg Aburmad.

A jogász nem válaszolt. Arcáról semmiféle indulatot nem lehetett leolvasni, csak fekete tekintete sugárzott áthatóan, amint hol a fiát, hol pedig Brigit fürkészte. Közben egy oldalajtón belépett egy fehérhajú, mosolygós arcú, idős hölgy. Hatvanöt éves lehetett, de az arca még mindig sima, szép volt, mint általában a keleti nőké. Inadaria asszony volt az, Ali nagynénje. Közelebb lépett, és csatlakozott a társasághoz.

- De jó látni téged, Ali! - örvendezett szintén angolul, és átölelte, jobbról-balról megcsókolta a fiatalembert. Aztán ugyanolyan kedvesen a lányhoz fordult: - Allahnak hála, hogy vendégül láthatjuk magát ebben a szerény házban. Inadaria a nevem.

- Az enyém Brigitta - keresgélte a szavakat a fiatalasszony, és meglepődve vette észre, hogy nem is olyan nagy ördögösség angolul társalogni, mint ahogyan sejtette. - Köszönöm, hogy ilyen kedvesen fogadnak engem...

Ennél többet azonban nem tudott kipróbálni magából. Csak most eszmélt rá, hogy ezek az emberek itt eddig nem tudták, milyen minőségben van jelen. Ali elmulasztotta volna megírni nekik, hogy megnősült? Ha igen, akkor miért? Nem tudta megfejtetni ezt a rejtvényt. Félni kezdett.

Keveset tudott az iszlámról. Legalábbis a modern, világi iszlámról nem volt fogalma. Azt természetesen tudta, hogy Indonézia a világ legnépesebb, legnagyobb iszlám országa, és Ali elbeszéléseiből azt is tudta, hogy a vallás törvényeit nem veszik annyira szigorúan, mint az arab országokban. De azzal nem volt tisztában, hogy konkrétan az ő esetében, a férfi családja hogyan fog viszonyulni egy idegenhez. Mert most annak érezte magát.

- Jöjjön, kedvesem, ülünk le egy kicsivel távolabb - hívta kedvesen Inadaria. - Hagyjuk a férfiakat, hogy beszélgessenek a saját dolgaikról. - Kézen fogta Brigit, és az asztal túlsó végéhez vezette.

Ahogy leültek egymással szemben, egy pillanatra eltűnt a mosoly az arcáról, és komoly tekintettel méregette a fiatal nőt. Elégedett lehetett azzal, amit első benyomásra tapasztalt, mert újra elmosolyodott, és Brigi, most először, amióta a házba lépett, valamiféle cinkosságot, közvetlen kedvességet vélt felfedezni a tekintetében.

- Azt hiszem, tartozom némi magyarázattal - mondta halkán, mert nem akarta, hogy az asztal túlsó végén álló két férfi meghallja. - Úgy veszem észre, Ali nem tájékoztatta önöket arról, hogy... - Zavartan abbahagyta.

- Igen? - bátorította az idős nő. - Mondja csak nyugodtan, kislányom. Mit nem tudunk még? - A mosolya annyira bájos volt, annyira lefegyverző, hogy Brigi most már nem érzett semmi tartózkodást vele szemben.

- Nos, én... - keresgélte ismét a szavakat - Ali felesége vagyok.

Késő este, a vacsora végeztével, a fiatal pár visszavonult a számára fenntartott lakrészbe. Brigit megint a hatalmába kerítette a félelem. Nem lelte a helyét ebben a házban. Rettegett attól, hogy élete legnagyobb tévedését követte el azon a napon, amikor igent mondott Alinak. És ezt a tévedést azzal tetézte, hogy idejött, a világ másik végére, egy olyan országba, amiről eddig csak annyit tudott, hogy létezik.

Számtalan intést kapott, amikor elkezdett járni a fiúval. Nem annyira Judit intései fájtak neki, mint inkább a volt osztálytársak, barátnők megjegyzései. Váratlan módon Enikő, akit a legjobb barátnőjének tartott addig, volt a legkeményebb vele szemben.

- Elvesztetted a fejed, Brigi? - lepődött meg a lány. - Miért kellett neked éppen egy indonézzel összeszűrni a levét? Nem fér a fejembe.

Briginek nem volt sem kedve, sem ereje magyarázkodni. És tulajdonképpen nem is volt ezen semmiféle magyaráznivaló. Enikő tudott a Bencével való szakításról, és arról is, milyen lelki válságon ment keresztül a barátnője, amikor a fiút meglátta azon az estén egy idegen nővel. De azt sosem képzelte volna, hogy egy szerelmi csalódásnak ilyen következményei lehetnek.

- Te lány, te... Te bolond - korholta. - Azt sem tudod, mit vállalsz. Fogalmad sincs arról, milyen élet várhat rád. Minek kell fejje a falnak menned?

- Szeretem őt, Enikő - felelte Brigi. - Érted, mit jelent ez? Sze-re-tem - tagolta szinte dacosan.

- És ennek semmi köze Bencéhez. Csak azt sajnálom, hogy akkor lefeküdtem vele. Még szerencse, hogy nem ejtett teherbe.

- És most, most mi a különbség? - kérdezte idegesen a másik. - Azt hiszed, hogy most már immunis vagy? Voltaképpen az ágyon kívül is annyira kellesz neki? Erre válaszolj, ha tudsz! Igen?

Brigi akkor elsírta magát, és most, ahogyan visszaemlékezett erre a szópárbajra, ismét eleredt a könnye. Némán sírt, nem akarta felébreszteni a mellette alvó férfit, de a szívében hirtelen ür keletkezett. „És mi van akkor, ha Enikőnek volt igaza?” Igen, ez a fogas kérdés. Mi van akkor, ha Ali nem az, akinek mutatkozott? Mi történik akkor, ha csak ki akarja használni?

Nem tehetett róla, de egyre hevesebben rázta a visszafojtott zokogás. Fel akart kelni, hogy kimenjen a fürdőszobába, de nem volt ereje hozzá. Csak feküdt a párnáján, hallgatta a légkondicionáló berendezés halk zümmögését, és arra gondolt, talán végérvényesen elrontotta az életét. Ha tehetne volna, ha hitt volna a varázslatokban, most egy intésre szeretett volna otthon teremni, a megszokott közegében. Nem Szegeden, nem is Makón... Otthon, Battonyán, Judit ölében.

- Mamikám... - suttogta bele az éjszakába.

Nem is vette észre, hogy Ali megmozdult mellette, és félkönyékre emelkedve feléje fordult.

- Mi baj van, Kee kedves? - kérdezte a férfi, és lágyan magához vonta Brigit. - Miért nem alszol?

- Hagyj, kérlek... - suttogta a nő. - Nem tudom, mi van velem... - Ösztönösen a férjéhez simult. - Ugye, te nem használsz ki engem? Ugye, nem csak játékszernek kellettem eddig? Ali! Mondd meg nekem... Miért kellettem neked?

A férfi nem felelt azonnal. Nagyot sóhajtott, meggyújtotta a kis olvasólámpát, és maga felé fordította Brigit. Hosszú pillanatokig csak nézte ezt a drága arcot, amely olyan sokat jelentett számára. Anélkül, hogy a nő megmondta volna neki, miért sír, rájött egyedül. És elszégyellte magát.

- Kee... Megértelek, Szívem. - Megsimogatta felesége könny áztatta arcát, és megcsókolta a homlokát. - Figyelj rám, Életem. Olyasmit mondok most neked, ami talán nem fog tetszeni. Nekem sem tetszett, amikor este meghallottam. - Felült az ágyban, átkarolta a térdét, és a semmibe révedt a tekintete. - Nem vagyunk gazdagok, Kee. Jobban mondva, én nem vagyok már gazdag. - Nem tudta, hogyan mondja el minél kíméletesebben. - Mostantól kezdve csak arra alapozhatunk, amit mindketten megtanultunk, és a legjobban tudunk. A gyógyításra.

Brigi csak hallgatta Alit, és nem értette a szavait, pedig magyarul beszélt.

- Miről mesélsz te nekem? - kérdezte csodálkozástól elkerekedett szemmel. - Mondd csak, Ali. Mi ez az egész?

A férfi ráemelte a tekintetét, és a szeméből most először áradt a szomorúság.

- Apám kitagadott. - Amikor látta a nő elkerekedő szemét, bólintott. - Ahogy mondom. Kitagadott, mert nem vettem alá magam a törvénynek. A hagyományok szerint ugyanis azt a lányt kellett volna feleségül vennem, akit még gyerekkoromban nekem szántak. - Elhallgatott, és nehezen szedte a levegőt. - Nekem viszont te kellesz, Brigi. Te, Kee Kana-Loo. Érted? Nem érdekel a gazdagság, nem érdekel az örökség. Nem érdekel senki és semmi. Szeretlek. Ezért lettél a feleségem. Ezért leszel a gyermekeim anyja, ha eljön az ideje. És inkább elmegyek valami távoli kis szigetre, kulizni a nincstelenek között, mint Albert Schweitzer tette, de nem vagyok hajlandó lemondani rólad. Érted?

*_*_*

Három nap múlva elhagyták az Aburmad-házat. A véletlen úgy hozta, hogy ugyanaz a taxisoőr vitte őket ki a cilandaki repülőtérre, akivel Königsbaruból idejöttek. Ali indonéz nyelven mondott valamit a férfinak, és egy ötezer rúpiás bankjegyet nyomott a kezébe. Sem Ali, sem Brigi nem akarták igénybe venni Magaruni Aburmad Rolls-Royce-át ehhez az utazáshoz. Egyébként az idős jogász nem is jelent meg, amikor eltávoztak, csak Inadaria asszony kísérte ki őket a palota elé.

- Ne búsuljatok, gyerekek - mondta, és egyszerre ölelte át mindkettőjüket. - Majd megszeli az öreg főnök. Csak neki is idő kell hozzá, hogy elfogadja a tényeket. Ti pedig úgy is boldogok lehettek, hogy csak egymásban bíztok. És ha valamire szükségetek van, írjatok, vagy telefonáljatok. Amiben csak tudok, segítek nektek.

Cilandakban beszálltak egy eléggé rozoga, viharvert Fokkerbe, és alig várták, hogy az öreg gép a levegőbe emelkedjen velük. Keletre utaztak, Jáva csücske felé, oda, ahol a nagy sziget majdnem érinti Balit, a turistaparadicsomot. Jember volt az úticéljuk.

Az emlékezetes éjszaka óta eltelt három nap alatt Brigi bejárta Alival Jakartát. Elmentek az Egészségügyi Minisztériumba, kilincseltek, veszekedtek, legalábbis Ali ezt tette, Brigi legnagyobb csodálkozására, mert eddig szelíd, csendes embernek ismerte a férjét, akitől soha még egy hangos szót nem hallott. De a férfi nem volt most ura önmagának, és a hivatalnokokon töltötte ki minden bosszúságát, keserűségét, amit apján nem tudott kitölteni. Veszekedett, az asztalt csapkodta mérgében, és a fiatalasszony, aki egy kukkot sem értett ebből az egész zagyvaságból, hol megrémült, hol pedig a nevetés csiklandozta. Büszke volt az emberére, aki most azon fáradozott, hogy mindkettőjük számára elfogadható állást szerezzen ebben a korrupt országban, minden protekció nélkül. Szinte reménytelennek látszott az ügy.

Végül, a harmadik nap délutánján, egy kézzel sebtében firkált cédulával a kezében, diadalmas mosollyal az arcán, egyszerűen felkapta Brigit az utca kellős közepén, és magasra emelte.

- Kee Kana-Loo! Szerelmem! A magunk urai vagyunk mostantól! Érted? - És nevetett, mint egy csintalan gyerek. - Nem szorulunk senki jóakarására mától! Emlékszel, mit mondtam neked tegnapelőtt éjszaka? Inkább elmegyek kulizni, mint Albert Schweitzer. Hát most itt van.

Várakozással, reményekkel eltelve bízták magukat az öreg Fokkerre és a pilótákra, hogy új otthonuk felé repítse őket. Ez az új otthon pedig nem volt más, mint Akuramba szigete, egy aprócska földdarab Jávától keletre, Bali hónaljában. A helyi kis kórház alkalmazta Alit és Brigit.

A nő most már nem volt elkéservedve. Bízott a férjében, szerelemmel szerette ezt a csodálatos embert, aki képes volt az egész világgal szembeszállni azért, hogy neki, aki a világ másik sarkából csöppent ide, emberi, méltó életet biztosítson. Dacolt az évszázados hagyományokkal, dacolt nagyhatalmú apjával is, akinek ezzel adta fel a legnehezebb leckét. És kiharcolta azt, hogy Brigit, akit ember és Isten előtt a hitvesének tartott, mindenki annak ismerje el.

Jemberben vásároltak egy vadonatúj Mitsubishi terepjárót. Alinak elég pénze volt ahhoz, hogy megengedhesse magának ezt a luxust. Szükségük volt a kocsira.

- Ez most az első befektetésünk, Kee - magyarázta Ali. - Így kell felfogni. Akuramba nem nagy sziget, a legtöbb térkép fel sem tünteti, de elég nagy távolságok vannak rajta. És ha közlekedni kell, betegeket ellátni, jó szolgálatot fog tenni.

- Ebben igazad van, Szívem, de nem lett volna olcsóbb egy használt kocsit? - Brigit világéletében ahhoz volt szokva, hogy takarékoskodnia kell.

- De, olcsóbb lett volna. És két hónap múlva úgy bedöglött volna, hogy egyenesen a tengerbe dobhattuk volna. Akurambán nincs autószervez. Új kocsit kell oda, ami legalább néhány évig kiszolgál.

Boldogan ültek be új tulajdonukba, és tovább utaztak keletnek, Banyuwangi felé, ahol majd kompra szállnak autóstól, hogy elérjék Akurambát. Útközben azon szórakoztak, hogy felidéztek egy-egy ember csodálkozásától elnyúlt arcát, amikor meghallotta őket magyarul beszélni. Hat órájukba telt, mire maguk mögött tudták az alig száz kilométeres utat a dzsungelen keresztül. És mire kiértek a tenger partjára, a szegényes, ám annál zsúfoltabb kikötőbe, olyan fáradtak voltak a sok zötykölődéstől, hogy alig tudták nyitva tartani a szemüket.

A kompon aztán el is aludtak mindketten, és csak akkor ébredtek fel, amikor a hajó kikötött Akurambán. A pálmákkal, eukaliptuszokkal fedett sziget maga volt a paradicsom a két fiatalnak.

- Kee Kana-Loo - mondta ünnepélyesen Ali, amint lehajtottak a rakpartra, és kiszálltak a terepjáróból. - Most már itthon vagyunk.

Hetedik fejezet

Napok óta szüntelenül szakadt a monszuneső. Annyira erősen esett, hogy a kórház egyik épületéből alig lehetett látni a másikat. Nem cseppekben hullott a csapadék, hanem egyenletes függőnyként. Brigi még most, majdnem három év után sem tudta teljesen megszokni az egyenlítői klímát. Idegenkedve nézte az ítéletidőt, és azon töprengett, vajon otthon, az Alföldön, milyen lehet most az időjárás. „Ilyenkor biztosan havazik már” - gondolta Brigi, és felidézte a várakozásteljes készülődést a Karácsonyra. Azt a készülődést, amiből semmit sem vont le a tény, hogy szegényes ajándékok lapulnak majd a kis fa alatt. Ő maga, úgy érezte, már megkapta élete legszebb karácsonyi ajándékát: a férjét.

Nem mondhatta volna, hogy nehéz az élete. Talán egy kissé hiányzott neki a nagyváros, a megszokott helyek, amiket következetesen visszaálmódott éjszakáinként, a Tisza, a Maros, a Dóm tér. De hamar megtalálta a helyét ebben a környezetben is. Alinak köszönhette ezt. A férfi gyengéd volt és türelmes, szeretettel és gondoskodással vette körül Brigit. Taníttatta, magyaráztatott neki, de arról, hogy az indonéz nyelvre megtanítsa, már letett. A fiatalasszony, úgy látszik, „telítődött” azzal, hogy megtanulta az angolt és a németet. És neki is, Alinak is egy kellemes dolog volt, hogy egy senki által nem ismert nyelven, magyarul beszélgethetnek. Ettől úgy érezték, van egy kis külön világuk, amely páncélként védelmezi mindkettőjüket, és most már a kis Yasmint is.

A kislány maga volt az élő csoda. Éjfekete hajával, kreol bőrével, és anyjától örökölt ragyogó kék szemével olyan volt, mint egy divatlapból kivágott modell. Nyár végén született, augusztus utolsó hetében, és Brigi néha még most is, több, mint egy év távlatából, visszaemlékezett arra a szörnyű éjszakára, amikor megszülte. Számítottak arra, hogy nem lesz segítségük. A sziget egyetlen szülész-nőgyógyász szakorvosa, Dirk van Dahlen, aki rajta kívül egyben az egyetlen nem bennszülött volt a szigeten, éppen Balin lógatta a lábát, és szemezgetett a csinos külföldi nőkkel. Ali, aki Szegeden mindent végigtanulmányozott, mintha sejtette volna, hogy egy istentől elrugaskodott helyen kell majd helyt állnia, felkészült a legrosszabbra is.

Úgy érezte, a vérét is odaadná, csak hogy szeretett Kee-je minél könnyebben túl legyen a szülésen. Az utolsó hetekben éjt nappallá téve bújta a szakkönyveket, hogy semmit se hagyjon a véletlenre. A kórház felszerelése szegényes és hiányos volt, de tudással és jóakarattal pótolni lehetett mindent. A férfi rajongva szerette asszonyát.

- Miért kell kényeztetned engem? - ellenkezett Brigi újra meg újra. - Nem hercegnőnek jöttem ide veled, hanem azért, hogy megosszuk a nehézségeket. Igazán, tudnék még dolgozni.

Ali az utolsó két hónapban nem engedte a kórházba. Jobban mondva, nem engedte dolgozni, hiszen a kórházban laktak, egy kis kétszobás szolgálati lakásban. De a közelség lehetetlenné tette a teljes elszigetelődést a kórháztól, és végül Alinak bele kellett nyugodnia a megváltoztathatatlanba: felesége nem csak belé volt szerelmes, hanem a hivatásába is. Néha a legváratlanabb pillanatokban jelent meg a kórtermekben, a betegek nem kis örömére, mert mindenki tisztelte és szerette a fiatal magyar ápolónőt, az orvos feleségét.

Dirk van Dahlen dél-afrikai volt. Senki nem tudta, hogyan és miért vetődött erre a kis elhagyatott szigetre, és ő sem mesélt senkinek az előéletéről. Elfogadtatta magát azzal, hogy jól végezte a munkáját. Csak egyetlen hibája volt: bolondult a nőkért. Ugyanebből adódott első, és mindeddig egyetlen összetűzése Alival. Amikor a fiatal házaspár megérkezett Akurambára, van Dahlennek azonnal megtetszett a csinos, szőke nő. Mivel eleinte nem tudta, milyen minőségben van jelen Brigi, azt hitte, könnyű préda lesz. A nő azonban röviden kiosztotta.

- Aburmad doktor felesége vagyok, Dirk. Ezt joga van elfogadni is, meg visszautasítani is. De az előbbi ajánlom, mert a férjemen kívül engem nem érdekel egyetlen más férfi sem. Megértett?

A búr megvonta a vállát, és nem szólt, csak motyogott valamit. De ezután is megpróbálkozott párszor azzal, hogy az ápolónőt levegye a lábáról. Ali, aki az első beszélgetésnek véletlen fültanúja volt, büszke volt Brigire. Egyetlen pillanatig sem kételkedett a felesége hűségében, de aggasztotta, hogy a dél-afrikai nem tágít.

Egy alkalommal aztán, amikor úgy gondolta, senki sincs a közelben, félrevonta. Nem akart botrányt, de véget akart vetni ennek a cirkusznak.

- Figyelj ide, Dirk - mondta szokott, csendes hangján. - Engem nem érdekel, melyik nőt hogyan hálózod be, hogyan viszed az ágyadba. Brigitta a feleségem. Szállj le róla, ha jót akarsz. Nem féltékenységből mondom ezt, mert bízom benne. De ha továbbra is zaklatod, kitekerem a nyakad. Világos?

Van Dahlen értett a szóból. Annyira, hogy amikor Brigi teherbe esett, ő maga intézte úgy, hogy a nő mindig Alival együtt jöjjön vizsgálatra. Hogy a fejében mi zajlott le közben, az mindvégig az ő titka maradt, de becsületesen ellátta a kismamát. Amikor úgy látta, hogy a szülés nem lesz éppenséggel sima, figyelmeztette Alit a várható bonyodalmakra.

- Első szülés, és a medence eléggé szűk. Nem akarlak fölöslegesen idegesíteni, de lehet, hogy nem lesz normális szülés. Viszont azt megígérem, hogy mindent elkövetek Brigitta és a bébi életéért.

Ennek az ígéretnek aztán az lett a sorsa, hogy Alinak kellett levezetnie a szülést. Kiverte a hideg veríték attól való félelmében, hogy esetleg császármetszésre lesz szükség. Sok mindent tudott ugyan, de mégsem volt szülész, és nem bízott abban, hogy az elméletileg bemagolt tudása elegendő lesz ehhez. Féltette a feleségét.

Végül, egy egész éjszakás kínlódás jutalmaként, megszületett a kis Yasmin, de Ali megfogadta magában, hogy ha Brigi még egyszer szülni fog, Dirket már egy héttel előbb bezárja valami sufniába, hogy kéznél legyen, és nem engedi elcsatangolni. Meg is mondta ezt az asszonynak, aki nagyot kacagott rajta.

- Na hiszen, el tudom képzelni a búr, ahogyan fel-alá mászkál egy kamrában, mint egy cirkuszi oroszlán! De mondok én neked valamit, Ali: a második szülésem nem lesz ennyire nehéz.

- Engem ez nem érdekel, Kee - felelte gondterhelten a férfi. - Én azt akarom, hogy Dirk itt legyen, amikor szükség van rá, és ne Balin hajkurássza a nőket. Ha annyira kell neki valaki, hozzon magával egyet ide, de legyen kéznél.

Azóta már megünnepelték Yasmin első születésnapját is. A kislány egyszerűen csodálatos volt. Egyéves korában már járni tudott, és minden érdekelte. Állandóan követte az anyját mindehova, mint egy kis árnyék. Ali néha csak állt és nézte elmerengve, és nem akarta elhinni, hogy ez az édes csöppség az ő gyermeke. Visszaemlékezett, mennyit játszott vele, fürdette, pelenkázta, dédelgette. Sohasem tudta volna elképzelni azelőtt, milyen lenne, mint apa. Imádta Yasmint, és nem kevésbé a feleségét is.

És most tessék. Közeledik a második baba. Brigi még mindig az ablak előtt állt, és a kinti tombolást nézte. Kezével végigsimította gömbölyödő hasát, és azon töprengett, ezúttal is lánya lesz-e, vagy kisfiút fog szülni, ami Ali rejtett vágya volt.

Boldog volt. Az itt eltöltött három év alatt majdnem teljesen megszokta az itteni egyszerű életet. Álmai kivételével nem érezte, hogy akármilyen hiányozna neki. Megtanult autót vezetni, egyik alkalommal, amikor átruccantak Jávára, Jemberben le is tette a vizsgát, és ha tehetné, ő fuvarozta ide-oda Alit. Élvezte a kötöttségektől mentes életvitelt, azt, hogy az otthoni falusiakhoz hasonlóan itt is mindenki előre köszön. Nem hiúságból élvezte ezt, hanem mert úgy érezte, a közvetlenség, a tisztelet, a megbecsülés jele.

Akuramba közel volt ugyan Balihoz, a világ egyik legkeresettebb idegenforgalmi vonzáspontjához, de ugyanakkor mintha fényévekre lett volna a civilizált világtól. Lakossága többnyire halászokból állt, csak a sziget északi, dombos vidékén élt néhány szegény farmer, akik teacserjét és fűszernövényeket termesztettek. Több kis faluféleség volt szétszórva a szigeten, de egyiknek sem volt külön neve. A kórház a sziget déli partján állt, egy kilométernyire a kis kikötőtől, egy eukaliptusz-liget közepén.

Felületes szemlélő azt gondolta volna, hogy a kis létszámú lakosság nem teszi indokolttá egy külön kórház működtetését, hiszen naponta két kompjárat kötötte össze Akurambát a külvilággal: az egyik a jávai Banyuwangiba, a másik Bali szigetére, Candikesumába vitte az utasokat. Néha idevetődött egy-egy vállalkozóbb kedvű világjáró, de amúgy nem sok látnivaló volt a szigeten.

A kórház mégis nagyon szükséges volt, mert Akuramba lakói többnyire szegények voltak, és nemigen engedhették meg maguknak, hogy egy nagyvárosba utazzanak, ha betegek voltak. A húszas években alapította egy holland misszió. Ugyancsak ők építették a kis iskolát, közvetlenül a kórház mellett, és egy kápolnát is, amely azonban gazdátlanul állt a liget szélén. Lelkipásztor azóta nem lépte át a küszöbét, hogy 1949 decemberében Holland Kelet-India véglegesen elnyerte a függetlenségét, és a neve Indonéziára változott.

Brigi sohasem kapott vallásos nevelést. Így nem hiányzott neki sem pap, sem templom, és mivel Ali is teljesen világi volt, kettőjük kapcsolata egyáltalán nem tartalmazott semmiféle ellentétet. Többek között ez volt az oka annak is, hogy Magaruni kitagadta a fiát. Visszont Ali, aki jó néhány évet töltött Európában, úgy érezte, semmivel sem üresebb az élete, mint ha megmaradt volna az iszlám hagyományai mellett.

Figyelemre méltó módon, éppolyan szabadgondolkodó volt, mint Brigi. Mintha nem Keleten született és nevelkedett volna, hanem valahol Európában. Okos ember volt, sokat olvasott, és általában sok minden érdekelt, még a hivatásán kívül is. Mivel a szigeten nem volt hálózati áram, és a kórházat is csak egy kivénhedt dízelgenerátor látta el villannyal, amely már a gyarmati időkben is elavult volt, elhatározta, hogy kijárja az áram bevezetését. Levelekkel bombázta a hivatalokat, kérvényeket, petíciókat fogalmazott, és indoklásul azt hozta fel, hogy a sziget éghajlata kellemes, Bali közelében helyezkedik el, de annál kisebb, nyugalmasabb, így méltán számíthat arra, hogy hamarosan az exkluzív pihenésre vágyó, gazdag turisták célpontja lesz, és a befektetés busásan meg fog térülni.

Persze, a kezdeményezés nem keltett semmiféle hatást a hivatalokban. Ali azonban nem csüggedt, folytatta a harcot, és ha időnként Jakartába utazott, személyesen próbálta megmozgatni a korrump, lusta rendszert. Voltak vele egykorú barátai, akik a különböző minisztériumokban, főhivatalokban dolgoztak, és szintén Nyugaton végezték a tanulmányaikat. Ezekre alapozott.

Egyik útja során meglátogatta apját. Azt remélte, három év elmúltával valamilyen változást fog látni az öreg Aburmad viselkedésében, de mélységesen csalódott. Voltaképpen nem csodálkozott ezen, mégis úgy érezte, meglopták.

- Nézd, fiam - mondta a jogász - ha elválsz attól a nőtől, vagy ha ráveszed, hogy térjen át a muszlim vallásra, akkor visszakapod az örökrészedet. Addig azonban nem vagyok hajlandó tárgyalni veled semmiről. A mi családunk évszázadokon keresztül betartotta a törvényeket, most sem teszünk kivételt senkivel.

- Apám - felelte magára erőltetett nyugalommal Ali - Brigitta a feleségem, akárhogyan tekinted is. Nem kényszerből lett az, hanem mert szeretjük egymást. És én annak fogadtam el, aki, mert ő sem akadt fenn azon, aki és ami én vagyok. Elválni nem fogok. Őt pedig nem hogy én, de senki se kényszerítse arra, hogy elhagyja az ősei vallását. Akkor inkább robotolok, dolgozom becsülettel, és megélünk a munkánkból, de semmilyen feltétel nem vehet rá minket arra, hogy az életünkbe bele engedjünk szólni.

Ebben maradtak, sem Magaruni, sem a fia nem engedtek a maguk igazából. A fiatalember bosszús volt ugyan, de nem mutatta. Egyedül Inadaria asszony, a nagynénje vigasztalta.

- Ne mérgeledj, Ali. Én jobban ismerem apádat, mint te. Talán jobban is, mint ő maga. Előbb vagy utóbb beadja a derekát. Bízd ezt rám.

Jakartai útjain Ali nem csak a sziget villamosítását akarta előmozdítani, és főleg nem apjával akart háborúzni. Komolyan készült az államvizsgájára, és reménykedett benne, hogy ha sikeresen doktorál, elhagyhatják a szigetet. Brigivel természetesen megbeszélte ezt, de az asszony nem sok érdeklődést mutatott az elmenetel iránt. Mintha egyenesen erre a szigetre született volna.

- Szívem, nekem nem olyan fontos visszatérni a civilizációba. Jól érzem magam itt. Persze, ez nem jelenti azt, hogy ellenzem a doktorátusodat. Csináld végig, mindenben segítsek, ha akarod. De ne énmiattam tedd, amit teszel, hanem saját magadért. A te tudásodról van szó, és a betegeink egészségéről.

Valódi társak voltak mindenben. A napi feladatok nem voltak nehezek, mert sikerült elérniük azt, hogy a szigetlakók ne várják meg, amíg nagyon betegek lesznek, hanem idejében jelentkeznek orvosi vizsgálatra. Csak olyankor gyűlt meg a bajuk, ha egy-egy viharban egyik vagy másik halász súlyosabban megsérült a bárkáján. Ilyenkor aztán nem volt megállás, szinte éjjel-nappal dolgoztak.

Briginek csak nagyon ritkán jutott eszébe, milyen gyengén viselkedett annak idején, kezdő nővér korában, amikor törött végtagokat látott. Mostanra teljesen eltűnt a viszolygása, és derekasan kivette a részét a munkából.

- Igaza volt Várkonyi doktornak, Kee - dicsérte meg Ali, ahányszor csak tehetette. - Te valóban született ápolónő vagy. - Lágyan magához ölelte a nőt, és megcsókolta. - És csodálatos feleség és anya is... Szeretlek.

- Én is szeretlek, te Robinson - nevetett rá boldogan Brigi. - Nem is tudnám már elképzelni az életemet mással.

Lassan eljött a december vége, és Brigi hasa minden eddiginél nagyobb méreteket öltött. Van Dahlen betartotta az ígéretét: nem ment el a szigetről, amikor már nyilvánvaló volt, hogy Ali felesége hamarosan szülni fog. Ellenben azt is megfogadta, amit kollégája mondott: november közepén egy nő társaságában tért vissza Baliról. Lökött kamaszgyerekhez hasonlóan vigyorgott és feszengett, amikor beállítottak a kórházba. A vendég alacsony, arányos testű, barna hajú és zöld szemű nő volt, és erős amerikai akcentussal beszélt.

- Engedjétek meg, hogy bemutassam Susant - mondta mosolyogva a búr. - Kollégák lesztek.

Ali nagyot nézett, aztán Brigire pillantott, majd ismét van Dahlenre.

- Hogyhogy kollégák? Kivel?

A dél-afrikai elnevette magát.

- Te nem leszel kolléga Susannel, csak Brigitta. Még hozzá kétszeresen is!

A nő rábámult a szülészre. Szeme sarkában apró nevetésráncok szorultak össze.

- Te vad búr! Most már aztán elmondd ám, hogy miben sántikálsz, különben ikreket szülsz, hogy megemlegess! - Kihívóan a derekára tette a kezét. - Szóval hogy is van ez?

Susan eközben csak állt Dirk mellett, és majdnem a könnyei potyogtak a nevetéstől. Az orvos is nevetett, aztán komolyabbra fordította a szót.

- Susan - ölelte át a nőt - a feleségem. Balin házasodtunk össze. És neked, Brigitta, kolléganő, mert ő is ápolónő.

Ilyen vidám ünneplést valószínűleg nem látott még Akuramba szigete, amelyet aznap este a két házaspár csapott. Brigi és Susan nagyon hamar összebarátkoztak, és mindketten örvendeztek annak, hogy nem egyedül vannak a szigeten, mint bevándorlók. Susan elmondta, hogy Arkansasból származik, Kaliforniában tanult, és amikor megunta az addigi életét, megtakarított pénzéből elutazott Balira. Nem volt már túl fiatal, harmincnégy éves elmúlt, de jóval kevesebbnek nézett ki.

- Tudod, Bridget - az első pillanattól kezdve így szólította Brigit - amikor megláttam Dirket, azt mondtam magamban: „Susie, ez a férfi neked termett a világra.” És nem tévedtem. Örülök, hogy idejöttem vele.

*_*_*

December utolsó napjaiban Brigi már nagyon nehezen mozgott. Tudta, hogy közeledik az ideje, de egyelőre nem akarta abbahagyni a rendes tevékenységét. Susan és Dirk segítségével sikerült meggyőznie Alit, hogy legalább az adminisztratív munkát elvégezhesse a kórházban. Mivel amúgy is angolul folyt minden adminisztráció, nem esett nehezére a munka.

A kis Yasmin állandóan vele volt, akárhova ment. Ha leballagott vagy leautózott a kikötőbe a postáért, a kislányt magával vitte. Ha az irodában rága át magát az íratcsomókon, Yasmin ott ült a szemközti széken, és vagy a babájával játszott, vagy Brigit bámulta, olyan érdeklődéssel, ami szokatlan volt egy alig másfél éves kisgyerektől.

Csendes kislány volt, alig lehetett hallani a hangját. Nem gögicsélt, mint más gyermek, és Brigi eleinte meg volt rémülve, hátha valamilyen rendellenességgel jött világra a lánya, és néma marad. Alig sírt, szinte felnőttesen nyugodt volt. Dirk, aki nem csak nőgyógyász volt, de egy kicsit értett a gyerekekhez is, többször is megvizsgálta a szép kislányt, de semmi különlegeset nem talált rajta.

- Nyugodj már meg, Bridget - mondta, átvéve Susan szavajárását - nincs ennek a tündérnek az égvilágon semmi baja. Egyszerűen elégedett gyerek. Nincs oka arra, hogy szóljon. Most csak szemléli a világot, gyűjti az élet első tapasztalatait, aztán majd feldolgozza magában. Ne félj, fogod még hallani a hangját, többet is, mint akarnád.

A nő belenyugodott ebbe. Most is ugyanaz történt, mint eddig már annyiszor: ő végezte a munkáját, Yasmin pedig vele szemben ült, és egy Barbie babával játszott. Elmélyülten vizsgálta a babát, a haját simogatta, a ruháját igazgatta. Brigi az irataival volt elfoglalva, az év végi kimutatást akarta tető alá hozni, még mielőtt szülné. Nem akarta ezt másra bízni, és főleg nem akarta ezzel Susant, az újonnan érkezettet terhelni.

Eleinte nem is figyelt fel a gyerek hangjára. Éppen végzett a novemberi kimutatással, és azt tervezte, hogy később válaszol Judit karácsonyi lapjára, amikor úgy tűnt neki, hogy valaki szól mellette. Összecsukta a dossziét, és felkapta a fejét. Tekintete találkozott a kislányéval. Yasmin őt nézte mosolyogva, és újra megszólalt:

- Szejetlek - mondta selypítve. - Szejetlek - ismételte meg a gyerek, és Brigi úgy érezte, mintha egy pók futna végig az arcán.

Ali ebben a pillanatban belépett az irodába, és a nő feléje fordult.

- Hallod ezt? - mondta elcsukló hangon. - A lányod megszólalt... Méghozzá magyarul... Hát nem csodálatos?

- De igen, Kee - felelte a férfi, és átölelte asszonyát. - Csodálatos. Neked köszönhetően az. Hiszen egymás között állandóan magyarul beszélünk, csak Dirkkel és Susannel társalgunk angolul. Azon sem csodálkoznék, ha holnap, vagy a jövő héten angolul szólalna meg ez a kis csodagyerek. De veled mi baj van? - kérdezte aggodalmasan Ali. - Egészen elsápadtál...

- Szerinted mégis mi bajom lehet? - kérdezte Brigi, és megvonaglott. Kezét a derekára szorította, és egész testsúlyával a férje karjára nehezedett. - Na, kitalálsz? - próbált mosolyogni, de a fájdalom eltorzította az arcát. - Ne mondd azt... JAJ!!! hogy nem számítottál rá...

Ali egy pillanatig tévovázott csak, aztán felkapta az asszonyt, és az ölében vitte ki az irodából. A folyosón majdnem beleütközött Dirkbe, aki azonnal kapcsolt. Sarkon fordult, és rohanni kezdett a szülészoba felé. Mire mindhárman odaértek, Brigi megnyugodott kissé, de még mindig alig állt a lábán. A búr gyorsan megvizsgálta a nőt, de nem tapasztalt semmi kivételest; elérkezett a kilencedik hónap vége, és a baba egyszerűen kopogtatott, hogy meg kívánja látni a napvilágot.

Mire minden előkészülettel végeztek, Susan is megjelent. Ösztönszerűen tudta, mit tegyen: amikor megtudta, hogy a barátnője szülni készül, elvitte Yasmint aludni. Brigi külön szerencsének tartotta, hogy kolléganője ott van mellette, mert az amerikai nő azelőtt szülészeten dolgozott. Így nyugodtabbnak érezte magát, és nem fogta el ugyanaz a pánik, mint Yasmin születésekor.

- Nyugi - mondta Dirk. - Egyelőre nincs ok a sietségre, de most már ne kelj fel. Bármelyik pillanatban megindulhat a szülés.

Az asszonynak eszébe jutott, hogy Judit annak idején elmesélte neki az ő születésének a történetét, és örült, hogy neki nem kell úgy kínlódnia, mint akkor az anyjának. A férje itt van mellette, mi több, orvos, tehát bármilyen bonyodalom adódna, mindenképpen jó kezek között van. És az is megnyugtatta, hogy már a második szülésnél tart. Az elsőnél sok mindent megtanult, és az eltelt idő alatt sem felejtette el.

Kint közben besötétedett. Az eső elállt, de még mindig élénk délnyugati szél fűjt, és néha kegyetlenül megrázta az ablakokat. Brigi nem félt, de a kellemetlen zajra minduntalan össze-rezzent. Ali, akinek jelenleg semmilyen dolga nem akadt, ott ült mellette egy széken, és a kezét fogta.

- Ugye, nincs baj? - kérdezte aggodalmasan. A nő most először látott rajta valami esendőt. Sietett is megnyugtanni.

- Semmi az égvilágon, kedvesem. Pár óra múlva túl leszek mindenen, és Akuramba lakossága egy újabb személlyel fog gyarapodni.

De egyelőre, akármilyen heves volt is az első figyelmeztetés, a baba, úgy látszik, meggondolta magát. A kezdeti fájdalmak elcsitulnak, és ha nem lett volna a nagy hasa, bárki azt gondolhatta volna a nőről, hogy egyszerűen csak kimerült. El is szenderedett az ágyon, és Ali ezt az időt arra használta fel, hogy kimenjen egyet levegőzni és megnézze a lányát. Rendben találta, a kicsi már aludt, Barbie babáját magához szorítva.

Állt a széles tornácon, egy oszlopnak dőlve, és cigarettázott. Közben ide-oda cikáztak a gondolatai. Legutóbbi jakartai útjának az eredményére gondolt. Úgy tűnt, megmozdult valami a rendszerben, és hamarosan nagy változások lesznek a sziget életében. A villamos-vállalatnál dolgozó egyik barátja megmutatta neki a legújabb terveket: a következő évre, 1989-re tervezték a munkálatok beindítását. Kábelt akartak lefektetni a tenger alatt, és Bali hálózatára szándékoztak kapcsolni Akurambát. A férfi úgy érezte, nem hiába tevékenykedett annyit.

A doktorátussal kapcsolatos utánajárása is kezdett gyümölcsözni végre. Komoly kilátás volt arra, hogy a következő év folyamán jelentkezhet a vizsgára, és további egy év múlva megpályázhat egy fővárosi állást. Mint Brigi, ő sem érezte idegennek magát itt, de lassan egy ambíció érlelődött benne: be akarta bizonyítani a világnak, önmagának, az apjának, hogy képes megállni a saját lábán, minden protekció nélkül.

Soha, egyetlen pillanatra sem bánta meg, hogy így cselekedett. Ha a közte és Magaruni között lévő ellentétre gondolt, újra meg újra magának adott igazat. Sokkal fontosabb volt számára az, hogy Brigivel élhet, mint az, hogy mit örökölt volna az apjától. Tulajdonképpen örökölt is: akaratot, megalkuvásra képtelen jellemet. Érezte, hogy győzni fog mindenben. És tudta, hogy a cél, amelyet maga elé tűzött ki, nemesebb, semhogy feladja.

Halk nyikkanással nyílt ki az ajtó a háta mögött. Amint megfordult, Susant látta közeledni.

- Azt hiszem, itt az idő - mondta a nő. - Bridgetnek megindultak a fájásai. Gyere.

Mire visszaértek a szülőszobába, már megindult a szülés. Dirk nyugodtan végezte a munkáját, látszott rajta a gyakorlat és a hivatástudat. Minden zökkenőmentesen zajlott le, és Ali szinte nem is akart hinni a szemének, amikor, valamivel éjfél után, Susan megmutatta neki az újszülött kisfiút.

Brigi kimerülten, de boldogan hevert az ágyon, és a férjére mosolygott. Szavak nélkül is tudták, mit akar mondani a másik. A kis Albert nem volt éppen „betervezve”, várni akartak legalább még egy évet a következő gyerekig, de a természet más véleményen volt. És most mindketten úgy érezték, jó, hogy így történt, és nem másként.

*_*_*

Január vége felé Brigi levelet írt Juditnak. Régóta tartozott neki ezzel, hiszen a decemberi események teljesen felborították a számítását, de nem akarta, hogy édesanyja úgy érezze, végleg ki van zárva a lánya életéből.

Yasmin születése után ugyan eléggé keserű hangú levelet írt, amelyben ismét hangoztatta elégedetlenségét azért, hogy Brigitta olyan messzire került tőle, amikor neki is szüksége lett volna rá. De lassan belenyugodott a megváltoztathatatlanba, és szinte örült is annak, hogy a lánya boldog.

„Talán magam is túloztam akkor - írta - amikor elleneztem Alival kötött házasságodat. De meg kell értened egy öregasszony aggodalmát, aki egyetlen gyermekétől kénytelen megválni. Főleg úgy, hogy közben senkije sem marad. Most már te is anya vagy, és remélem, neked nem lesz alkalmad ugyanezt érezni, ha eljön az ideje.

Gondolom, az lesz a megoldás, hogy nem elégedtek meg egyetlen gyermekkel. Énnekem nem adatott meg ez, amikor még lehetett volna. De ha egy gyermek nincs egyedül, akkor a szülő sem marad magára, bármi történjen is az egyik vagy másik gyermekével.

Ne gondold, hogy most ösztökéllek, pláne nem azt, hogy tanítalak. Neked már nincs szükség erre, kislányom. De engedd meg, hogy elmondjam a véleményemet, ahogyan talán el sem tudtam volna mondani, ha együtt vagyunk. Az ilyesmit könnyebb megírni, mint élő szóban elmondani.”

Brigit mélyen érintették Judit szavai. Minden előzmény ellenére is szerette anyját, és néha, nagyon ritkán, úgy érezte, cserben hagyta. Most azonban nem tudott erre koncentrálni, csupán elhatározta, hogy gyakrabban ír neki, és azt is eltervezte, hogy legközelebb, amikor Jáván jár, a jemberi postáról megpróbál telefonálni neki. A szigeten egyetlen telefon volt csak, és ezzel, akárhogyan is ügyeskedtek, lehetetlen volt elérni Magyarországot.

A nő csak ült a megkezdett levél előtt, és nem nagyon tudta, mit írjon az édesanyjának. Gondolatai szerteszéjjel kószáltak. Visszaemlékezett a gyermekkorára, a kamaszévekre, csalódására Bencében, a találkozásra Alival. Nem lehetett elégedetlen, hiszen jóra fordult a sorsa. De néha hiányérzete támadt.

„Mamikám, el sem tudom mondani neked, mennyire boldog vagyok most - folytatta a levelet. - Úgy érzem, teljessé vált az életem, amióta itt élek, ezen a gyönyörű szigeten. Most, hogy magamra vagyok utalva, a munkámat is szívesebben végzem. Ali ragyogó ember, mindent megtesz azért, hogy sem nekem, sem a gyerekeknek ne hiányozzon semmi.

Ha minden jól megy, az idén leteszi az államvizsgáját is, és lehetséges, hogy visszaköltözzünk Jávára. Talán, ha a pénzünk megengedi, jövőre meglátogathatunk téged, és akkor láthatod majd az unokáidat. Büszke leszel rájuk, Mamikám. Csodaszép gyerekek mindketten, Yasmin már beszél, méghozzá magyarul! El tudod képzelni, mennyire örülök ennek?”

Eldicsekedett még azzal is, hogy férje mennyire ügyesen kijárta a villany bevezetését a szigetre. A hónap közepén, mindnyájuk legnagyobb csodálkozására, elkezdődtek a munkálatok. Senki, legkevésbé Ali, sem számított arra, hogy ennyire gyorsan fog menni.

Amint befejezte a levelet, felállt az asztaltól, és átment a másik szobába, megnézni a kis Albertet. A dundi kisfiú mélyen aludt. Brigi leült egy székre a kiságy mellett, és elgondolkodva bámulta a csecsemőt. Alira hasonlított, szakasztott olyan volt a kis arca, de a szeme neki is kék volt, mint a nővérenek és az anyjának. A nő úgy érezte, most vált teljessé az élete.

Nyolcadik fejezet

Brigi boldogan simult a férje karjához, és a vállára hajtotta a fejét. A repülőgép utasterében félhomály uralkodott, az utasok többsége szendergett, és az ablakokon túl alig derengett a keleti égbolt. Jóleső fáradtság járta át a testét, és agyában újra meg újra lepergette az elmúlt három hét csodálatos eseményeit. Néha, pillanatokra, úgy érezte, nem is vele történik meg mindez, hanem csak álmodja ezt a vakációt, az élményeket, és ha felébred, a szegedi kórházban, vagy Makón tér magához.

Soha, amióta férjnél volt, és Indonéziában élt, nem érzett ilyen bizarr kettősséget. Mintha el sem telt volna ez az öt esztendő, mintha ki sem ragadták volna megszokott környezetéből. Mintha nem most múlt volna harminc éves, hanem még mindig az a tapasztalatlan kamaszlány volna, aki egykor volt. Időnként eszébe ötlött, hogy mindezt a szép álmot meg kell beszélnie anyjával, és sejtette, hogy Juditnak tetszeni fog ugyan a meséje, de aztán, régi szokása szerint, lerángatja a hétköznapiak realitásába.

Élete legszebb születésnap ajándékával lepte meg Ali. Amikor Jakartába utazott, azzal búcsúzott el Brigitól, hogy lesz két meglepetése, mire visszatér Akurambára. A nő hiába vetette be minden csáberejét, hiába viccelt vagy móríkálta magát kedvesen, a férfi nem állt kötélnek, és nem hogy elárulta volna a meglepetést, de még csak fogódzót sem adott Briginek, amiből talán ki tudta volna következtetni, mire készül a férje. Csak annyit látott rajta, hogy a szokottnál is vidámabb, huncutul hunyorog néha, és könnyen elneveti magát.

Sejtette, hogy valami nagy dolog van készülöben, de addig a pillanatig, amikor Ali visszatért, fogalma sem volt a valóságról. Hanem akkor majdnem kicsúszott alóla a talaj. Azt sem tudta, melyik ajándéknak örüljön jobban: annak-e, hogy a doktorátus mellé Ali szerzett egy fővárosi állást, lakással, vagy a két repülőjegyet Manilába.

- És volt szíved hallgatni, mint az a bizonyos a fűben? - csiklandozta meg a férfit, amikor érte ment Banyuwangiba, és Ali átadta neki a repülőjegyeket. - Mi?

- Meglepetés az meglepetés, Kee Kana-Loo! - nevetett Ali. - Ha előre elárultam volna, most nem lenne ekkora az örömed.

Alig várták, hogy végre hazaérjenek a gyerekekhez. Brigi egész úton beszélt, csacsogott, mint egy kislány, akinek kitalálták a leghőbb kívánságát Karácsonyra. Ő, aki sohasem utazott, most megláthatja a Fülöp-szigeteket? Ez VALÓSÁG??? Nem akarta elhinni.

- Pedig igaz, Kee - nyugtatgatta Ali a kompon. - És ha a terveink beválnak, akkor ezentúl gyakran fogunk utazgatni. Szeretném, ha világot látnál. Szeretném, ha az életed nem csak abból állna, hogy reggeltől estig robotolsz a betegek között, hanem pihennél is, és meglátnád mindazt, ami eddig el volt zárva előled. Jövőre, vagy két év múlva, ha már Albert is elég nagy lesz, hazautazunk Magyarországra, és meglátogatjuk Anyukát. Szeretném, ha büszke lenne rád és az unokáira.

Brigit a könnyekig meghatotta Ali szeretete. Még most is nehezen dolgozta fel magában azt, hogy mit is vállalt a férfi, amikor következetesen kitartott mellette, jóban-rosszban, fittyet hányva a nehézségeknek, apja ellenző magatartásának. Soha azelőtt, a gyerekkorát leszámítva, nem érezte ennyire, hogy fontos valakinek, hogy a környezete, ez a kis privát minivilág, ökörlötte forog. Úgy vélte, még a mesebeli királykisasszonyok élete sem lehetett szebb, teljesebb, mint az az élet, amit ő élt meg nap mint nap.

És most, ezután a kellemes szabadság után, amelyet úgy töltöttek el, mintha ez lett volna a nászútjuk, hazafelé tartanak. HAZA. A nő hamar beleilleszkedett ugyan a sziget életébe, de eddig még nem érezte ennyire, hogy ez az OTTHONA. Csak most, hogy hazafelé tartottak, járta át ez a melegség, a tudat, hogy az otthona, a saját meghitt fészke várja.

A gyerekeket Jakartában hagyták, Inadaria asszony védő szárnyai alatt. A bölcs nagynéni fokozatosan adagolta Magaruninak a dolgokat, és azzal biztatta a két fiataalt, hogy hamarosan meg fog békülni az öreg jogász, és elfogadja azt, amit már eddig is el kellett volna fogadnia. Maga a tény, hogy két szép unokája van, meg kellett, hogy lágyítsa a szívét. És valóban, amikor otthagyták a két csöppséget a Taman Sari-i palotában, az öreg Aburmad erőt vett magán, és személyesen kísért ki őket a konigsbarui repülőtérre.

- Vigyázzatok magatokra - mondta búcsúzóul. - A gyerekek jó kezekben lesznek addig nálunk. Szórakozzatok, pihenjete, élvezzétek a vakációt. És ha visszaérkeztetek, akkor majd beszélgetünk. - Ezt az utóbbi mondatot inkább Alinak mondta, és Brigi most először látott apósa arcán valami emberi, kedves, közvetlen vonást.

Csodálatos volt a három hét a Fülöp-szigeteken. Ebből egy hetet Manilában töltöttek, a fennmaradó két hétben pedig ide-oda kószáltak, egyik szigetről a másikra hajókáztak, és mindent megnéztek, amit csak érdemes volt megnézni. Nagyokat úsztak a hívogató tengeri lagúnákban, amelyekről Ali elmondta, hogy ehhez foghatók csak Óceániában léteznek, önfeledten szeretkeztek forró éjszakákon, mintha valóban csak most kötötték volna össze életük fonalát. Bár Brigi már hozzászokott a dzsungelhez Indonéziában, most mégis különleges volt számára ez a másik világ. A növényzet, az állatok, az éjszaka hangjai teljesen mások voltak itt, mint otthon. Színesebbnek tűnt minden, élőbbnek, csillogóbbnak, vonzóbbnak. És talán éppen ezért volt idegen is. Bármennyire jól érezték magukat, a harmadik hét vége felé egyre gyakrabban emlegették az otthont. Hol egyikük, hol másikuk hozta szóba, látszólag akaratlanul is.

Most pedig itt ülnek, a hazafelé tartó Boeing 757-es fedélzetén, kétszáz másik utassal együtt, és az élményeket kóstolgatják. Még két óra, még másfél óra, és földet érnek Jáván. Hosszú útjuk elfogy lassan, két napot még Jakartában töltenek, aztán a gyerekekkel együtt beülnek a Mitsubishibe, és irány Kelet.

Brigi már alig várta, hogy láthassa a gyerekeket. Senkinek és semminek nem érezte a hiányát az egész vakáció ideje alatt, csak Yasmin és Albert után vágyódott kegyetlenül. Ali észrevette ezt rajta, hiszen neki magának is hiányzott a két gyermek, de egyetlen egyszer sem tette szavá. Ösztönösen tudta, mire van szüksége a nőnek. Kedvességgel, gyengédséggel pótolta a hiányt, és Brigi hálás volt neki ezért.

Most bágyadtnak érezte magát, de egyúttal a szükség is szólította. Pillanatokig vívódott magában, felálljon-e, és ezzel megtörje az emlékezés varázsát, vagy tűrjön-e még egy kicsit. Ali lehunyt szemmel szendergett mellette, és őt is sajnálta felzavarni, mert a férfi ült a folyosó melletti ülésen, és ahhoz, hogy kimenjen, rajta kellett volna keresztülmásznia. Végül aztán nem tudott uralkodni magán, és elhatározta, hogy kimegy a mosdóba.

- Valami baj van? - kérdezte halkán Ali, amikor rányitotta a szemét.

- Semmi, szívem - mosolygott vissza a nő - csak ki kell mennem. Azonnal itt leszek, ne aggódj.

Kilépett a folyosóra, és elindult a gép farka felé. Útközben összetalálkozott az egyik légisasszonnyal, és nevetve játszották el a tömegvonzást bebizonyító játékot, amint egyszerre akartak *ugyanabba az irányba* kitérni egymás elől, hogy a másiknak utat engedjenek, míg végül egymás karjában kötöttek ki. Boldogan zárta magára az alumínium ajtót.

Először nem is figyelt fel a szokatlan rezgésre. Jött, és elmúlt nyomtalanul. Aztán erősebben jelentkezett a remegés, és egy furcsa, sivító hang párosult hozzá. A gép megrázkódott, aztán megnyugodott. „Biztosan egy légszák” - gondolta Brigi, és megmosta, majd megtörölte az arcát. Nem törődött vele. De amikor ki akart lépni a szűk fülkéből, riadtan vette észre, hogy az ajtó nem enged, egyszerűen képtelen kinyitni, mintha valaki eltorlaszolta volna kívülről.

A zárat sikerült ugyan elfordítania, de hiába feszült neki az ajtónak, nem volt ereje megmozdítani. Mit tegyen? Dörömbölgjön? Nem valószínű, hogy akárki meghallaná, hiszen az utasok alszanak, a légi utaskísérők pedig nem tartózkodnak itt, a mosdók mellett. Mit tegyen? Tanácstalanul nézett a tükörbe, és elvigyorodott. Egy börtönfilm hasonló jelenete jutott eszébe, amelyben egy férfi beszorult a repülőgép WC-fülkéjébe. „Na, szépen nézünk ki!” - nevetett a tükörképére. - „Ilyen is csak velem történhet meg. Ha leszállunk, be sem kapcsolhatom a biztonsági övet, mert nincs.”

Újra megrezdült a repülőgép, és a sivító hang is erősebben jelentkezett, mint az imént, ugyanakkor pedig Brigit kellemetlen szédülés kapta el, amint a lába alatt a padló elkezdett rézsútosan megdőlni. Az egyre erősödő zajon keresztül most mintha emberi kiáltásokat is hallott volna. Aztán kiegyenesedett a padló, és a sivitás is gyengült.

Brigi most már megrémült. Teljes testsúlyával az ajtónak dőlt, lábát az ellenkező falnak feszítette, a WC-kagyló fölött, és megpróbálta kinyomni a makacs ajtót, de hasztalan erőlködött. Abbahagyta, és fülelt. Mintha lépteket hallott volna az ajtó túlsó oldaláról. Dörömbölni kezdett.

- Valaki segítsen! - kiáltotta élesen, és csak pillanatokkal később vette észre, hogy magyarul kiáltott. - *Somebody help me!*³ - ismételte meg angolul.

Néhány másodpercig semmilyen választ nem kapott. Újra dörömbölt az ajtón. Fojtott női hang felelt neki, az egyik stewardess lehetett.

- Nyugodjon meg, asszonyom! - mondta a stuvi a tőle telhető legnyugodtabb hangon. - Egy kis zavar keletkezett, a pilóták azonban már kiküszöbölték a hibát. Félóra múlva leszállunk Königsbaruban. Nyugalom, minden rendben lesz!

- De nem tudok kimenni innen! - kiáltotta Brigi. - Beszorult az ajtó!

- Sajnos, ezen nem tudok segíteni, asszonyom - felelte a stewardess. - Javasolom, hogy maradjon ott, ahol van, és a leszállásnál kapaszkodjon abba a korlátba, a jobboldali falon. Amint földet érünk, azonnal küldök valakit, hogy kiszabadítsa önt.

Brigi szinte rosszul lett az idegességtől. Nem volt klausztrofóbiás, most mégis fullasztóan szűknek érezte a helyiséget, amely magába zárta, és nem akarta kiengedni. Tehetetlensége volt a pánik okozója, mert egyébként nem volt ijedős természetű. Azóta az 1970-es májusi éjszaka óta, amikor a Maros elöntéssel fenyegette Makót, nem ijedt meg semmitől. Most mégis rémülten bámulta a saját tükörképét, és a könnyei potyogtak.

Tíz perccel később, hogy semmi sem történt időközben, megelégette az idegeskedést is. „Soós Brigitta, te hülye liba!” - ripakodott rá arra a másik Brigire, aki a tükörből bámult vissza rá. „Szedd össze magad, és ne pánikolj! Ha a budiban kell leszállnod, akkor ott fogsz leszállni! Rosszabbul is elszülhetett volna az egész. Úgyhogy nyugi.”

Mégsem tudott teljesen megnyugodni. Időközben érezte, hogy a gép egyre lejjebb ereszkedik, és amint a karórájára pillantott, látta, hogy valóban nem maradt sok hátra a leszállásig.

³ Valaki segítsen! (angol)

Igyekezett berendezkedni, már amennyire egy ilyen helyen be lehet rendezkedni, de közben még megpróbálta néhányszor kinyitni az ajtót. Nem járt sikerrel. Számolgatni kezdte a perceket, és akarattal kényszerítette magát, hogy a repüléstől teljesen idegen, semleges dolgokra gondoljon.

A következő rázkódás teljesen váratlanul érte. Annyira váratlanul, hogy ijedtében felkiáltott. Most már nem volt kétsége afelől, hogy komoly baj van, de mindaddig nem tudta, mi a baj, amíg a mennyezetet borító halványkék műanyag lap meg nem repedt a szeme láttára. Alóla előtűnt a géptest szerkezetének egy darabkája, és Brigi nem tudta nem észrevenni, hogy a fémén is egyre szélesedő repedés nyílik. Ugyanakkor minden eddiginél erősebb süvítés hatolt be a fülkébe, és most először érzett egy hideg légáramlatot is, amely nem jöhetett a klíma-berendezésből.

„Úristen!!! Le fogunk zuhanni!!!” Csak erre tudott gondolni, és most már teljesen biztos volt benne, hogy mindennek vége. A fülke egyre hevesebben rázkódott, a repedés a mennyezetten szélesedett, és a lába alatt a padló is ingadozni kezdett, ahogyan egy szánkó ingadozik a hepehupás lejtőn. Kétségbeesetten kapaszkodott a korlátba, az egyetlen tárgyba, amelyben, furcsa módon, még megbízott.

- Aliiiiiiiii!!! - hallotta a saját emberfeletti sikolyát abban a pillanatban, amikor kialudt a világítás, és a mosdó lefolyójából gejzirként tört fel a szappanos víz.

Most már minden bukdácsolt vele és körülötte, teljesen elvesztette a tájékozódását, mint aki egy hullámvasútra tévedt. Görcsösen szorította a korlátot, és egy utolsó erőfeszítéssel bele-rúgott az ajtó lapjába, de hiába. Fogoly maradt ebben a rázkódó, sötét zugban.

A csattanást szinte nem is hallotta, csak azt észlelte, hogy tőle balra hirtelen űr keletkezik, és az eddigi sötétséget valami vöröses, túlvilági fény váltja fel. Ujjai nem tudták tovább tartani a korlátot, vagy az is kiszakadt a falból, de Brigi érezte, hogy a tehetetlenség kipenderíti a fülkéből, amely már nem is volt fülke többé, csak egy rongyos szélű, teljesen eltorzult kalitka, amely most kilökte, szinte kiokádta magából.

Egyetlen villanásnyira még látta a fellobbanó kerozin pokoli tűzijátékát, a szanaszéjjel éktelenkedő roncsdarabokat, aztán éles, semmi eddigéhez nem hasonlítható fájdalom hasított a jobb combjába, és elvesztette az eszméletét.

*_*_*

Az a vad szédülés. Hintázó, elkorcsosult falak, hajófedélzethez hasonló, ingadozó padló, éme-lyítően kóválygó mindenség. Csak ennyit tudott érzékelti a világból, amely most leszűkül, mint egy anyaméh, de nem oltalmazta Brigit, hanem gyúrta, szorongatta, elrémítette, fojto-gatta.

Lázás fél-ébrenlétek és ködös álmok között lebegett. Úgy érezte, ki sem tudja nyitni a szemét, mert valaki leragasztotta, leforrasztotta a szemhéját. A lélegzés nehéz volt, a beszívott levegő forró és kerozinszagú. Fantomok, rémképek környékezték meg, Alit látta kiégett szem-gödrökkel, a gyermekeit keresztre feszítve, anyját, mint denevérszárnyú lidércet, amint fenye-getően repül felé.

Nem tudott szabadulni, akárhogy is igyekezett. Amikor már-már úgy érezte, hogy el tud menekülni, azok a láthatatlan karok ismét halálos ölelésbe kényszerítették elkínzott testét, és nem eresztették el. Egyetlen emléke maradt meg: az égető fájdalom a jobb combjában. Vagy a balban? Ezt sem tudta, mintha a jobb és a bal oldala felcserélődött volna.

Inadaria szótlanul állt a beteg ágya mellett, és könnyben ázó szemekkel nézte a kínjaiban is szép nőt. Már három napja virrasztott mellette, és hol reménykedett, hol teljesen elcsüggedt, amikor látta, hogy Brigitta képtelen összeszedni azt az erőt, amire szüksége van. Azt az erőt, amely mindenki ott van, de csak nagyon kevesen tudják felhasználni ahhoz, hogy legyőzzék a halált.

A légi katasztrófa híre sokkolta Jakartát. Mivel hajnalban történt, nagyon kevesen látták a Boeingt szétesni, alig tizenöt méterre a földtől. De aki látta, úgy érezte, az életben nem fogja elfelejteni a pokoli látványt. A farokrész leszakadt, mintha önálló életre kelt volna, és pörögve oldalazott a kifutó széle felé, mialatt a megcsonkított géptest úgy esett három darabra, mintha egy láthatatlan *machete*⁴ szelte volna keresztül, és csak azután csapódott a betonra.

Magaruni, amint megtudta a tragédiát, telefonálgatni kezdett, latba vetve minden összeköttetését, tekintélyét, hogy megtudja, melyik társaság milyen számú járata zuhant le, és hogy kiderítse, kik voltak az utasok. Eleinte még az ő befolyása sem volt elegendő ahhoz, hogy valamire való információhoz jusson. Mindenütt azt a választ kapta, hogy még nem tudnak semmit, de amint lesz valamilyen hír, azonnal értesítik. Végül, kerülő úton, Banadur segítségével, a hadsereg csatornáin keresztül tudta meg az igazat: az *Indonesian Airlines*⁵ 351-es járata zuhant le, Manilából jövet, kétszázharminc utassal és személyzettel a fedélzetén.

Csak két nap múlva kezdte a sajtó közölni a tényeket, de ekkorra Jakartát már bejárta a sok kósza hír. Állítólag senki sem élte túl a katasztrófát. Aztán, a harmadik nap estéjén, a tévé bemondta, hogy egy súlyosan sebesült nőt találtak a roncsok között, a kifutópálya mellett, akinek szemmel láthatólag köze lehetett a balesethez, talán az egyik utas volt.

A jakartai baleseti sebészeten azután megtudták a szomorú igazságot. És egyúttal örülhettek is, hogy legalább Brigitta megmenekült. Bár Magaruni kételkedett benne, hogy ez valóban megmenekülés: a nőnek térd fölött amputálni kellett a jobb lábát. Olyan súlyosan roncsolódott a csont és az izomzat, hogy gondolni sem lehetett a megmentésére.

- Szegény lány - mondta Magaruni, és Inadaria észrevette rajta, hogy valóban őszintén is érez.
- Már sajnálom, hogy olyan rideg voltam vele szemben. És főleg a fiammal szemben. Ezt Allah sohasem bocsátja meg nekem.

- Ne ezen rágódj most, bátyám - intette az asszony. - Inkább azon gondolkodj, hogyan segíthetsz Brigittán, ha felépül. A gyermekei a fiad gyermekei is, és a te unokáid. Kötelességed gondjukat viselni. Én azt mondom, magunkhoz kéne vennünk őket. Hiszen ez a szerencsétlen fiatal teremtés teljesen idegen ebben az országban, és most már férje sincs, aki gondoskodhatna róla.

- Azt hiszem, igazad van - felelte az idős férfi. - Csak legyen jobban.

De ez még nagyon távolinak tűnt, ha egyáltalán lehetséges egy ilyen traumából felépülni. Inadaria minden esetre ott maradt Brigi mellett, és minden tőle telhetőt megtett azért, hogy a fiatal nőnek könnyebb legyen a sora, bár annak egyáltalán nem volt tudomása róla, hogy van mellette valaki.

⁴ Dél-Amerikában használatos bozótívágó kés

⁵ Indonézia nemzeti légitársasága

Egyelőre azonban a láz gyötörte a nőt. Még az orvosok is kételkedtek benne, hogy van esélye a túlélésre. Az utóbbi két napban hiába nyomták tele antibiotikumokkal, úgy nézett ki, hogy a sérüléssel járó szepszis legyőzi. Csak a harmadik nap vége felé kezdett csökkenni a láza, és Inadaria ekkor engedte meg magának először, hogy egy órácskát szenderegjen az egyik fotelben. Kimerült volt.

Arra riadt fel, hogy Brigi mocorog mellette. Amint rápillantott, észrevette, hogy a nő szeme nyitva van. Körülötte sípolt, csipogott a sok készülék, berendezés, gép.

- Sss - nyugtatta meg, és a homlokára tette a tenyerét. - Jó kezekben vagy.

Brigi kába szemekkel nézett körül a szobában, és látszott rajta, hogy egyáltalán nincs fogalma róla, hol van. Az sem volt biztos, hogy Inadariát felismerte. Lehunyta a szemét, aztán ismét kinyitotta, egészen lassan, mintha egy fáradt madár próbálta volna kinyújtani a szárnyát.

- Hol vagyok? - kérdezte halk, rekedt hangon. Az asszony nem értette ezt a nyelvet, de sejtette, hogy magyar lehet. Ismét megsimogatta Brigi verejtékező homlokát.

- Nyugalom, kislányom - mondta angolul. - Itt vagyok melletted.

A sebesült ránézett, és Inadaria látta, amint egy lassított filmfelvételhez hasonlóan, lépésről lépésre tér vissza az öntudata. A kék szemek egyenesen rá szegeződtek, a tekintetükben egyetlen hatalmas kérdőjel tükröződött, és az asszony nem tudta, lesz-e benne annyi erő, hogy megválaszolja a még fel sem tett kérdést. Csak simogatta Brigi kezét, és lassan bólogatott.

- Ugye, kórházban vagyok? - kérdezte halkan a fiatalasszony.

- Igen - felelte inkább suttogva Inadaria. - De most már minden rendben lesz.

Brigi nem szólt, csak a szeme telt meg könnyel. Erőtlenül felemelte a fejét, épp csak annyira, hogy végigpillantson magán, aztán visszaejtette a párnára. Amit látott, az elég volt neki. A takaró alatt *csak egy láb* körvonalazódott. Hátra hajtotta a fejét, és könnyes tekintetét a plafonra emelte.

- Ali? - kérdezte ismét, de már tudta a választ.

- Ő nincs többé... - az öregasszony úgy érezte, a lelke is kiszakad, amint ezt a három szót ki kellett mondania. - Senki sem élte túl... Csak te...

Brigi lehunyta a szemét, és nem akart tovább tudni a világról. Vállát rázta a visszafojtott zokogás.

*_*_*

Magaruni eltökélte magában, hogy nem enged. Tudni akart mindent a balesetről, az okokat kutatta, a felelősökkel akart szembenézni. Napok óta nem pihent, a Közlekedési Minisztériumot járta, vagy a légitársaságot, és bosszúsán tapasztalta, amint az általa is építgetett rendszer most hirtelen ellenségévé válik. Mintha láthatatlan falakba ütközött volna, amint megpróbálta megfejteni a rejtélyt.

Keserően tapasztalta, hogy senki nem vállal felelősséget semmiért. A minisztériumban azt mondták neki, a baleset kivizsgálása kizárólag az *Indonesian Airlines* hatáskörébe tartozik, minthogy a repülőtársaság jól elkülönített, önálló szerv volt a minisztérium keretén belül. Amikor azonban ennek a vezetőihez fordult, megint csak nem tudott meg semmit.

Ismét felhívta a fiát Kelet-Timorban. Azt akarta megtudni, hogyan lehetne megtalálni ennek a fonálnak a végét, kihez forduljon.

- Apám, te jogász vagy - felelte Banadur. - Még hozzá egyike az ország vezető jogászáinak. Szerintem ezen az ösvényen kéne elindulnod. Ali a te fiad volt. Mint hozzátartozó, követelheted a legszélesebb körű vizsgálatot. - Egy pillanatra elhallgatott, mintha attól tartana, hogy valaki meghallhatja a beszélgetést, holott tudta jól, hogy a katonai vonalakat a saját emberei hallgatják le, tehát minden információ hozzá fog befutni. - Nem volna szabad ezt mondanom, de mégis kimondom. Vedd fel a kapcsolatot a BOEING céggel, és követeld, hogy szálljon ki egy vizsgálóbizottság. Nekem is gyanús a szerencsétlenség.

Néhány napon belül Magaruni megértette, miért burkolja akkora titoktartás a katasztrófát. Maga is rájöhetett volna, ha nem ennyire izgatott. A titok kulcsa a biztonsági szolgálat kezében volt. Mivel a gép Manilából jött, nem tartották kizártnak, hogy a Mindanao szigetén illegálisan működő szélsőséges *Abu Szajjaf*⁶ gerilláinak van valami köze a BOEING lezuhanásához. Persze, semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, sem a gyanú mellett, sem ellene, az minden esetre furcsa volt, hogy az egyik szemtanú a lezuhanást követő héten közlekedési baleset áldozata lett, és a többi kevés ember, aki látta a repülőgépet darabokra esni, *mielőtt földet ért volna*, egyszerűen és elérhetetlenül eltűnt.

Másfelől viszont, ha az ember elfogadta az esetleges merénylet lehetőségét, nehezen lehetett megmagyarázni, hogy a légitársaság miért „földelte le” teljes 757-es gépparkját, amely a légi flotta hatvanöt százalékát képezte. Magaruni ekkor döntött úgy, hogy megfogadja Banadur tanácsát, és hivatalos levélben fordult a BOEING céghez, Seattle-ben. Maga is meglepődött, amikor alig négy nap elteltével azt a választ kapta, hogy már összeállították a bizottságot, és a lehető legrövidebb időn belül útnak indítják Indonéziába.

Ugyanakkor időnként időt szakított rá, hogy meglátogassa a menyét a kórházban. Brigi nagyon lassan lábadozott, és az idős férfi azt is látta rajta, hogy nem szívesen találkozik vele.

- Beismerem, hogy nagyon kegyetlen voltam veletek - vallotta be egyik látogatása során. - De engedd meg nekem, hogy jóvá tegyem a hibámat. Ha kiszabadulsz innen, szeretném, ha nálunk telepednél meg. A gyerekekkel együtt.

- Azt hiszem, ezt az ajánlatát nem fogadhatom el - felelte Brigi. - Ha kikerülök innen, szeretnék a magam ura lenni. Higgye el, mindent el fogok követni azért, hogy minél hamarabb munkaképes lehessenek, és visszamegyek a szigetre. Nekem hivatásom van, és amit Alival együtt kezdtünk el, nekem kell folytatnom.

Erről nem is beszéltek többet, mert Magaruni látta, hogy a nő mindenre elszánt, nyakas természet. Pontosan olyan, amilyen Ali volt azelőtt. Nem is csodálkozott már azon, hogy a fia miért szeretett belé ebbe a szép magyar nőbe. Viszont a balesetről sem sokat tudtak beszélni. Nem mintha Brigi elzárkózott volna ez elől, sőt meglepő bátorsággal nézett szembe a valósággal. De nő léte, akinek nem sok fogalma lehetett technikai dolgokról, és ráadásul bent is rekedt egy mosdóban, ahonnan semmit sem láthatott, fogalma sem volt arról, mi okozhatta a gép lezuhanását. Ettől függetlenül, Magaruni minden apró részletet feljegyzett, amit a menyé mondani tudott. Ki tudja, mire lesz még jó mindez.

Július harmadik hetében megérkezett a repülőgépgyár küldöttsége. Magaruni Aburmad többedmagával fogadta őket Konigsbaruban, és nem is csodálkozott, amikor Frank Bishop, a vezető mérnök egyenesen a helyszínre kívánt menni, még mielőtt társaival együtt elszállásolták volna a szállodában. A roncsokat katonai alakulat őrizte a lezuhanás másnapja óta, így minden pontosan úgy maradt, ahogyan akkor volt.

⁶ A Fülöp-Szigeteken működő iszlám gerillacsoport

Bishop hozzáértése szembeötlő volt. Magához kérte a tűzoltók akkori szolgálatvezetőjét, a mentőalakulat parancsnokát, annak a kutatócsoportnak a vezetőjét, amely a roncsok között kikutatta és megtalálta a két fekete dobozt, valamint a katasztrófa napján szolgálatot teljesítő összes repülésirányítót. És természetesen Königsbaru parancsnokát is, aki történetesen pilóta volt azelőtt.

- Uraim - mondta a kopaszodó, szemüveges mérnök, és pipára gyújtott - szeretném, ha minden, ismétlem, MINDEN, amiről tárgyalunk, titok maradna addig a pillanatig, amíg össze nem állítjuk a jegyzőkönyvet. A saját jól felfogott érdekünk, hogy semmilyen, ismétlem, SEMMILYEN külső befolyás ne zavarja meg a munkánkat. Az előzményeket ismerem, a további munka már a mi módszerünk szerint kell, hogy folyjon. Kérem önt - fordult a biztonsági tiszthez, aki a roncsokat őrző alakulat parancsnoka volt - hogy senki, ismétlem, SENKI ne közelítse meg ezután sem a helyszínt. Öntől - mondta a repülőtér parancsnokának - semmi egyebet nem kérek, csak egy üres hangárt, ahol rekonstruálhatjuk a roncsot. Remélem, uraim, hogy hamarosan eredményre jutunk. Köszönöm.

A munka valóban hihetetlenül gyorsan folyt. Látszott a szakembereken, hogy nem először végeznek ilyen aprólékos kutatást. Magaruninak nem sok fogalma volt a repülőgépekről, és általában a műszaki dolgokról, de azt megfigyelte, hogy a roncsokat milyen hozzáértéssel állítják össze a hangárban, mintegy újjáépítve a BOEING-et. Egy másik csoport a hangár egyik kiürített műhelyében elektronikai labort rendezett be sebtében, és a két megperzselődött fekete dobozt igyekezett szólásra bírni, hogy megtudják, milyen események előzték meg a gép szétesését és lezuhanását.

Bishop nem volt valami kellemes ember, de Magaruni ezt nem róta fel bűnéül. Tudta, vagyis inkább ösztönösen érezte, hogy a mérnök teljesen tisztában van a rá háruló felelőséggel, amely azt diktálja, hogy a lehető legrövidebb úton jusson el a TELJES IGAZSÁGHOZ.

*_*_*

Egy hónappal a katasztrófa után Brigi elhagyhatta a kórházat. Nagyon gyenge volt, úgy fizikailag, mint lelkileg, de megkönnyebbült, amikor végre kiléphetett a szabad levegőre. Természetes volt, hogy Aburmadékhoz költözik, mert egyelőre szó sem lehetett róla, hogy visszatérjen Akurambára, és Magaruni még nem tett le róla, hogy meggyőzze: maradjon Jakartában. Inadaria azonban sokkal jobban ismerte Brigit, mint akárki más, és tisztában volt vele, hogy amint a nő képesnek érzi magát rá, ott fogja hagyni Taman Sarit, és visszamegy a szigetre. Meg tudta érteni, miért történik ez így. Hiszen még mindig Alit szerette - néha úgy tűnt, nem is akarja tudomásul venni, hogy a férje nincs többé - és minden Akurambához kötötte. Ott éltek, ott született a két gyönyörű gyermek, ott dolgoztak, és Briginek sokkal inkább otthona volt a sziget, mint ez a palota, ahol eddig elutasították.

Magaruni is tudta ezt, és mostanában csendesen átkozta magát korábbi viselkedése miatt. De azt is látta, hogy ha egyáltalán lehetséges, nagyon nehéz lesz a magyar fiatalasszonyt jobb belátásra bírni, vagy kiengesztelni. Hosszú életében most először vont a kétségbe az addig vakon követett vallási törvények helyességét. Szembesülnie kellett azzal, hogy vannak más kritériumok is, amelyek az emberek életét irányítják, és semmilyen elv nem tévedhetetlen, megfellebbezhetetlen.

Igyekezett menye életét a lehető legkönnyebbé tenni. Külön ápolónőt fogadott fel mellé, akit azonban egy hét múlva el is kellett bocsájtania, mert Brigi nem fogadta el, hogy tehetetlenként kezeljék. Inkább azt kérte, hogy valaki segítsen neki a testi kondícióját feljavítani. Ettől

kezdve hetenként háromszor fizioterapeuta járt hozzá, aki rendszeresen megmasszírozta a hosszú fekvéstől elsorvadt izmait, és különböző gyógytorna-gyakorlatokkal erősítette a nőt.

Egy modern, nagyon mozgékony műlábat is kapott, amelyet azonban eleinte nem volt képes viselni, mert a csont, amely a jobb combjából megmaradt, nagyon érzékeny volt még. Viszont sokat úszott a palota medencéjében, a saját szobájában súlyzókkal edzett, és hamarosan úgy érezte, fokozatosan kezdi visszanyerni régi erejét.

A két gyermek őszintén szerette anyját. Albert még túl kicsi volt ahhoz, hogy felfogja, mi történt, de Yasmin, aki egyébként is koraérett volt, háromévesen is megértette a tragikus igazságot. Nem siratta apját, de emlékezett rá. Viszont megrendülten állt anyja nyomoréksága előtt. Ezt nem tudta feldolgozni a gyermeki lélek.

Brigi igyekezett türelmesen megmagyarázni neki mindent, és titokban hálát adott a sorsnak, mert annyira előrelátó volt, és nem engedett a csábításnak, hogy a gyerekeket is magukkal vigyék. Ali felajánlotta ugyan neki, hogy becseréli a repülőjegyeket, de a nő ellenkezett. Mint-ha érezte volna, hogy valami megmásíthatatlan fog történni velük, és meg akarta óvni a két csöppséget.

- Te tudod, Kee Kana-Loo - egyezett bele Ali mosolyogva. - Veled nem ellenkezhetem. Legyen a te kívánságod szerint.

„Istenem” - gondolta magában, amint a kislány haját fésülte, fonta - „mi lenne most velem a gyerekeim nélkül? Ha ők is elpusztultak volna Alival együtt, igazán semmi sem maradna, amiért éljek.”

Apósával igyekezett kedves lenni, de ahányszor az megpendítette az ittmaradás gondolatát, Brigi azonnal és a lehető leghatározottabban kijelentette, hogy a véleménye nem változott meg, és amint lehet, visszatér Akurambára.

- Ne haragudjon, apám - újabban így szólította Magarunit, aki ebben egy kis közeledést vélte felfedezni - de úgy érzem, hűtlen lennék Ali emlékéhez, ha nem térnék vissza oda, ahol együtt éltünk. Meg tudok birkózni mindennel. Ha a legrosszabbat túléltem, most már nem jöhet olyan az életemben, amire ne volnék eléggé felkészülve. Hanem, ha segíteni akar, akkor alakíttassa át a kocsimat úgy, hogy egy lábbal is tudjam vezetni. Nagy szükségem lesz rá, azt hiszem.

Magaruni nem szólt semmit, de egy hét múlva azzal lepte meg Brigit, hogy egy vadonatúj Mitsubishi terepjárót ajándékozott neki a régi helyett. Két és fél literes dízelmotorja volt, automata sebességváltóval, és külön kérésre bal lábhoz szerelték a gázpedált, hogy a nyomorék nő vezetni tudja. A palota mögött négyholdas park terült el, ennek az útjain gyakorolt ettől kezdve Brigi, naponta többször is körbeautózva a parkot, amíg úgy érezte, hogy már teljes biztonsággal uralja a kocsit.

Két hónappal a katasztrófa után, a BOEING cég bizottsága összeállította azt a jegyzőkönyvet, amely megvilágította a gép lezuhanásának a körülményeit. Egyértelműen kiderült belőle, hogy a szerencsétlenséget anyaghibából adódó szerkezeti törés okozta. Emberi mulasztás, legalábbis a pilóták, vagy a földi személyzet részéről, nem történt. Frank Bishop faxon elküldte a jelentést a BOEING igazgatósági tanácsának, amely úgy döntött, hogy az egész világ légitársaságait figyelmezteti: ideiglenesen vonják ki a forgalomból a 757-300-as típusokat, és alapos vizsgálatnak vessék alá az ilyen típusú gépeket.

- A hangfelvételekből is, a fedélzeti számítógép adataiból is arra következtethetünk, hogy a gép farokrésze levált - összegezte Bishop a tudnivalókat. - A gép fedélzetén nem történt sem robbanás, sem egyéb erőszakos esemény, amely erre az eredményre vezetett volna. A mikro-strukturális anyagvizsgálat rámutat, hogy a hosszanti merevítőgerendák egyszerűen eltörték, aminek következtében a vezérsíkokra ható erők leválasztották a farokrészt a géptestről. Ez talán megmagyarázza azt is - mutatott a mosdófülke fotójára, amely megmentette Brigi életét - hogy a túlélő utas miért nem volt képes kiszabadulni innen. Ez volt a szerencséje, mert ha az összeomló szerkezet nem rögzíti a fülkeajtót, akkor ő is a többi kétszázhuszonkilenc utas sorsára jut.

Most már csak az volt hátra, hogy az áldozatok hozzátartozói is mindnyájan aláírják a jelentést. Magaruni képviselte ezeket az embereket, akik szeretteiket veszítették el az *Indonesian Airlines* 351-es járatán. A légitársaság ötvenmillió rúpiás kártérítést fizetett a hozzátartozóknak. Brigi, mint az egyetlen túlélő, hatvanezer dollárnak megfelelő kártérítésre volt jogosult, de kereken kijelentette, hogy egyetlen centet sem akar elfogadni ebből a pénzből.

- Apám, azt hiszi, hogy pénzzel meg lehet váltani a férjem életét? - mondta apósának, amikor az nem akarta megérteni, hogy a nő miért utasítja vissza a pénzt. - Nincs a világon annyi gazdagság, amennyi képes volna visszaadni nekem Alit. A gyermekeimnek az apjukat. A saját lábamról már nem is beszélek. - Megrázta hosszú, szőke haját. - Nekem nem kell ez a pénz. Magára bízom. Tegye bankba, fektesse értékpapírokba, vagy csináljon vele akármit, és ha a gyerekek felnőnek, akkor majd meglátjuk, mihez kezdünk ezzel a tőkével. De évek fognak eltelni addig, amíg én erről a pénzről egyáltalán hallani akarok.

Az öreg Aburmad tisztelettel adózott menyé akaratanak. Most már csodálta ezt a nőt, aki olyan erős tudott lenni, hogy még neki is leckét adott akaraterőből, emberségből. Nem ellenkezett vele, hanem a legjobb bankra bízta a kártérítési összeget.

Brigi pedig alig várta, hogy véget érjen a lábadozása. Telefonon többször is beszélt Dirkkal és Susannel, akik biztosították afelől, hogy ha visszatér a szigetre, mindenben a segítségére lesznek.

- Visszavárunk, Bridget - mondta Susie, és érezni lehetett a hangján, hogy a könnyekkel küszködik. - Büszkéek vagyunk rád, hidd el. Ha már elég erős leszel arra, hogy utazz, gyere nyugodtan. Dirkkal együtt Jemberben várunk.

Susan azt hitte, Brigi és a gyerekek vasúton fognak utazni. A nő nem mondta el neki, hogy új kocsija van, és azzal tér haza. Mert valóban HAZA akart térni, és a sziget földjében eltemetni azt az urnát, amelyben szeretett férje hamvait őrizte.

Öt hónappal a szerencsétlenség után, 1990 november közepén elbúcsúzott Magarunitól és Inadariától, Yasminnal és Alberttel együtt beült a Mitsubishibe, és elindult Kelet felé.

Kilencedik fejezet

Patrick McKenzie elvégezte a mára kitűzött elintéznivalóit Jakartában. Miután kilépett a Shell székházából, egy pillanatra megállt a járdán, és az égre emelte a tekintetét. Aztán az órájára nézett, de még mindig korainak tartotta, hogy visszamenjen a szállodába. Az este még távol volt, és semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy egyedül maradjon a gondolataival. Inkább leintett egy taxit, és kivitette magát az állatkertbe.

A férfi ausztrál volt. Kisebb-nagyobb megszakításokkal tizenöt éve dolgozott a Shell olajtársaságnál Indonéziában. Jelenlegi szerződése lejárában volt, és úgy számította, hogy egy év múlva visszatér Townsville-be, azután ott is marad. Eleget csavargott már szerte a világban, mint olajmérnök. Ráment a fiatalsága, az egészsége, a házassága is erre. De szerette a munkáját, és inkább vállalta ezt a modern remeteséget, legalábbis amíg elég fiatal volt hozzá, semhogy visszavonuljon.

De most már megengedhette magának, hogy megtegye. Igaz, magas árat fizetett érte. Tavaly, Borneón, mialatt az egyik olajmezőre sietett vissza, viharba került kis Cessna gépével, és akármilyen gyakorlott pilóta volt, nem tudta megmenteni a gépet. Lezuhant. A vele utazó másik mérnök elpusztult, ő pedig olyan súlyosan megsérült a karján, hogy két hét múlva amputálni kellett a bal könyöke alatt.

Még talán ezt is elviselte volna, de amikor hazautazott, meglepetve és szomorúan kellett tapasztalnia, hogy Amy teljesen elhidegült tőle. Szerette volna azt hinni, hogy csak a sérülése miatt, de hamarosan rájött, hogy a nála öt évvel fiatalabb nőnek van valakije. Otthonlété alatt el is váltak, és úgy tért vissza Indonéziába, hogy senkije sem maradt. Amy magával vitte Sandrát és Timothyt, leköltöztek Melbourne-be. Patrick teljesen magára maradt. Egy ideig arra gondolt, eladja a házat, de aztán letett róla. Ugyan, hova költözzön? Legalább az otthona megmaradt, akármilyen üresen is.

Mindig szerette az állatokat. Gyerekkorában, amikor még délen lakott, állandóan tartott kutyát, macskát, lovat. Vagyis hát nem ő tartotta, hanem az apja, de ő volt az, aki ápolta a jószágokat. Ha sebesült wallabyt talált, hazavitte a farmra, és addig pátyolgatta, amíg a kis erszéyes teljesen fel nem épült. A kis kenguruk azután sem hagyták el a környéket, odajártak eleséget potyázni, és Patrickot mindenki úgy ismerte, mint *Kangaroo Pat*⁵-et, a vadállatok védelmezőjét.

Azóta is egyik kedves időtöltése volt az állatkertek látogatása. Akárhova került a világban, és akármennyire szűkre volt is szabva az ideje, arra mindig szakított időt, hogy az állatkerteket megnézzé. Itt, Jakartában a legjobban a majmok ketreceit szerette megtekinteni, különösen az őshonos orangutánokat, amelyeket nem hiába neveztek „erdei embernek” a bennszülöttek. Pat is úgy érezte, ezek az állatok hasonlítanak talán a leginkább az emberre, mind kinézésben, mind viselkedésben.

Ma azonban nem tudta olyan lelkesedéssel nézni a majmokat, mint máskor. Maga sem tudta, mi lehet ennek az oka, de szórakozott volt, el-elkalandoztak a gondolatai, és csak bámulta a vörhenyes majmokat, de alig látta őket. Az a tegnapi találkozás járt az eszében, az Egészségügyi Minisztériumban. A szép, szőke nő nem ismerhette őt, de Patrick természetesen tudta, kivel találkozott teljesen véletlenül. Tíz évvel ezelőtt, amikor az az emlékezetes légi katasztrófa volt, eleget láthatta Brigitta Aburmad képét a sajtóban, a tévében, hiszen a nő volt

⁵ Tréfás utalás Crocodile Dundee-re, bár Patrick gyermekkorában a film még nem létezett

a szerencsétlenség egyetlen túlélője, és a szenzációéhes riporterek nem győzték eleget idézni, mutogatni.

Mindaddig, amíg a baleset hullámai el nem csitultak, figyelemmel kísérte a nő sorsát, és sok mindent megtudott róla. Megtudta, hogy magyar, bár csak később, amikor fellapozta az atlaszt, látta meg, hogy Magyarország hol is található a világban: zsebkendőnyi kis földdarab Európa szívében, tízmillió lakossal. Hazájához, Ausztráliához mértén mindenképpen semmi-ség. De amikor olvasott, régi könyveket és újságokat forgatott - ez volt a másik hobbija az állatszereteten kívül - akkor megtudta, hogy 1956-ban, amikor a hazája látta vendégül az Olimpiai Játékokat, a magyarok, elsőként az akkori kommunista államok közül, fellázadtak a Szovjetunió hatalma ellen, és eleve bukásra ítélt, de hősiek harcban bizonyították be a világnak, hogy a zsarnokság jobban teszi, ha számol az elnyomottakkal.

Aztán a nő eltűnt a szeme elől. Kósza hírekből megtudta, hogy valami alig ismert szigeten él és dolgozik, Jáva és Bali között, és amikor felépült szörnyű sérüléséből, két gyermekével együtt oda ment vissza, hogy folytassa addigi életét. Patrick hosszú időre meg is feledkezett a nőről, és csak akkor jutott ismét eszébe, amikor az ő balesete volt Borneón, tavaly májusban. A csonkító műtét után úgy érezte, nem érdemes nyomorékként élnie tovább, és azt forgatta a fejében, hogy első adandó alkalommal öngyilkos lesz. Később, teljesen véletlenül, eszébe jutott a magyar nő, aki nála sokkal nehezebb kálvárián ment keresztül, és elszégyellte magát.

Ettől kezdve tudatosan készítgette magát a túlélésre, és talán Brigittának, a létezésének köszönhetette azt is, hogy amikor Amy elhagyta, azt is el tudta fogadni. Csak a gyerekek elvesztése fájt neki, de már egyáltalán nem forgatott a fejében sötét gondolatokat. Úgy érezte, ismeretlenül is adósa ennek a magyar nőnek, és hálával tartozik neki, amiért akaratlanul is - hiszen nem is tudott róla - megmutatta neki a hullámvölgyből kivezető utat.

Azt nem remélte, hogy valaha is találkozik vele, de kellemes volt rá gondolni. És szépnek találta. Brigitta Aburmad valóban szép volt, méghozzá nem is a szó leghétköznapiabb értelmében. Amikor két nappal ezelőtt meglátta a minisztérium folyosóján, megrendítette. Valami különleges báj áradt a nőből, akarat és öntudat, amellyel megszégyeníthetett sok férfit. Sérülése nem volt látható, nadrágot viselt, és alatta valószínűleg a lehető legmodernebb művégtagot, mert a járása sem volt furcsa. Felületes szemlélő észre sem vette volna, hogy ez a nő azonos Indonézia legsúlyosabb légi katasztrófájának egyetlen túlélőjével. De Patrick nem tévedhetett: a magyar nő képe túl mélyen ivódott belé ahhoz, hogy akárkivel is összetéveszthesse.

Ma úgy érezte, nem érdemes itt időznie, mert úgysem tud a kedvenc majmaira figyelni, ezért a szokásosnál jóval korábban elhagyta az állatkertet, és megint taxiba ült, hogy visszamenjen a belvárosba, és lepihenjen. Másnap még henyélhetett, de harmadnap vissza kellett mennie a munkahelyére.

*_*_*

Brigi dühös volt. Nagyon ritkán történt meg vele, hogy elvesztette a türelmét, akár a betegekkel, akár a gyerekeivel szemben, de most úgy érezte, még egy pillanat, és felrobban. Ha nagyon szigorú akart lenni magához, akkor azt is be kellett ismernie, hogy semmi oka idegeskedni, hiszen most olyasmivel kellett foglalkoznia, amivel azelőtt sohasem találkozott életében: meg kellett tanulnia a számítógép kezelését. Ehhez nem volt elég az, hogy már anyanyelvi szinten beszélt angolul: sok olyan fogalommal szembesült, amiknek még a létezéséről sem hallott azelőtt. És ha valaki a fejébe veszi, hogy minden külső segítség nélkül fog bele az informatikába, akár csak a legalapvetőbb fokon is, annak számolnia kell a kudarccal is.

Letette a szemüvegét, amelyet két éve viselt, és megmasszírozta az orrnyergét. Fáradt volt, a szeme égett a kisméretű monitor vibrálásától, de eltökélte, hogy csak azért is megtanulja, amit kell. Lustán hátradőlt a székben, és lehunyta a szemét. Mint már annyiszor az elmúlt évtized során, most is Ali képe jelent meg előtte. Ha egy idegen mesélte volna neki ezt, el sem hiszi, hogy még tíz év múltán is ennyire tudja kísértetni a férfi szelleme.

Hiszen Alinak köszönhette ezt is. A férfi igyekezete vezetett a sziget villamosításához 1991 tavaszán. Közvetve bár, de neki köszönhette a sziget, hogy egyre több turista látogatott ide, ha már megcsömörlöttek Bali giccses luxusától. Ali munkásságát dicsérte a megnagyobbítás alatt lévő kikötő, a telefonhálózat kiépítése a szigeten. És végtére, neki köszönhatték azt, hogy most már számítógép is létezett a szigeten.

Dirk és Susie szorgalmazták ezt. A búr tavalyelőtt járt az Egyesült Államokban feleségével, és akkor látták csak, mennyire elmaradott Indonézia egészségügye, de ugyanakkor azt is, mennyi fölösleges munkától kímélheti meg őket a computer, még egy ilyen elhagyatott kis fészekben is, mint Akuramba. Dirk a saját megtakarított pénzén vásárolt öt IBM-gépet, a hozzávaló programokkal együtt, és Susie meghívta öccsét, Arthurt, aki informatikus volt, hogy egy kis egzotikus vakáció fejében szerelje fel és indítsa be a hálózatot. A fiatalember örömmel eljött, és teljesen lenyűgözte a sziget keresetlen szépsége. De ugyanakkor szakmai kihívást látott abban is, hogy erre a helyre elhozza a lehető legmodernebb technikát. Amolyan hamisítatlan *MacGyver*⁸ volt, aki nem ismert lehetetlent, akár az informatikai rendszerről volt szó, akár arról, hogy Brigi terepjáróját bütykölje meg. De ügyesen halászott, és a konyhában is megállta a helyét, és egész akurambai tartózkodása alatt többnyire ő készítette el hatuknak a vacsorát, ami a nap fő étkezése volt.

Yasmin és Albert egyenesen imádták az ördögös Arthur „bácsit”. Yasmin, aki idő közben hihetetlen szépségű kamaszlánnyá cseperedett, állandóan kérdezgette Amerikáról. Albert pedig mindenütt ott volt, ahol valami szerelni- vagy bütykölnivaló akadt, és fülig koszosan követte Arthurt, ha éppen nem csavargott el valamerre a halászokkal.

- Élni sem hagyjátok ezt az embert - korholta Brigi tréfásan a gyerekeit. - Szálljatok már le róla, mert néha azon csodálkozom, hogy nem csap szét köztetek.

- De Mami! - nevetett rá a lánya. - Hiszen csak tanulni akarunk tőle! Igaz, Öcsi?

- Ühüm! - vigyorogta Albert, és felkapott egy banánt, aztán elrobogott vele.

Brigi szeretettel nézett utána, aztán Yasmint ölelte magához. A kislány anyjához simult, és megpuszilta. A nő beleborzolt a lány hajába.

Mindkét gyerek tökéletesen beszélt magyarul. Erre Brigi nagy súlyt fektetett, mert nem akarta hogy elfelejtsék a nyelvet, még akkor sem, ha kevés valószínűsége volt annak, hogy valaha is eljussanak Magyarországra. Ő maga elhatározta, hogy többé az életben nem ül repülőgépre. Rettegett tőle. Nem tudott hinni abban, hogy még egyszer szerencséje lesz, és Susie hiába próbálta meggyőzni azzal, hogy sokkal többen halnak meg a földön közúti balesetekben, mint repülőszerencsétlenségekben. Brigire mindez nem hatott. Úgy érezte, amíg él, nem fogja elfelejteni azt a bezártságot, amelynek a végén kipenderült a fülkéből, és elvesztette a lábát. És azt a férfit, akit annyira szeretett.

Hogy pedig hajóval utazzon? Na nem, kérem! Kinek van arra ideje és pénze, hogy a fél világot körülhajózza csak azért, hogy egy vagy két hetet eltöltsön Magyarországon? Pedig sokszor eszébe jutott. Néha azon töprengett, mit is keres még itt, ezen az isten háta mögötti

⁸ Ezermesterségéről híres amerikai filmsorozat-hős

szigeten. Talán jobb volna hazatérni, pláne most, hogy otthon is megváltozott a világ. De ha arra gondolt, hogy Yasmin és Albert itt születtek, Ali hamvai pedig itt nyugsznak, ebben a földben, akkor teljesen megváltozott a véleménye. Nem akart utazni többé.

Juditnak írt, közvetlenül azután, hogy visszatért a szigetre. Nagyon sokáig várta a választ, és kétségbe volt esve, hogy talán kíméletesebben kellett volna közölnie anyjával a tényeket. De nem volt más módja ennek. Judit válasza végül is megérkezett, és tele volt félelemmel, de ugyanakkor szemrehányással is. Tudomásul vette, hogy többé nem láthatja a lányát, de ez nem gátolta meg abban, hogy szidja. Szinte semmi együttérzés nem volt a levélben, csak keserű lemondás.

Telefonon csak háromszor beszéltek, de ez mind Juditnak, mind Briginek kínos volt. Egyikük sem tudta visszafojtani a sírását. És ha beszélni alig tudtak is, szavak nélkül is érezték, mit akar mondani a másik.

A nő újra nekiveselkedett a tanulásnak. Át- meg átrágta magát a könyveken, és ha tehetett, gyakorolt a gépen. Arthur remek munkát végzett. A célprogramok olajozottan működtek, és a hálózattal sem volt gond. Egyetlen egy dolgot akart még elintézni, de erre még több, mint két hónapot kellett várnia: ki kellett böjtölnie, amíg a telefonközpontot átállítják digitális rendszerre, mert a kórház hálózatát rá akarta kötni az Internetre is. A jelen viszonyok mellett ez még lehetetlen volt.

- Nem is értem, miért nem hagysz itt minket azzal, ami van - tűnődött Brigi egy nap. - Hiszen a hálózat él, a gépek rendben vannak. Ugyan mire kellhet nekünk az Internet?

- Sosem tudhatod, Bridget - felelte a fiatalember. - Rengeteget tanulhatsz is ezen keresztül. Megismerhetsz embereket, helyeket. Világot láthatsz anélkül, hogy kimozdulnál innen. És a szakmádban is segíthet a Net.

Brigi nem volt teljesen meggyőződve erről, de ráhagyta a fiatalemberre. Mire letelt a két hónap, és a telefonközpont is átállt az új rendszerre, a nő már teljesen uralta a gépet, és akármit képes volt elvégezni rajta. Még élvezte is. Mint ahogyan élvezte a színes televíziót, a videót, az állandó villanyvilágítást, és azt, hogy a sziget lassanként kilábalt az elmaradottságból. Szinte kézzelfoghatóan érezte, hogy az egész világ leszűkül, és idejön, ebbe a szobába.

Aztán, amikor beindult az Internet is, Brigi úgy érezte, egy teljesen új világba csöppent. Mielőtt Arthur visszautazott volna az Egyesült Államokba, még megkérdezte tőle, lehetséges-e úgy beállítani a gépet, hogy ne csak angolul írhasson vele. A fiatalember természetesen meg tudta csinálni ezt, és az asszony kérésére beállította neki a magyar írást is.

- Majd gyakorolnod kell, hogy feltérképezd, melyik betűt hol találod meg - magyarázta. - De ahogy téged ismerlek, hamar belejössz, és egy hónap múlva már vakon is tudni fogod.

Arthurnak igaza lett. Brigi valóban hamar megtanulta, mely betűk cserélnek helyet a billentyűzeten, ha átáll angolról magyarra, és csak egyetlen dolgot hiányolt: sehol sem találta a hosszú Í-t. Sem a kicsit, sem a nagyot. De amikor már mélyebben behatolt a Net rejtelseibe, egy alkalmi ismerőse megtanította arra is, hogy miként lehet helyettesíteni a nem létező betűket, illetve azokat, amelyeknek nincs külön gombja a klaviatúrán. A nő annyira élvezte ezt a lassan megnyíló új világot, hogy szinte minden szabadidejét a monitor előtt töltötte. Beszélgetett különböző emberekkel, egyik chatet a másik után próbálta ki, és úgy érezte, valóban leszűkül a világ, vagy legalábbis a távolságok. Egyre több barátja lett.

Teljesen véletlenül bukkant rá nyáron a NOL[®] chatjére. Addig nem is nagyon látogatott magyar honlapokat, és ezt a címet is egy amerikai beszélgető partnere ajánlotta, aki történetesen magyar származású volt. Amikor először akart bejelentkezni, azt sem tudta, milyen becenevet válasszon magának. A saját nevén nem akart szerepelni, nem mintha titkolózni akart volna, de már az előző próbálkozásaiból is látta, hogy általában mindenki választ magának egy fedőnevet.

Az ötlet hirtelen jött. Annyira hirtelen, hogy maga is megrendült. Könnybe lábadt a szeme. Ali halála óta senki nem szólította őt Kee Kana Loo-nak, és ő sem használta ezt a kedves nevet. Most egy pillanatig kételkedett benne, vajon van-e joga így nevezni magát, vajon nem sérti-e meg ezzel halott férje emlékét. De aztán rájött, hogy Ali valószínűleg helyeselte volna a döntését, így ezzel a névvel jelentkezett be.

Az egyetlen gond, ami áthidalhatatlannak tűnt, az a sok óras időeltolódás volt Indonézia és Magyarország között. Eddig sohasem érzékelte ezt, még akkor sem, amikor telefonon beszélt Judittal. De most, hogy élőben „találkozott” a barátaival, néha belezavarodott, mert sosem tudta, mikor van reggel, és mikor este. Néha nevettek rajta, amikor „jóreggelt” köszönéssel lépett be, holott odahaza már - vagyis még - éjszaka volt. Nem zavarta ez, mert soha senki nem volt rosszindulatú vele. A nevetés is inkább a vidámság kacaja volt, és nem a kajánságé.

Ugyanakkor nem hagyta ott a többi beszélgető csatornát sem, csak ritkábban lépett fel egy-egy angol nyelvű chatre. Amerikai ismerőse néha beszállt a NOL[®]-re, de az elfoglaltsága ritkán engedte meg neki ezt, és csak rövid ideig volt fent. Brigit viszont hamar befogadták a társak, és hamarosan rájött, hogy nem ő az egyedüli, aki nem otthon él, és aki szomjazik a magyar szóra. Volt itt mindenféle ember, nők és férfiak szinte a világ minden tájáról: Nyugat-Európából, Erdélyből, Skandináviából, Kanadából, még Új-Zélandról is. De a Közel-Keleten is akadtak magyarok. Brigi egyik legkedvesebb ismerőse Izraelben élt, és hamarosan nagyon szoros barátság szövődött közte és a nála pár évvel idősebb író között.

Brigi általában nem szeretett a maga tragédiájáról beszélni, és eddig nem is tette meg. Soha, egyetlen chaten sem tudta meg tőle senki, mint ment keresztül. De Kedvenc - ez volt az író beceneve - teljesen más volt. Neki el tudta mondani azt, amit másnak nem tudott vagy nem akart. Előtte nem szégyellte magát. Nem mintha segítséget remélt volna ettől az embertől, hiszen az ő esetében már senki sem tudott tenni semmit, de megnyugtató volt beszélni vele, elmondani neki olyasmiket, amik még benne is csak rejtett gondolatként fogalmazódtak meg. Amikor a férfi egy alkalommal megkérdezte tőle, miért nem hagyja ott Indonéziát, és miért nem települ haza, mi sem volt természetesebb, mint az, hogy őszintén elmondja neki az IGAZI okot: szégyellte magát.

- Tudod - mesélte neki priviben - annak idején elég sokan félreértettek engem. Amikor férjhez mentem, azt susogták rólam - és nem is csak susogták, hanem hangosan is mondogatták - hogy elvesztettem a fejem. Ha most megjelennék Szegeden, a régi ismerősök között, szinte biztos, hogy ujjal kezdenének mutogatni rám: „Nézd, a Brigi nem csak a fejét vesztette el.” Hát ebből nem kérek. Még akkor sem, ha történetesen nem maradt volna bennem ez az örökké tartó rettegés a repüléstől. Ugye, érthető?

- Tökéletesen érthető - felelte Kedvenc. - Sőt, mondanék neked valamit: nem tudom, hogy a helyedben mondjuk én hogyan viselkedtem volna. Abban sem vagyok biztos, hogy adott esetben túl tudtam volna tenni magam mindazon, amin te keresztül mentél. - A férfi egy ideig nem írt semmit, és Brigi kíváncsian várta a folytatást. - Tudod... Nekem régóta van egy elméletem.

- És mi volna az? - kérdezte a nő.

- Egyszerű - válaszolta Kedvenc. - Szerintem nem a férfi a „teremtés koronája”, akárhogyan próbálják is beállítani már évezredek óta. A nő sokkal erősebb, és sokkal többet is kell eltűrnie. Gondolj csak a távol-keletiek életére, vagy akár itt, a Közel-Keleten élő asszonyok sorsára. A házimunkák legnagyobb része az ő vállukon nyugszik. Ők az anyák, a háziasszonyok, a feleségek. Nekik kell helyt állniuk minden esetben, és gyakran eltűrni még a férjeik szeszélyét, akarnokságát is. Ugyanakkor sok helyen szinte állatnak tekintik a nőket. Tudod - folytatta kis szünet után - néha szégyellem, hogy férfi vagyok.

Briginek elállt a lélegzete, amikor ezeket a sorokat olvasta. Nem emlékezett rá, hogy valaha is találkozott ilyen gondolkodással, és ha a saját szűkebb környezetét nézte, a szigeten lakó halászokat, akkor igazat kellett adnia az írónak.

Barátságuk egyre szorosabbá vált, és a nő alig várta, hogy találkozhassanak és beszélgethessenek.

Yasmin azzal lepte meg az anyját, hogy bejelentette: meg akar tanulni japánul. A lány valóban tehetséges volt, könnyen tanult meg akármit, de Brigi eddig még nem tapasztalta, hogy a nyelvekben különösen jeleskedett volna. Hogy magyarul tudott, az természetes volt, hiszen az első szava magyar szó volt. Hogy angolul megtanult, az sem volt különleges jelenség, és az indonéz nyelvet is beszélte, hiszen iskolába járt. De az már furcsa volt, amikor a nő észre vette, hogy a lány milyen könnyedén beszél hollandul. Ezt ugyan hol és mikor tanulta meg? Fogalma sem volt erről, de amikor egy kisebb holland turistacsoport érkezett a szigetre, Yasmin teljesen természetesen kezdte őket kalauzolni mindenfelé.

Még távol volt a pályaválasztás, de a lány már tudta, mit akar. Ebben az apja öröksége nyilvánult meg: az erős akarta, a céltudat. Yasmin az idegenforgalomban akart dolgozni, ezt tartotta leendő hivatásának. Ha jól belegondolt, Briginek meg kellett állapítania, hogy a lánynak igaza van. A turizmus valóban fejlődő és virágzó üzletnek tűnt. Főleg itt, egy lépésnyire Balitól. Talán tényleg hamarosan megjelennek itt a japán turisták is.

Alberttel már több gondja volt. A gyerek szeretett megfélekedezni magáról, és iskola helyett gyakran tévedt a kikötőbe, hogy aztán valamelyik halászbárkával elmenjen a tengerre. Brigit a hideg rázta ilyenkor. Nagyon féltette a fiát, aki ahogy nőtt, úgy hasonlított egyre jobban Alira. Csak a kék szeme volt az anyjáié. De nem tudott haragudni rá, mert minden iskolakerülése ellenére is, jó tanuló volt, és kedves gyerek. Míg Yasmin hideg volt és kimért, addig a kis Albert kedves volt, hízolgő.

Brigi munkája az utóbbi időben szinte teljesen megváltozott. Dirk és Susie tanácsára, egyre többet dolgozott a computerrel, afféle adminisztrátor lett belőle. Nem bánta túlságosan, mert azért el kellett ismernie, hogy a múltbal, amit egyébként szinte teljesen megszokott, mégsem tudott úgy mozogni, és annyit talpon lenni, ahogyan azt a hivatása megkövetelte volna. De azért néha visszatért a kórtermekbe, vagy akár a műtőbe is. Hogy mégis több időt tudott szakítani az adminisztrációra, abban annak is része volt, hogy fél évvel ezelőtt két új ápolónő érkezett a szigetre, és nem sokkal utánuk egy orvos is.

Napi munkája végeztével, vagy kora hajnalban, amikor tudta, hogy az „otthoniak” még nem alszanak, sietett a Netre, hogy elbeszélgessen a barátaival. Egy ilyen alkalommal ismerkedett meg egy idős férfival, aki Norvégiában élt, és aki annyira kedves volt hozzá, hogy szinte magától mesélte el neki az életét. A férfi majdnem megdermedt a történet olvastán, és mindeképpen segíteni akart Briginek. A chaten kívül is levelezni kezdtek, de a nő kissé megszeppent, amikor barátja azt mondta, meg akarja látogatni hamarosan.

- Tudod, Brigitta, én magányos vagyok - írta a férfi. - Anyagilag jól állok, de egyedül élek. Megengedhetem magamnak, hogy utazzam. És azt is, hogy akin csak lehet, segítek. Téged nagyon megszerettelek. Jó volna találkozni, ha te is akarsz.

- Jaj, Péter - felelte Brigi - attól tartok, te félreértettél engem. Nem panaszkodtam neked soha. És nem is hiányzik az életemből semmi és senki. Nagyon jól megvagyok itt a gyermekeimmel.

Bérczi kissé megsértődött ezen, de a levelei nem maradtak el, és minden levelében megemlítette a gyerekeket is. Valójában nagyon kedvesen udvarolt, érzékeny és finom embernek bizonyult, de Brigi barátságon kívül semmi mást nem érzett iránta, az pedig nyilvánvaló volt, hogy a norvég szabályszerűen udvarol. Azt, hogy a függetlenségét feladja, elképzelhetetlennek tartotta. Mint ahogyan azt is, hogy a férfi hajlandó lenne ide költözni adott esetben. Ő viszont, a már említett okokból, nem akart utazni.

Mint újabban szinte minden esetben, ezt is Kedvencsel beszélte meg, és tőle kért tanácsot. Az író, teljesen természetesen, azt mondta, ebben nem adhat tanácsot, legfeljebb véleményt mondhat.

- Te tudod, mire vagy képes, és mire vagy hajlandó. Bérczit ismerem, mármint innen, a chatről. Jóval idősebb nálad. Nem hiszem, hogy életképes volna egy ilyen kapcsolat.

Aztán maga a véletlen oldotta meg a problémát, mert Briginek ismét el kellett utaznia Jakartába.

--*

Indonéziában működik egy intézmény, ami a magyar Gyámügyi Hatóságnak felelne meg. Az olyan esetekben, mint Brigié, ha az elhalálozott házastárs után marad valamiféle örökség, amelyről az életben maradt hozzátartozó nem tud, ez a hatóság intézkedik addig a pillanatig, amíg minden jogi akadály elhárul, és az örökös hozzájuthat az örökséghez.

Briginek nem volt honnan tudnia, hogy Inadaria szorgalmazására Magaruni intézkedett. Letétbe helyezte nem csak a hatvanezer dolláros kártérítést, amelyet a légitársaság fizetett az asszonynak, hanem egy ugyanolyan nagyságrendű összeget is, azzal a szigorú megkötéssel, hogy a bank köteles titokban tartani az adományozó kilétét minden körülmények között. Tisztában volt vele, hogy Brigi az életben nem fogadná el tőle ezt a pénzt, és úgy állította be az ügyet, mintha ez Ali rég félretett pénze lett volna, amiről a nagy kavarodásban mindenki megfeledkezett, és csak most került elő.

A nő amúgy is el akart kezdeni maga intézkedni a pénzzel, ami a két gyerek része volt. Csakhogy ehhez Jakartába kellett utaznia, többször is, mert nem bízott a táv-ügyintézésben, és tudta, hogy az indonéz bürokrácia milyen nehézkes. Ősi alföldi életszemlélete szerint a gazda szeme hízlalja a jószágot: rajta akarta tartani a szemét a dolgok alakulásán. Így hát ősszel megint felkerekedett, Susie-ra bízva a gyerekeket, és ki tudja, hányadszor, megtette a hosszú autótutat Banyuwangiból Jakartába.

Nem volt könnyű útja. Indonézia újabban egy furcsa, és egyben nagyon veszélyes természeti csapással küszködött, amelyet, paradox módon, az emberek idéztek elő. Hatalmas erdőtüzek pusztítottak országszerte, és még több ezer kilométeres távolságban is érezhető volt ezeknek a tűzvészeknek a hatása. Nehéz volt a levegő, a napfényt gyakran eltakarta a sűrű füstfelhő, és az időjárás is mintha megváltozott volna. Brigi tudta, mi okozta a katasztrófát. Termőföldért küszködő szegény parasztok felégetéssel akartak egy-két hektárnyi területhez jutni a dzsungelben, és az idei szokatlan szárazság, meg az erős szelek hamarosan ellenőrizhetetlen, tomboló pokollá változtatták a vidéket.

Itt, Jáván, nem tombolt a tűz, de ide is eljutott a hatása. Ráadásul a politikai élet is kezdett nagyon bonyolult lenni, és Brigi attól félt, hogy ha egy katonai puccs megbuktatja a kormányt, akkor a pénze elúszik. Ez a veszély nagyon is reális volt, mert Habibie elnök teljesen erélytelen politikus volt, ugyanakkor pedig Megawati Sukarnoputri, a néhai elnök lánya, pártja élén, egyre jobban előretört, és megpályázta az elnökséget. Brigi, noha nem volt túl jártas a politikában, nagyon jól tudta, hogy ilyen esetekben elég egy kis szikra, és a hadsereg tisztjei magukhoz ragadhatják a hatalmat. Indonézia történelmében volt már egy-két ilyen puccs.

Viszontagságos út végén érkezett meg Jakartába. Egyenesen Taman Sariba ment, mert bár még mindig idegenkedett apósától, Inadaria asszonyt szerette, és ahányszor a fővárosban járt, nála szállt meg. Az öreg nagynéni szinte semmit sem változott az elmúlt tíz év alatt, de Magaruni határozottan megöregedett. A valaha erélyes jogász újabban betegeskedett, és Brigi gyakorlott szeme nem tudta nem észrevenni, hogy az idős férfi állapota rohamosan romlik.

- Félek, Brigitta - vallotta be neki Inadaria. - Ő olyan makacs, hogy nem akarja kezelteni magát, vagy ha megteszi, titkolózik előttem. Mi lesz velem, ha a bátyámnak valami komoly baja esik? Akkor teljesen magamra maradok itt.

- Nem maradsz magadra, néném - válaszolta Brigi, és megölelte. - Eljössz hozzánk, Akurambára. Vagy mi költözünk ide, hozzád. De nem maradsz egyedül semmiképpen.

Egy napot pihent érkezése után, és csak a következő reggel indult el, hogy az ügyeit intézze. A hivatalban nem sokat tudott mozdítani, az a hivatalnok, akinél az ő iratai voltak, éppen nem volt bent, és csak két nap múlva volt esedékes a visszatérése. A nő elhatározta, hogy addig az Egészségügyi Minisztériumban néz utána a maga dolgának. Mint rokkantnak, járt neki egyfajta segély, amit azonban néha fel kellett újítani.

Amikor belépett a minisztérium kapuján, szinte beleütközött egy jóképű, idősebb férfiba, aki sietett kitérni előle, és angolul kért elnézést.

- Bocsásson meg, Mrs. Aburmad, hogy figyelmetlen voltam - szabadkozott a férfi. - Remélem, nem okoztam önnek fájdalmat az előbb.

Brigi elképedt. Honnan tudja ez az ember a nevét? Csodálkozva nézett rá, és ekkor észrevette, hogy a férfi félkarú.

- Nem, semmi gond - felelte a nő - de honnan ismer engem?

- Ó, még azóta, hogy tíz évvel ezelőtt tele voltak a maga szerencsétlenségével a lapok meg a televízió - felelte a férfi, aztán rájött, hogy bakot lőtt. - Elnézését kérem, asszonyom, nem akartam tapintatlan lenni. Még be sem mutatkoztam: Patrick McKenzie vagyok.

Zavartan álltak egymással szemben, és nem nagyon tudták, mit mondjanak. Brigi törte meg a csendet.

- Mi járatban van errefelé?

McKenzie akaratlanul is meglendítette csonka balkarját.

- Egy kis ügyintézés. Balesetem volt, mint magának, csak könnyebb. És mivel itt dolgozom, az országban, jár nekem is valamicske rokkantsági segély. - Elköhintette magát. - Sok dolga van itt? Meghívhatom utána egy ebédre?

- Ó, köszönöm! - mosolyodott el Brigi. - Még nem tudom, de általában hamar szoktam végezni itt. Tudja - sütötte le a szemét szégyenlősen, amitől nagyon tetszett a férfinak - van annak éppen elég előnye is, meg hátránya is, ha az embert ennyire ismerik. Általában nagyon udvariasak, és néha soron kívül is foglalkoznak velem. És maga?

- Én már végeztem, de megvárhatom itt, a szemközti parkban, ha akarja.
- Rendben! - mosolygott a nő. - Igyekszem nem túlságosan megvárakoztatni! Viszlát!

Ahogy számította, valóban hamar végzett. Idő közben teljesen megfeledkezett a férfiről, és csak amikor kifelé igyekezett a hosszú folyosón, akkor jutott eszébe. Furcsa érzés kerítette hatalmába. Amióta özvegy volt, soha nem került közelebbi kapcsolatba egyetlen férfival sem. Igaz, Akurambán mindenki ismerte, és Dirk, mintha sohasem akart volna közeledni hozzá, még csak meg sem említette a múltat. Ez így volt rendjén, hiszen ott volt neki Susan, akit szívből szeretett.

Brigi, bár nem túl gyakran, de néha érezte, hogy hiányzik az életéből egy férfi. Erős akarattal leküzdötte magában ezt az érzést, de néha nem tudott gátat szabni neki. Ilyenkor keservesen kínlódott éjjelente az ágyban, és másnap ingerült volt. Susie megértette, még szavak nélkül is, mi zajlik le benne, de beleszólni nem akart. Túlságosan jól ismerte már a barátnőjét, semhogy áthágja azt a képzeletbeli határt, amelyen túl már gonoszság lett volna a legnagyobb jóakarat is.

Csak amikor kilépett az árnyas kapualjból, és hunyorogva nézett körül a késő délelőtti napsütésben, akkor jutott eszébe a férfi. Patrick észrevette, amint kilép a minisztériumból, és feléje indult. Megvárt egy buszt, egy taxit, majd ismét egy buszt, ami az ellenkező irányból közeledett, aztán fürgén átvágott az úttesten, és Brigi mellé lépett.

- Ó, hát nem felejtett el? - nézett rá a nő kedvesen. - Ugye, nem várakoztattam meg túlságosan?

- Á, semmiség - felelte McKenzie. - Elszórakoztam itt, nézegettem az utca forgalmát. Szokatlan ez nekem, sosem éltem ekkora városban. - Karját nyújtotta a nőnek. - Talán mehetnénk is? Tudok egy jó holland éttermet itt, a közelben. Nem fárasztja egy kis séta?

- Nem, egyáltalán! - válaszolta Brigi. - Sokat szoktam járni amúgy is.

Kényelmesen ballagtak nyugat felé a széles járdán. Jakartának ez a negyede európai jellegű volt, csak az útszéli fák, a parkok növényei, és persze a járókelők emlékeztették az embert arra, hogy mégis csak az Egyenlítő közelében van. Na meg a nagy meleg, amely mindenhova behatolt.

Semmiségekről beszélgettek, és a nő lassanként megtudta, ki is ez a Patrick. Kellemes volt számára olyasvalakivel beszélgetni, akit eddig nem ismert. Csak most eszmélt rá, mennyire elszigetelten élt Akuramba kis közösségében, és arra, hogy ezt az elszigeteltséget még az Interneten szerzett barátai sem tudták teljesen feloldani. Mintha egy akváriumban élt volna.

Az étterem apró volt, holland tisztaság uralkodott mindenütt, és a két pincérnő is úgy volt öltözve, mintha valahol Amsterdamban vagy Emdenben lettek volna. Fűszeres marhasültet rendeltek sajttal, és hozzá Heineken sört ittak. Brigi élvezte az ebédet, de ennél is jobban élvezte McKenzie társaságát.

Mire végeztek az ebéddel, és a férfi, cigarettára gyújtva, kényelmesen hátradőlt a fapadon, az asszony úgy érezte, évek óta ismeri. Csendesen hallgatta a meséjét, és ámulattal vette tudomásul, hogy Patrick milyen régóta figyelemmel kíséri az életét. Hihetetlen volt ez számára. Sosem tartotta magát annyira fontosnak, hogy valakinek ilyen sokat jelentsen, természetesen Alit leszámítva. És tessék: most rá kell jönnie, hogy az ő példája segített ennek a férfinak legyőzni önmagát, és újra akarni az életet.

- Ne túlozzon, Patrick - felelte halkan. - Nincs énbennem semmi különleges. Ha történetesen meg sem ismer engem, vagy én is odaveszek a szerencsétlenségben, maga akkor is az életet választotta volna. Higgye el nekem.

- Lehet - tűnődött el a férfi. - Valószínűleg igaza van. Az ember csak nagyon ritkán van tisztában önmagával, és rendszerint tévesen ítéli meg az erejét. Talán az életösztön segített.

- Persze, hogy az! - helyeselt Brigi. - Hiszen maga sokat tanulmányozta az állatokat, és talán tudat alatt is velük azonosult. Mindent túlélte, mint azok a kis kenguruk, akiket ápolt!

Észre sem vették, hogy már alkonyodni kezd. Olyan jól elbeszélgettek, hogy egyiküknek sem jutott eszébe az órát figyelni, csak hirtelen ráeszméltek, hogy már késő délután van. Sajnálták megtörni a kellemes nap varázsát, de muszáj volt megtenniük.

- Én tulajdonképpen végeztem a dolgaimmel Jakartában - mondta Patrick. - Maga, ha jól tudom, még nem. Ugye, nem veszi rossznéven tőlem, ha szeretnék még találkozni magával, amíg itt van?

Brigi nem tudta, mit válaszoljon. Meghatotta ez a kérdés, és valami furcsa, rég nem érzett borzongás járta át egész lényét. „Istenem, mi ez?” - gondolta magában.

- Természetesen nem - felelte mosolyogva. - Holnap semmi dolgom, az ügyintézőm csak holnapután tér vissza, ha hinni lehet a kollégájának. - Leintett egy taxit. - Patrick... - mondta halkán - nagyon köszönöm ezt a kellemes napot magának. Hívjon fel ezen a számon - és a férfi kezébe csúsztatott egy cédulát. - Holnap tíz körül várom a hívását.

- Rendben, kedves Bridget - köszönt el tőle a férfi. - Viszlát holnap.

*_*_*

Egy héttel később, amikor Banyuwangi felé autózott, még mindig nem akarta elhinni, hogy tényleg találkozott Patrickkal. Nem fért a fejébe ez az egész. Hogyan győzze meg magát arról, hogy a férfi nem jelent többet számára, mint igen kedves, de mégis futó barátot? Hiszen mondta neki, hogy hamarosan - talán fél év múlva - lejár a szerződése, és visszatér Ausztráliába. Ő pedig... Itt marad, Akurambán.

Alig várta már, hogy hazaérjen. Patrickkal megbeszélték, hogy az Interneten is találkoznak majd ezután, és a férfi olyasmit is említett, hogy alkalomadtán meglátogatja. Érdekelte a kis sziget, ahol még sosem járt, pedig oly sok éve élt Indonéziában.

Brigi egyszerre volt vidám és szomorú. Vidám volt, mert egy értékes embert ismert meg, akinek az életútja sokban hasonlított az övéhez. És ugyanakkor szomorú is volt, mert tudta, hogy ez a barátság sosem fog tovább lépni, fejlődni. Mit várhat az ember egy ilyen kapcsolattól? Milyen jövője lehet?

Titkon mégis szerette volna, ha folytatódhatna. Maga sem tudta, miért. Vonzódott McKenzie-hez, de nem tudta volna megmondani, mennyire, és főleg, HOGYAN. Hiszen... Éppen csak a kezét fogta meg párszor. Igaz, az érintése kellemes volt, bizsergető. És olyan kisfiúsan félszeg volt a férfi, hogy Briginek néha szinte fájt. Legszívesebben megölelte volna, dédelgette volna, mint egy gyermeket.

„Csak nem szerettem belé?” - tűnődött a kompon, amikor már Akuramba felé lebegtek a tengeren. - „Még ez hiányozna nekem. Mintha nem volna elég bonyolult az életem amúgy is.” Alig várta már, hogy kikössenek, és hazamenjen végre, a gyerekekhez. Talán sosem vágyott ennyire vissza ide, ebbe a kis világba, mint most. Elhatározta, hogy első adandó alkalommal tisztázza Patrickkal a dolgot, mert nem szerette volna, ha a férfi esetleg túlzott reményeket kezd táplálni vele kapcsolatban, és aztán csalódnia kell. Nem akarta bántani, de önmagát is védeni akarta.

Az alatt az egy hét alatt szinte minden napot együtt töltöttek. Ő is, a férfi is engedélyeztek maguknak egy kis csúsztatást, és későbben tértek vissza a maguk közegébe, csak hogy még egy pár napig élvezhessék egymás társaságát. Sokat beszélgettek, és Brigi csodálkozva vette észre, mennyire érdekli a férfit az ő gyerekkora és Magyarország, amiről azelőtt csak annyit tudott, hogy létezik, és onnan származik a gulyás, a tokaji bor és a kalocsai paprika. Ugyanakkor Patrick is sokat mesélt neki önmagáról, gyerekkori csínyjeiről, az egyetemről, a katonai szolgálatáról, a munkájáról. Egyvalamiről nem beszéltek: a balesetükről. Attól az első alkalomtól eltekintve, amikor összetalálkoztak, mindketten tabunak tekintették ezt a témát, és nem akartak a másikban alig behegedt sebeket feltépni.

Brigi boldogan állt be a Mitsubishihiv a tornác elé, és leállította a motort. Hazaérkezett végre. Az első, akit meglátott, Albert volt, aki lelkesedve szaladt elébe, és szeretettel simult hozzá.

- De jó, hogy itthon vagy végre, Mama! - örvendezett a gyerek. - Már nagyon vártunk mindnyájan.

Segített anyjának kiszedni a csomagokat a kocsiból, és becipelni a lakásba. Yasmin iskolában volt, ma hosszú napja volt, mert elkezdte a japán nyelv tanulását. Brigi boldogan huppant le az egyik fotelbe, és magától értetődő mozdulattal húzta le a nadrágját, aztán kicsatolta a mülábat, és félretette. Semmi mást nem akart, csak pihenni. Elővette az alumínium mankókat, és bement a fürdőbe.

Hosszan állt a zuhany alatt, élvezte a vízsugár korbácsolását, és megint Patrick jutott eszébe. Agyában mindenféle képek kergetőztek, valóság és képzeletbeliek, de nem tudta, vagy nem is akarta szétválasztani őket egymástól.

A telefon csengésére figyelt fel. Elzárta a vizet, megtörülközött, magára kapott egy fürdőköpenyt, és kibicegett a nappaliba. Nem tudta elképzelni, ki keresheti ilyenkor, hiszen alig ért haza.

- Halló? - szólt bele a kagylóba, de azonnal úgy érezte, hogy elgyengül a lába, és le kellett ülnie. A vonal másik végén Patrick hangja csendült fel.

- Csak tudni akartam, rendben hazaért-e - mondta a férfi. - És még valami... Ugye, megengedi, hogy meglepjem?

- Maga javíthatatlan gyerek! - nevetett Brigi - Ha kellemes a meglepetés, semmi kifogásom ellene! Nos?

A férfi kuncogott egy ideig, és csak aztán szólalt meg:

- Mondja, Bridget... Nem dob ki, ha holnap meglátogatom? - Egy pillanatra elhallgatott, és csak a vonal elektromos neszei visszhangoztak a kagylóban. - Itt vagyok Jemberben...

Amikor négy nappal később Patrick elutazott, Brigi úgy érezte, nincs tovább maradása. Ezalatt a négy nap alatt többet tudtak meg egymásról, mint a jakartai egy hét alatt. A nő most már majdnem biztos volt benne, hogy szereti az ausztrál férfit, és az is szereti őt. Nagyon félénken, nagyon óvatosan közeledtek egymáshoz, mint akik félnek attól, hogy a szappanbuborék szétpukkan, még mielőtt megcsodálhatnák.

Sem Yasmin, sem Albert nem idegenkedtek Patricktól, de nem is nagyon közeledtek hozzá. Ösztönösen megmaradtak tisztas távolságban. A kisfiú akart volna közeledni, de nővére leintette.

- Öcsi, ez a Mama dolga. Hagyd őket kettesben.

Később sem, miután a férfi elutazott, a gyerekek nem kérdezősködtek sokat. Susan azonban észrevette barátnője gyökeres megváltozását, és egyenesen nekiszegezte a kérdést.

- Komoly a szándékod? - Figyelmesen fürkészte Brigi arcát. - És az ő szándékai milyenek?

- Azt hiszem, mindketten komolyan gondoljuk - felelte Brigi melen. - Már amennyire ezt tudni lehet ilyen rövid ismeretség után. Tetszem neki... - sóhajtotta, és elpirult, mint egy gimnazista lány - és ő is tetszik nekem.

- És most hogyan tovább? - faggatta Susie. - Hiszen azt mondtad, hogy fél év múlva visszamegy Townsville-be. Gondolod, hogy addig tart ez a táv-szerelem, és utána vége?

Brigi nem felelt azonnal. Révetegen nézett ki az ablakon, tekintete messze kalandozott. Talán a fiatalsága jutott eszébe, talán a régi, magyarországi évek, talán az a pillanat, amikor megmenekült a halál torkából. Megrázta a fejét, és amikor újra Susie-ra nézett, két kövér könnycsepp csillogott a szeme sarkában. Nagyon halkán, szinte saját magának mondta:

- Patrick megkérte a kezem. - Pillanatnyi szünetet tartott, aztán elmosolyodott. - Igent mondtam.

2001 január 3, szerda, NOL® Chat, Te+Én

Kedvenc ->21:04:02

Sziasztok! Boldog Újévet!☺

Alone ->21:05:33

Neked is, Kedvenc, kimulattad magad? Hogy telt a Szilveszter?

Kedvenc ->21:07:00

Á, hogy telhet itt? Éppen csak hogy. Néztam a Duna tévét.

Alone ->21:08:27

Aha. Jobbat nem tudsz?☺

Kedvenc ->21:09:51

Azt hiszed, nem nézném, ha lehetne, a többit is? Csak ez jön be.

Alone ->21:11:21

Értem. Kár, mert jó volt a műsor.

Kee Kana-Loo ->21:11:49

Szép jóreggelt, Boldog Új Esztendőt! Hogy vagytok, barátaim?

Kedvenc ->21:11:58

Kee!!! Neked is minden jót! Hogy vagy? Milyen az új otthonod?

Alone ->21:13:11

Szia, Kee! Üdvözltem! B.U.É.K.!

Kee Kana-Loo ->21:17:03

Köszönöm, csodálatos! Kedvenc, egyszer el kell jönnöd hozzánk! Patrick is szeretne megismerni.

Alone, ez rád is vonatkozik!☺

Alone ->21:18:24

Arrább lesz az még, de köszi!

Royal ->21:19:05

Na sziasztok, gyerekek. Boldog Újévet. Látom, együtt a társaság. Öcsém, hogy vagy? Nyugszanak már arrafelé?

Kedvenc ->21:19:25

Szia, bátyó. Hmm. Nem nagyon.

Csiperke ->21:20:17

Boldog Újévet!☺ Csak beköszöntem, és már megyek is mulatni! Sziasztok!☺

Kee Kana-Loo ->21:21:37 **Kedvenc**

Hidd el, most nagyon boldog vagyok. Úgy érzem, végre révbe kerültem. Nagyon jó itt.

Kedvenc ->21:22:25 **Kee Kana-Loo**

Elhiszem, Kee. Éppen ideje volt, hogy egyenesbe jöjj. Milyen a város?

Kee Kana-Loo ->21:23:14 **Kedvenc**

Szép, nekem tetszik. Tudod, ugye, hogy hol van? Nézd meg a térképet.☺

Kedvenc -> 21:24:02 **Kee Kana-Loo**

Már láttam! Szemben veletek a Nagy Korallzátony, ha nem tévedek.

Kee Kana-Loo -> 21:24:51 **Kedvenc**

Pontosan! Jól vagy informálva! Tele is vagyunk turistákkal.

Kedvenc -> 21:25:20 **Kee Kana-Loo**

Azt elhiszem, Kee.

Mondd, kérdezhetek megint egy kellemetlent?

Kee Kana-Loo -> 21:26:11 **Kedvenc**

Persze! Mondd csak!

Kedvenc -> 21:27:17 **Kee Kana-Loo**

Ez az, amit kerestél?

Kee Kana-Loo -> 21:28:11 **Kedvenc**

Igen, Gabe. Most már tudom, hogy ezt kerestem. Korábban én is kételkedtem, de most már tudom, hogy valóban ezt kerestem. Boldog vagyok.

Kedvenc -> 21:28:57 **Kee Kana-Loo**

Örömmel hallom, Kee. Szeretném, ha így is maradna. Most mennem kell, üdvözlöm Patricket és a gyerekeket is. Szia.

Kee Kana-Loo -> 21:29:41 **Kedvenc**

Vigyázz magadra, és írd! Szia!☺

*_*_*

Utószó helyett

Brigi kissé bágyadt volt, de nagyon boldognak érezte magát. Kényelmesen feküdt egy nyugágyban a villa kertjében. Felpillantott a könyvből, amit olvasott, aztán körülnézett. Patrick és a gyerekek a medence szélén ültek, és a lábukat a vízbe lógatva beszélgettek. Nem voltak messze, de a szavukat nem lehetett hallani, csak hangfoszlányok érkeztek el a nő füléhez. Yasmin csapkodni kezdett a lábával a vízben, szivárványszínű cseppeket verve, és csengő hangon elnevette magát. Albert vele nevetett, aztán beugrott a medencébe, és fürgén átúszott a másik végébe.

Három hónapja laktak ebben a házban, amely valóságos kis palota volt az akurambai kórházi lakáshoz képest. Az asszony néha még mindig nem akarta elhinni, hogy mindez vele történik meg. Azt sem akarta elhinni, hogy volt benne annyi bátorság, és legyőzte a félelmét: újra repülőre ült gyermekeivel és vőlegényével, hogy az út végén Ausztrália földjére lépjen.

Ha most visszagondolt eddigi életére, úgy érezte, nem csak a sajátja, hanem egy másik, idegen ember életéből is kerültek bele bizonyos elemek. Hol van már Magyarország? Hol van Jáva, hol van Ali? Hova lett a baleset, amely annyira megváltoztatta az életét? Mindez már a múlté volt, és Briginek minden fantáziájára szüksége volt néha, hogy felidézze magában az elmúlt több, mint tizenöt évet.

Patrick látogatása volt szinte a katalizátor, amely beindította a láncreakciót. Addigi élete Akurambán lassú volt és kiszámítható. A ritka jakartai utazásoktól eltekintve, egyik nap olyan volt, mint a másik. Csak a barátokkal folytatott beszélgetések jelentettek neki kikapcsolódást, színfoltot. De miután a férfi elutazott, mintha minden megbolondult volna Brigi körül.

Két hét elteltével Inadaria telefonált. Magarunit kórházba szállították, és a gyanú igaznak bizonyult: az öreg jogász rákos volt. Annyira titkolta, annyira uralkodott magán, hogy mire bekerült a kórházba, már késő volt. Három nap múlva meghalt. Az idős asszony ott maradt egyedül Taman Sariban, és most tanácstalan volt, mihez is kezdjen.

- Ne csinálj semmit, néném - tanácsolta Brigi. - Mikor lesz a temetés?

- Holnapután - felelte az öregasszony. - Csak nem akarsz idejönni?

Brigi elutazott. Örült sebességgel vezetett végig Jáván, hogy le ne kesse a temetést. Úgy érezte, ott a helye Magaruni Aburmad sírja mellett, még akkor is, ha apósa eleinte olyan rideg volt vele szemben. Ezúttal a két gyerek is vele utazott, hiszen a nagyapjukról volt szó.

A nő úgy érezte, most már van benne annyi erő, hogy maga vegye a kezébe az irányítást. A temetés végén visszatértek a palotába, és ő azonnal pakolni kezdett. Inadaria csodálkozva meredt rá.

- Máris indulni akarsz vissza? - Arcán enyhe csalódás tükröződött. - Azt hittem, maradsz még legalább egy napot.

- Maradok is, de jobban tennéd, ha te is csomagolnál. Szeretném, ha velünk jönnél Akurambára, néném - mondta Brigi, és megölelte az idős nőt. - Mellettünk a helyed.

Nem kellett kétszer mondania. Inadaria már rég gondolkodott ezen, és Brigi legutóbbi látogatásakor beszéltek is erről a lehetőségről. Nem volt túl sok olyan holmija, amit magával akart vinni.

Aztán még jobban felgyorsultak az események. Patrick egy hónap múlva ismét megjelent, és ekkor tartották meg az eljegyzést. Dirk és Susie boldogan segítettek mindenben, és a két nő kuncogva sugdolózott naphosszat, mialatt Patrick és Dirk a parton sétáltak. Inadaria remek ünnepi vacsorával lepte meg a társaságot.

Brigi türelmetlenül várta, hogy minden elintéződjön. Völegénye magára vállalta az utánajárást Jakartában, úgyhogy már nem kellett elhagynia a szigetet. Egyetlen gondja volt csupán: még nem beszélt a dolgról a gyerekekkel. Természetesen, mindenről tudtak, mindennel tisztában voltak, de Brigi mégis kötelességének érezte, hogy komolyan elbeszélgessen velük az új helyzetről.

- Nem tudom, miért gond ez, Mama - mondta Yasmin higgadtan, felnőtteken. - Hiszen szeretitek egymást. Nekünk meg nem lehet semmi kifogásunk Patrick ellen, igaz, Öcsi?

- De mennyire! - bólogatott Albert lelkesen. - Elmegyünk innen, nagyvárosban fogunk lakni, világot látunk! És egy csomó új barátunk lesz!

A gyerekek vidámsága teljesen eloszlatta Brigi kételyeit. Viszont nem tudta, mi lesz Inadaria véleménye.

- Ha ti mentek, megyek én is, lányom - mondta az öregasszony. - Remélem, lesz egy zug abban a házban, ahol én is meghúzódhatom. Majd a gyerekekre vigyázok, ha te dolgozni fogsz. Főzők rátok, rendben tartom a házat, ha a férjed is befogad.

Patrick majdnem megsértődött, amikor Brigi elmesélte neki ezt.

- Még hogy zug? Hát mit gondol Inadaria, szolgálának jön hozzánk? - Megölelte Brigit. - Ő is teljes jogú tagja lesz a családnak. Mint egy nagymama.

Ez juttatta a nő eszébe, hogy írjon Juditnak.

„Mamikám, itthagynom Akurambát. Azt hiszem, megtaláltam az életem értelmét, és úgy fogok élni, ahogyan kell. A férjemért, a gyermekeimért. Bocsáss meg, hogy így alakult az életem. Te intettél, és én a magam feje után mentem. Ezt kellett tennem. Amit elrontottam, most kijavítom. És ha minden jól megy, talán haza is fogunk menni egyszer. Már nem félek attól, hogy újra repülőre üljek.”

Townsville és ikervárosa, Thuringowa, összesen százharmincezer lelket számlál. Észak-Queensland legnagyobb kikötője és idegenforgalmi centruma, szemben a Nagy Korallzátonnyal. Egész évben hemzseg a turistáktól, akik azért látogatnak ide, hogy élvezzék a tengert, búvárkodjanak a korallok világában, vagy egzotikus vakációzással töltsék az időt a Mágnes-szigeten.

Ennek a városnak a nyugati negyedében állt Patrick villája, a Cole Streeten. Maga a ház nem volt nagy, hat szoba volt benne két szinten, de egy szép udvar és nagy kert tartozott hozzá, hatalmas úszómedencével. Briginek már az első pillanatban megtetszett új otthona. Soha nem szokott ilyen kényelemhez, mégis természetesnek tartotta.

- Úgy gondolom, egyelőre még nem kell dolgoznod - mondta Patrick, és megsimogatta felesége haját. - Szokd meg az új helyet, ismerkedj a várossal, a szomszédokkal. Élvezd az életet, Bridget, mert megérdemled.

Az esküvő szerény volt, éppen úgy, mint Brigi első esküvője. Csak Inadaria, a gyerekek, Patrick néhány barátja, és természetesen Dirk és Susie voltak jelen. A házaspár egy hétre utazott ide Akurambáról, többet nemigen engedhettek meg maguknak, hiszen a betegeket ápolni kellett.

Az egyetlen kissé kellemetlen epizód Amy érkezése volt, a két gyerekkel. Brigi tudott róla, hogy el fognak jönni, mégis furcsán érezte magát, amikor összetalálkoztak a repülőtéren, ahova Patrickkel együtt elbük ment. A barna nő furcsán méregette, tekintetéből gőg és lekicsinylés sugárzott, amint volt férjére és Brigire nézett. Mintha azt mondta volna: „Megtalálta a zsák a foltját.” A két gyerek ellenben elragadó volt, és azonnal összebarátkoztak Yasminnal és Alberttel. Sandra tizenkilenc éves volt, Timothy egy évvel kisebb, mindketten platinaszőkék, kékszeműek, kisportoltak, valódi ausztrál gyerekek.

Érdekes módon, Inadaria élvezte a legjobban az egészet. Kotlós módjára sürgött-forgott a gyerekek körül, hol az egyiknek, hol a másiknak találta ki a gondolatát, és Brigi néha úgy érezte, mintha az anyja volna az idős indonéz asszony.

- Csakhogy végre téged is vidámnak látlak, lányom - súgta Inadaria. - Hidd el, büszke vagyok rád. És érzem, hogy boldog leszel Patrick mellett. Éppen itt az ideje.

Bérczi Péter csalódott volt, amikor Brigi elmesélte neki, hogy új életet kezdett. Lehet, hogy még mindig nem akarta felfogni: az asszony megtalálta a párját.

- Sajnálom, Péter - írta neki Brigi - de ennek így kellett történnie. Hidd el, semmi értelme nem lett volna, hogy végigutazz a fél világon, csak azért, mert AZT HITTED, belém szeretted. Jobb így.

- Lehet, Brigitta - felelte a norvég - de nekem akkor is fáj. Mindegy most már. Kívánom, hogy legyetek boldogok. És ha arra járok, talán meglátogatlak benneteket, ha nem zavarok.

- Nem zavarsz, Péter. A McKenzie-ház nyitva áll előtted, és minden barátunk előtt.

- Vacsora, gyerekek! - kiáltotta vidáman Inadaria, amikor kilépett a hátsó teraszra. - Itt az ideje, hogy leszáradjatok, és egyetek.

Yasmin és Albert, a medence két végéről, egymással versenyezve futottak a nagynéni felé, és amikor odaértek, azon vizesen összevissza ölelték. Inadaria kacagott. Patrick odament Brigi mellé, és gyengéden felsegítette a nyugágyból, támaszt nyújtva neki, amíg felcsatolta a műlábát. Aztán, egymáshoz simulva, ők is elindultak lassan a terasz felé.

A nő a férfi vállára hajtotta a fejét. Egy pillanatra megálltak félúton, és mindketten nyugat, a lebukó Nap felé néztek. Arrafelé, ahol, valahol messze, Akurambának kellett lennie. Arrafelé, ahol - túl a tengereken és két kontinensen - Magyarország most kezdte el az új napot. Szavak nélkül is tudták mindketten, hogy mire gondol a másik. És amikor Patrick gyengéden megfogta felesége állát, és maga felé fordította az arcát, a kék szemekből az a megnyugtató, boldog mosoly áradt felé, amit várt.

Brigi nézte egy darabig, aztán megcsókolta. És amikor elvált egymástól az ajkuk, halkan, csak maguknak, kettőjüknek suttogta:

- Boldog vagyok.

Vége

Izrael, 2001-2002